

Seria
Emily Wilde
CARTEA I

ENCYCLOPEDIA SPIRIDUȘILOR

UN ROMAN DE
HEATHER FAWCETT
ARMADA

HEATHER FAWCETT

Seria EMILY WILDE

— CARTEA 1 —

ENCICLOPEDIA SPIRIDUȘILOR

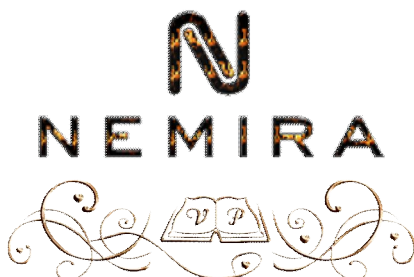
Original: *Emily Wilde's Encyclopaedia of Faeries* (2023)

Traducere din limba engleză:

ROXANA BRÂNCEANU

virtual-project.eu

— 2023 —

Seria EMILY WILDE

Enciclopedia spiridușilor
Emily Wilde's Map of the Otherlands

20 OCTOMBRIE 1909

HRAFNSVIK, LJOSLAND

Shadow nu este deloc fericit cu mine. Zace lângă foc cu coada nemișcată, în timp ce vântul rece zgâlțâie ușa, privind pe sub moțul lui lăptos cu acel gen de resemnare acuzatoare tipică pentru câini, ca și cum ar spune: *Dintre toate aventurile stupide în care m-ai târât, asta cu siguranță o să ne aducă moartea*. Mă tem că trebuie să fiu de acord, cu toate că asta nu mă face mai puțin dornică să îmi încep cercetările.

În cele ce urmează intenționez să ofer o relatare onestă a activităților mele zilnice de pe teren în munca de documentare a speciei enigmatice de spiriduși numită „Cei Ascunși”. Acest jurnal are două scopuri: să îmi ajute memoria când va veni momentul să rezum în mod oficial însemnările mele de pe teren și să asigure o consemnare pentru acei savanți care vor veni după mine, în eventualitatea în care eu voi fi capturată de Popor. *Verba volant, scripta manent*¹. La fel ca în jurnalele precedente, voi presupune că cititorul posedă cunoștințe de bază în driadologie, cu toate că voi explica anumite referințe care ar putea să nu fie familiare celor nou-veniți în domeniu.

Nu am mai avut până acum vreun motiv să vizitez Ljosland și ar însemna să mint dacă aș spune că primele imagini din această dimineață nu mi-au domolit entuziasmul. De la Londra, călătoria durează cinci zile și singurul vas care te duce acolo este un cargobot săptămânal încărcat cu o mare diversitate de mărfuri și o mult mai mică diversitate de pasageri. Am avansat constant spre nord, ocolind aisberguri, în timp ce eu patrulam pe punte în încercarea de a scăpa de răul de mare. M-am numărat printre primii care au văzut munții acoperiți de zăpezi înălțându-se din mare și micul sat Hrafnsvik, cu acoperișurile lui roșii, ghemuit la poalele lor ca Scufița Roșie cu lupul pândind în spatele ei.

Ne-am apropiat cu grijă de docuri, lovind o singură dată cu putere, căci valurile cenușii erau zbuciumate. Pasarela a fost coborâtă cu o macara operată de un bătrân cu o țigară înfiptă nonșalant între dinți – cum de o păstra aprinsă pe asemenea vânt era o abilitate atât de

¹ „Vorbele zboară, scrisul rămâne”, în lb. latină, în original (n. red.).

impresionantă, încât ore mai târziu m-am pomenit că mă gândesc la strălucirea jarului fulgerând prin stropii împrôșcați de mare.

Am ajuns la concluzia că numai eu coboram acolo. Căpitanul mi-a trimis cufărul jos pe docul înghețat cu o *bufnitură*, afișându-și obișnuitul zâmbet nedumerit, ca și cum aş fi fost o glumă pe care o înțelegea doar pe jumătate. Se părea că tovarășii mei pasageri, puțini câți erau, se îndreptau spre singurul oraș din Ljosland, Loabær, următorul port în care făcea escală vasul. Eu nu aveam de gând să vizitez Loabær, căci nu în orașe găsești Poporul, ci în colțurile îndepărtate, izolate, ale lumii.

Vedeam din port cabana pe care o închiriasem, ceea ce m-a uimit. Fermierul care deținea terenul, un anume Krystjan Egilson, mi-o descriesese în corespondența noastră – o construcție mică din piatră, cu un acoperiș de iarbă verde viu, imediat dincolo de sat, cocoțată pe panta muntelui, la marginea pădurii Karrðarskogur. Era un ținut foarte aspru; fiecare detaliu, de la harababura de căsuțe viu colorate la verdeața proaspătă de pe coastă și la ghețarii de pe piscuri, era atât de acut și de solitar, ca o broderie, încât presupun că aş fi putut număra corbii în vizuinile lor de pe munte.

Marinarii l-au pus pe Shadow pe o sanie mare când am urcat pe chei. Bătrânul dulău este orb de un ochi și îi lipsește energia pentru orice efort fizic în afară de mersul agale, ce să mai vorbim de săritul la gâtul marinarilor prost crescuți, dar aspectul îl favorizează; este o creatură imensă, neagră ca smoala, cu labe ca de urs și colți foarte albi. Poate că ar fi trebuit să-l las în grija fratelui meu la Londra, dar nu m-am putut îndura să fac asta, mai ales că e predispus la crize de depresie când sunt eu plecată.

Am reușit să-mi târăsc cufărul peste docuri și prin sat; erau puțini oameni prin jur, aflându-se cel mai probabil pe câmpuri sau la pescuit, dar aceia puțini se holbau la mine așa cum numai țărani de la marginea lumii cunoscute se pot holba la un străin. Niciunul dintre admiratorii mei nu s-a oferit să mă ajute. Shadow, mergând alături de mine, le-a aruncat o privire aproape neinteresată și abia atunci s-au uitat în altă parte.

Am văzut comunități mult mai rustice decât Hrafnsvik, căci cariera mea m-a purtat prin Europa și prin Rusia, prin sate mai mari sau mai mici și prin sălbăticiii mai frumoase sau mai urâte. Sunt obișnuită cu locuințe umile și oameni umili – odată am dormit în cămara cu brânză

a unui fermier din Andaluzia –, dar niciodată nu am ajuns atât de departe în nord. Vântul avea gust de zăpadă proaspătă; mă trăgea de fular și de pelerină. A durat ceva să-mi transport cufărul pe drum, dar, dacă eu nu sunt perseverentă, nimeni nu e.

Peisajul din jurul satului cedase în fața terenurilor cultivate. Nu erau ca pantele ordonate ale dealurilor cu care eram obișnuită, ci pline de umflături, roci vulcanice îmbrăcate la întâmplare în mușchi. Și, de parcă asta n-ar fi fost de ajuns ca să dezorienteze ochiul, marea continua să arunce valuri de ceață peste țărni.

Am ajuns la marginea satului și am găsit mica potecă spre cabană; terenul era atât de accidentat, încât poteca făcea un șir de zigzaguri. Până și cabana de-abia se sprijinea într-o adâncitură a muntelui. Se afla la numai zece minute de sat, dar erau zece minute de drum abrupt și, până să ajung la ușă, deja gâfâiam. Nu numai că era descuiată, dar nu avea deloc zăvor, iar când am deschis-o, am găsit înăuntru o oaie.

S-a holbat la mine o clipă, rumegând ceva, apoi a ieșit săltând să se realăture tovarășelor ei, în timp ce eu îi țineam politicoasă ușa deschisă. Shadow a lătrat scurt, dar nu s-a clintit – a văzut o mulțime de oi în plimbările noastre în jurul Cambridge-ului și le privește cu dezinteresul nobil al unui câine în vârstă.

Cumva casa părea chiar mai rece decât afară. Era așa de simplă cum mi-o imaginasem, cu ziduri din piatră încurajator de solide și un miros de ceva ce am bănuir că erau excremente de pufini, cu toate că ar fi putut fi și de la oaie. O masă cu scaune, pline de praf, o bucătărie mică în spate cu câteva oale atârinate pe pereți, și ele foarte prăfuite. Lângă vatra sobei cu lemne se afla un fotoliu vechi care mirosea a mușchi.

Tremuram, în pofida efortului făcut pentru urcatul cufărului pe deal, și mi-am dat seama că nu aveam nici lemne, nici chibrituri ca să încălzesc locul ăla jalnic și, poate chiar mai îngrijorător, că, și dacă aș fi avut, s-ar putea să nu fi știut cum să aprind un foc – nu mai făcusem asta niciodată. Din nefericire, s-a întâmplat să-mi arunc ochii pe fereastră chiar în clipa aia și să descopăr că începuse să ningă.

Atunci, privind în vatra goală, flămândă și înghețată, am început să mă întreb dacă voi muri acolo.

Dacă mă considerați cumva o novice într-un teritoriu străin, trebuie să vă asigur că nu e cazul. Mi-am petrecut luni în șir într-o zonă din Provence atât de rurală, încât sătenii nu văzuseră niciodată un aparat de fotografiat; am studiat acolo o specie a Poporului care locuia în râu,

*les lutins des rivières*². Iar înainte de asta fusesem un sejur prelungit în pădurile Apeninilor, cu niște *fate* cu chip de căprioară, și jumătate de an în sălbăticia Croației ca asistentă a unui profesor care își petrecuse întreaga carieră studiind muzica Poporului munților. Dar de fiecare dată știusem în ce mă bag și existaseră unul sau doi studenți care să se ocupe de logistică.

Și nu fusese zăpadă.

Ljosland este cea mai izolată dintre țările scandinave, o insulă situată în mările nestăpânite ale Norvegiei, a cărei coastă nordică atinge Cercul Polar. Luasem în considerare dificultatea de a ajunge într-un asemenea loc – lungă și inconfortabila călătorie spre nord –, totuși îmi dădeam seama că nu acordasem suficientă importanță și greutatea pe care le-aș putea întâmpina în caz că ceva ar merge prost și aș fi nevoită să plec, în special după ce îngheață marea.

O bătaie în ușă m-a făcut să sar în picioare. Dar vizitatorul intra deja fără să-mi aștepte permisiunea, tropotind din ghetete cu aerul unui bărbat pătrunzând în propria locuință după o zi lungă.

— Profesor Wilde, a zis, întinzându-mi mâna.

Era o mână mare, căci și el era un bărbat mare, atât ca înălțime, cât și ca lățime a umerilor și a mijlocului. Avea părul negru și lăptos și fața pătrată, cu un nas rupt care i se potrivea în mod surprinzător, deși era cu totul neatrăgător.

— Văd că v-ați adus câinele. Frumos animal.

— Domnul Egilson? am întrebat politicos, strângându-i mâna.

— Cine altcineva? mi-a răspuns gazda.

Nu eram sigură dacă voia să fie neprietenos sau comportamentul lui obișnuit era ușor ostil. Ar trebui să menționez aici că nu mă pricepeam deloc să citesc oamenii, o problemă care m-a pus de multe ori în dificultate. *Bamleby* ar fi știut exact ce e cu omul ăsta cât un urs, probabil deja l-ar fi făcut să râdă cu vreo glumă fermecătoare și modestă de-a lui.

Blestematul de Bamleby, m-am gândit. Eu nu prea aveam simțul umorului, ceva ce tare mi-ar fi fost de folos în asemenea situații.

— Ați făcut ceva drum, a spus Egilson, privindu-mă derutant. Tocmai de la Londra. Ați avut rău de mare?

— Cambridge, de fapt. Vasul a fost...

² „Elfii râurilor”, în lb. franceză, în original (n. red.).

— Pun pariu că sătenii s-au holbat la dumneavoastră când ați urcat. „Cine-i șoricelul ăla care vine pe drum?”, gândeau ei. „N-are cum să fie savantul ăla elegant despre care am tot auzit, care vine de la Londra. Arată ca cineva care n-ar supraviețui călătoriei?

— Nu știu ce gândeau ei despre mine, am zis, întrebându-mă cum Dumnezeu să îndrept discuția spre problemele mai importante.

— Păi, ei mi-au spus.

— Înțeleg.

— Am dat peste bătrânul Sam și nevasta lui, Hilde, pe drum înapoi. Suntem cu toții curioși în privința cercetărilor dumneavoastră. Spuneți-mi, cum plănuți să-i prindeți pe cei din Popor? Cu o plasă pentru fluturi?

Chiar și eu îmi dădeam seama că intenționa să sune batjocoritor, așa că am răspuns cu răceală:

— Fiți sigur că nu vreau să *prind* pe cineva din poporul spiridușilor. Nu vreau decât să-i studiez. Este prima investigație de acest fel în Ljosland. Mă tem că, până de curând, restul lumii i-a considerat pe Cei Ascunși de aici aproape un mit, spre deosebire de diferitele specii ale Poporului care locuiesc în Insulele Britanice și pe continent, dintre care 90% au fost serios documentate.

— Probabil cel mai bine ar fi să rămână așa, din toate punctele de vedere.

Asta nu era o declarație încurajatoare.

— Înțeleg că aveți în Ljosland câteva specii de spiriduși, dintre care multe pot fi găsite în această parte din munții Suðerfjoll. Am de analizat relatări despre Popor, începând cu tipul brownie și până la spiridușii curteni.

— Nu știu ce înseamnă toate astea, a răspuns el cu o voce neutră. Dar ați face bine să vă limitați investigațiile la pitici. Nu aduce niciun beneficiu dacă îi provocați pe ceilalți, nici pentru dumneavoastră, nici pentru noi.

Am fost deodată intrigată, cu toate că desigur că auzisem aluzii despre natura aprigă a spiridușilor curteni din Ljosland – adică acei spiriduși care adoptă o înfățișare aproape umană. Dar întrebările mele au fost împiedicate de vânt, care a deschis ușa și a aruncat o suflare de fulgi de zăpadă în interiorul cabanei. Egilson a împins-o cu umărul și a închis-o la loc.

— Ninge, am spus, o tâmpenie care nu-mi stă în fire.

Îmi pare rău să recunosc că imaginea zăpezii pătrunzând în sobă mă împinsese din nou către o disperare morbidă.

— Așa se întâmplă din când în când, a răspuns Egilson cu o tentă de umor negru pe care am găsit-o de preferat falsei amicitii, ceea ce nu înseamnă că am și apreciat-o. Totuși nu e ceva care să vă îngrijoreze. Încă nu a venit iarna, doar își drege glasul. Norii ăștia or să se împrăstie într-o clipă.

— Și când o să vină iarna? m-am interesat posomorâtă.

— O să vă dați seama, a zis el – un răspuns pe ocolite cu care aveam să mă obișnuiesc în curând, căci Krystjan era un om indirect. Sunteți prea tânără ca să fiți profesor.

— Într-un fel, da, am zis, sperând să descurajez prin confuzie acel curs al întrebărilor.

Acum, la treizeci de ani, nu sunt tocmai tânără pentru a fi profesor, sau cel puțin nu atât de tânără ca cineva să se mire; însă acum opt ani eram într-adevăr cel mai tânăr profesor angajat vreodată la Cambridge.

A mormăit amuzat.

— Trebuie să mă ocup de fermă. Vă pot ajuta cu ceva?

O spusese de formă și părea a fi pe punctul de a se strecura afară pe ușă, așa că am răspuns repede:

— Niște ceai ar fi minunat. Și lemne de foc – unde le țineți?

— În lada pentru lemne, a răspuns nedumerit. Lângă sobă.

M-am întors și am văzut imediat lada de care zisese; o luasem drept un fel de dulap rudimentar.

— Mai sunt în șopronul din spate, a adăugat.

— Șopronul, am oftat ușurată.

Temerile mele că voi muri înghețată fuseseră premature.

Probabil că a băgat de seamă felul în care am spus-o, din nefericire cu pronunția distinctă a unui cuvânt niciodată folosit înainte, căci a remarcat:

— Sunteți tipul de persoană de interior, nu-i așa? Mă tem că asemenea oameni sunt cam rari pe aici. O să-i zic lui Finn să aducă ceai. E fiul meu. Și, înainte să întrebați, chibriturile sunt în cutia pentru chibrituri.

— Normal, am zis eu, ca și cum aș fi observat deja cutia.

La naiba cu mândria mea, dar nu eram în stare să întreb pe unde s-ar afla, după umiliința cu lada de lemne.

— Vă mulțumesc, domnule Egilson.

M-a privit strângând din ochi, apoi a scos din buzunar o cutie mică și a așezat-o pe masă. A dispărut într-un vârtej de aer înghețat.

După ce a plecat Krystjan, am blocat ușa cu scândura care probabil fusese pusă lângă ușă în acest scop și care, la fel ca blestemata de ladă de lemne, îmi scăpase. Apoi mi-am petrecut douăzeci de minute total neproductive făcându-mi de lucru cu lemnele și chibriturile, până când cineva a bătut iar la ușă.

Am deschis, rugându-mă ca relativa politețe a acestui musafir să fie de bun augur pentru supraviețuirea mea.

— Profesor Wilde, a rostit tânărul din prag cu acel ton ușor admirativ pe care îl mai întâlnisem în zonele rurale și aproape că m-am topit, răsuflând ușurată.

Finn Krystjanson era aproape copia tatălui său, cu toate că avea o talie mai subțire și o expresie plăcută a gurii.

Mi-a scuturat încântat mâna și a intrat tiptil în cabană, tresărind puțin la vederea lui Shadow.

— Ce animal frumos!

Engleza lui Finn avea un accent mai puternic decât cea a tatălui său, însă era perfect fluentă.

— O să le dea lupilor ceva de gândit.

— Mmm, am făcut eu.

Shadow nu este prea interesat de lupi – se pare că îi așază în aceeași categorie cu pisicile. Nu-mi pot imagina ce ar face dacă un lup chiar l-ar provoca, în afară de a căsca și de a-l lovi cu o labă de-a lui cât o farfurie.

Finn s-a uitat la soba rece și la grămada de chibrituri rupte fără să fie surprins, iar eu am bănuit că tatăl lui îl avertizase deja în privința abilităților mele. *Tipul de persoană de interior* încă mă umilea.

În câteva clipe a aprins un foc consistent și a pus apa la fiert pe plită. Pălăvrăgea în timp ce muncea, arătându-mi pârau din spatele cabanei (care am dedus că era singura mea sursă de apă, cabana neavând altă instalație), toaleta din curte și prăvălia din sat de unde îmi puteam achiziționa provizii. Gazda mea avea să-mi ofere micul-dejun, iar cina o puteam lua în taverna satului. Numai la amiază eram de capul meu, ceea ce îmi convenea, căci m-am obișnuit să-mi petrec zilele pe teren când desfășor cercetări și să am în bagaje un prânz ușor.

— Tata spune că scrieți o carte, a zis el, stivind lemnele lângă foc.

Despre Cei Ascunși ai noștri.

— Nu doar despre Cei Ascunși. Cartea este despre toate speciile cunoscute ale Poporului. Am aflat multe despre ele din zorii acestei ere a științei, dar nimeni nu s-a încumetat încă să adune informațiile într-o enciclopedie completă.³

Mi-a aruncat o privire incredulă și impresionată în același timp.

— Vai, dar pare a fi mult de muncă.

— Da.

Nouă ani, ca să fiu precisă. Am lucrat la enciclopedie de când mi-am luat doctoratul.

— Sper să îmi închei munca aici în primăvară, capitolul despre Cei Ascunși de la voi este ultimul. Editorul meu așteaptă cu nerăbdare manuscrisul.

Menționarea unui editor a părut să-l impresioneze din nou, cu toate că umbra de pe frunte i s-a păstrat.

— Bine. Avem o mulțime de povești. Totuși nu știu dacă o să vă fie de vreun folos.

— Poveștile sunt de mare folos, am zis. De fapt, sunt fundația driadologiei. Fără ele am fi pierduți, așa cum ar fi astronomii dacă nu ar vedea cerul.

— Nu sunt toate adevărate, a spus el încruntându-se. Nu se poate să fie. Toți povestitorii înfrumusețează. Ar trebui s-o ascultați pe bunica mea când se pornește – ne face să ne agățăm de fiecare cuvânt, da, dar un vizitator din satul vecin ar spune că el nu cunoaște povestea, cu toate că e aceeași pe care propria *amma* le-o spune la gura sobei.

— Asemenea variațiuni sunt obișnuite. Oricum, când vine vorba de Popor, există câte ceva adevărat în fiecare poveste, chiar și în cele false.

Aș fi putut continua pe tema poveștilor despre spiriduși – am scris câteva articole pe acest subiect –, dar nu știam cum să-i vorbesc despre cercetarea mea științifică, dacă nu cumva ceea ce aș spune n-ar avea sens pentru el. Adevărul este că, în ceea ce privește Poporul, poveștile sunt totul. Fac parte din ei și din lumea lor într-un mod fundamental

³ Există, desigur, compendii detaliate referitoare la anumite regiuni, ca, de exemplu, *Ghid în folclorul rus* de Vladimir Foley. Și Windermere Scott are o carte, *O voi lua pe drumul de fier: O călătorie cu trenul prin Celelalte Tărâmurî*, dar aceasta este o relatare a călătoriilor ei și are o natură foarte selectivă (Scott își subminează credibilitatea incluzând și povești ridicole despre fantome) (n. a.).

pe care muritorii îl înțeleg cu greu; o poveste poate însemna un anumit eveniment din trecut, dar – crucial – este și un tipar care le formează comportamentul și prezice evenimente ulterioare. Poporul nu are sistem de legi și, cu toate că nu afirm că poveștile reprezintă legi în sine, sunt lucrul cel mai apropiat pe care îl are lumea lor pentru o oarecare formă de ordine.⁴

Am încheiat pur și simplu:

— Cercetarea mea constă în general într-un amalgam de relatări orale și investigații la fața locului. Urmărire, observații pe teren, genul ăsta de lucruri.

Evident că înfruntarea i s-a adâncit.

— Și dumneavoastră... ați mai făcut asta înainte? Adică i-ați întâlnit? Poporul.

— De multe ori. Aș spune că Cei Ascunși ai voștri n-ar fi capabili să mă surprindă, dar ăsta este un talent universal în Popor, nu-i așa? Abilitatea de a surprinde?

A zâmbit. Cred că în acel moment mă considera pe jumătate înrudită cu Poporul, o magiciană stranie adusă în mijlocul său, într-un sat aproape neatins de lumea exterioară.

— Asta n-aș putea să spun, a răspuns. Măcar de-aș întâlni și eu Poporul nostru. Ar fi suficient pentru un om, așa am considerat mereu. Mai mult decât suficient.

Vocea i se întunecase puțin, mai degrabă spre tristețe decât într-un fel rău prevestitor, genul de glas pe care îl folosești când vorbești despre greutățile care fac parte din viață. A pus pe masă o bucată de pâine neagră, despre care m-a informat cu lejeritate că fusese coaptă în pământ la căldură geotermală, alături de brânză și pește sărat cât pentru două persoane. Era destul de vesel și părea hotărât să mi se alăture la umilul ospăț.

— Mulțumesc, am zis.

Ne-am uitat unul la altul stânjeniți. Am presupus că ar fi trebuit să spun altceva – poate să întreb despre viața sau munca lui ori să

⁴ Cartea lui Esther May Halliwell, *Eseuri despre metafolclor*, include un rezumat despre cum a evoluat gândirea noastră pe acest subiect, de la scepticismul Iluminismului, în care poveștile cu spiriduși sunt considerate mai puțin importante decât dovezile empirice în înțelegerea Poporului – dacă nu chiar complet irelevante – până la viziunea modernă în care aceste povești sunt esențiale pentru Lumea Spiridușilor (n. a.).

glumesc pe tema neajutorării mele –, dar niciodată nu m-am priceput la genul ăsta de discuții amicale, iar viața mea de savant îmi oferă prea puține ocazii de a exersa.

— Mama ta e pe aici? am zis în cele din urmă. Aș vrea să-i mulțumesc pentru pâine.

Poate nu mă pricep să judec sentimentele umane, dar am început cu stângul de prea multe ori ca să-mi dau seama că a fost cel mai prost lucru pe care-l puteam spune. Chipul senin i s-a întunecat și a răspuns:

— Eu am făcut-o. Mama a murit acum mai bine de un an.

— Scuze, am zis, prefăcându-mă surprinsă în încercarea de a acoperi faptul că Egilson inclusera această informație în scrisorile noastre precedente. *Cum să uiți asta, idioato.*

— Păi, chiar te pricepi, am adăugat. Cred că tatăl tău e mândru de îndemânarea pe care o ai.

Din nefericire, replica mea stupidă a fost întâmpinată cu o tresărire și am presupus că tatăl lui *nu* era de fapt mândru de talentul fiului său în bucătărie, poate chiar privindu-l ca pe o degradare a bărbăției. Din fericire, Finn părea să aibă o inimă bună și a rostit cu o oarecare formalitate:

— Sper să vă placă. Dacă mai aveți nevoie de ceva, puteți trimite vorbă la casa cea mare. E bine 7:30 pentru micul-dejun?

— Da, am spus, regretând schimbarea de la fosta conversație lejeră. Mulțumesc.

— A, și a venit asta acum două zile, a zis scoțând din buzunar un plic. Primim poșta săptămânal.

După cum a spus-o, părea că vede asta ca pe un motiv de mândrie locală, așa că m-am silit să zâmbesc și i-am mulțumit. Mi-a zâmbit înapoi și a plecat, mormăind ceva despre găini.

M-am uitat la scrisoare și am descoperit un scris împodobit care spunea *Biroul Dr. Wendell Bambleby, Cambridge* în colțul din stânga sus, iar în mijloc *Dr. Emily Wilde, locuința lui Krystjan Egilson, Fermier, satul Hrafnsvik, Ljosland.*

— Blestematul de Bambleby, mi-am spus.

Am pus deoparte scrisoarea, fiindu-mi prea foame ca să fiu jignită chiar atunci. Înainte de a mă apuca de propria mâncare, m-am ocupat de a lui Shadow, după cum ne era obiceiul. Am luat o pulpă de oaie din cămara exterioară, pe care mi-o arătase Finn, și am așezat-o pe o farfurie, alături de un castron cu apă. Draga mea fiară și-a devorat

mâncarea fără să se plângă, în timp ce eu m-am așezat lângă foc cu ceaiul, care era tare și afumat, dar bun.

Simțeam un oarecare regret că îi răsplătisem așa de prost amabilitatea lui Finn, dar nu deplângeam absența companiei lui – nu mă așteptasem la așa ceva.

M-am uitat pe fereastră. Se vedea pădurea, începând puțin mai sus pe pantă și dând impresia neplăcută a unui val întunecat pe punctul de a se prăbuși peste mine. Ljosland are puțini copaci, căci locuitorii săi muritori au dezgolit mare parte a peisajului subarctic. Însă au rămas câțiva codri – cei revendicați sau care se presupune a fi revendicați de Cei Ascunși. Sunt compuși în general din umilii mesteceni pufoși, plus câțiva sorbi și sălcii pitice. Nimic nu crește prea înalt într-un loc atât de rece, iar arborii pe care îi vedeam erau piperniciți, înghesuindu-se sinistru în umbra versantului. Aspectul lor era fascinant. Poporul este la fel de integrat în mediul lor⁵ ca niște rădăcini foarte adânci, iar eu eram cu atât mai nerăbdătoare să întâlnesc creaturile care numesc un loc așa de neprimitor căminul lor.

Scrisoarea lui Bambleby zăcea pe masă, cumva conspirând la răspândirea unui fel de lejeritate neglijentă, așa că în cele din urmă, după ce am terminat pâinea (bună, cu gust de fum) și brânza (la fel de bună, cu același gust de fum) am ridicat-o și am desfăcut-o cu unghia.

Draga mea Emily, începea. Sper că te-ai instalat confortabil în siguranța ținutului zăpezilor și că ești fericită cufundându-te în cărți și adunând o serie de pete de cerneală asupra ta, sau cel puțin atât cât poți fi tu de fericită, draga mea prietenă. Cu toate că ai plecat de numai câteva zile, mărturisesc că îmi lipsește zgomotul mașinii tale de scris dincolo de coridor, în timp ce stai acolo cu draperiile trase, ca un trol punând la cale o răzbunare urâtă sub un pod. Atât de trist am fost lipsit de compania ta, încât ți-am desenat un mic portret – e inclus aici.

⁵ Aici, desigur, mă refer la Teoria Poporului Sălbatic a lui Wilson Blythe, larg acceptată de driadologi și adesea numită școala blythiană de gândire. Pe acest subiect au fost scrise numeroase ghiduri, dar în esență Blythe vede Poporul drept elemente ale lumii naturale care au căpătat conștiință în urma unor procese necunoscute. Așadar, conform gândirii blythiene, sunt legați de mediul lor natal în moduri pe care noi, oamenii, abia dacă le putem înțelege (n. a.).

M-am încruntat la schiță. Arăta ceea ce am considerat a fi o reprezentare foarte incorectă a mea în biroul de la Cambridge, părul negru strâns în vârful capului, dar teribil de ciufulit (partea asta, recunosc, este adevărată, am prostul obicei de a mă juca cu părul în timp ce lucrez) și o expresie dușmănoasă, încruntându-mă la mașina de scris. Bambleby avusese chiar și îndrăzneala de a mă face drăguță, mărimdu-mi ochii adânciți în orbite și oferindu-mi o expresie de inteligență concentrată, care-mi ascuțea profilul banal al feței rotunde. Fără îndoială îi lipsea capacitatea de a-și imagina o femeie pe care s-o găsească neatrăgătoare, chiar dacă văzuse înainte una.

Cu siguranță caricatura nu m-a amuzat. Chiar deloc.

Bambleby continua să povestească detaliat despre cea mai recentă întâlnire din departamentul de driadologie al facultății, la care eu n-aș fi fost invitată, fiind numai profesor adjunct, și nu titularizat, incluzând multe observații distractive despre cât de frumos cădea lumina pe noua perucă a profesorului Thornthwaite și întrebându-mă dacă aș fi de acord cu teoria lui cum că relativa tăcere a profesorului Eddington din cursul unor asemenea convocări sugerează măiestria de a dormi cu ochii deschiși. M-am pomenit că zâmbesc puțin în timp ce continua să bată câmpii – e greu să nu te binedispună Bambleby. E unul dintre lucrurile pentru care îi port pică cel mai mult. Asta și faptul că se consideră cel mai bun prieten al meu, ceea ce e adevărat numai în sensul că el este singurul meu prieten.

O parte a motivului pentru care îți scriu, draga mea, este să-ți readuc aminte că îmi fac griji pentru siguranța ta. Nu vorbesc despre speciile neobișnuite de spiriduși incrustați în gheață pe care le-ai putea întâlni, căci știu că în această privință te poți descurca, ci despre asprimea climatului. Cu toate acestea, trebuie să recunosc că există un motiv secundar ca să-ți scriu: fascinația pentru legendele pe care le vei descoperi despre acești Ascunși. Te rog să mă ții la curent; însă, dacă anumite planuri pe care le-am pus în mișcare vor da rezultate, s-ar putea să se dovedească inutil.

Am rămas încremenită pe scaun. Dumnezeu! Sigur nu se gândea să vină și el aici? Și totuși ce altceva ar putea să însemne o astfel de remarcă?

Frica mea s-a mai diminuat un pic când mi l-am imaginat pe Bambleby aventurându-se în realitate într-un astfel de loc. Firește că Bambleby făcuse muncă de teren din plin, cel mai recent organizând o expediție pentru investigarea rapoartelor despre o specie miniaturală a Poporului în Caucaz, dar metoda lui de muncă pe teren este mai degrabă de a delega; se instalează în cel mai apropiat loc care poate trece drept hotel și de acolo dă indicații micii armate de studenți care îl urmează peste tot. Este foarte lăudat la Cambridge pentru că binevoiește să-și crediteze drept coautori studenții în multe dintre publicațiile sale, dar știu prin ce trec acei studenți și adevărul e că ar fi îngrozitor dacă nu ar face asta.

Eu n-am fost în stare să-mi conving nici măcar unul dintre studenți să mă însoțească la Hrafnsvik și tare mă îndoiesc că Bambleby, în ciuda farmecului său, ar fi avut mai mult succes. Așadar nu va veni.

Restul scrisorii consta în a mă asigura de intenția lui de a scrie prefața la cartea mea. M-am simțit puțin prost pentru asta – o combinație de alinare și resentiment –, căci, deși nu vreau ajutorul lui, în special după ce mi-a luat fața la descoperirea copiilor schimbați *de gean-cannah*⁶ nu-i pot nega valoarea. Wendell Bambleby este unul dintre cei mai mari driadologi de la Cambridge, ceea ce înseamnă că este unul dintre cei mai mari driadologi din lume. Singura lucrare pe care am scris-o împreună, o metaanaliză onestă, dar cuprinzătoare, asupra dietei zânelor de pe râurile baltice, mi-a adus invitații la două conferințe naționale și continuă să rămână cea mai citată lucrare a mea.

Am aruncat scrisoarea în foc, hotărâtă să nu mă mai gândesc la Bambleby până la sosirea următoarei lui scrisori, ceea ce fără îndoială avea să se întâmple curând dacă nu răspundeam destul de repede pentru stima lui de sine.

M-am întors spre Shadow, care stătea ghemuit la picioarele mele. Animalul mă urmărise cu ochii lui negri solemni, îngrijorat pentru bunăstarea mea în urma spaimei prin care trecusem. Am descoperit încă o degerătură pe laba lui și am luat balsamul pe care îl cumpărasem special pentru el. Mi-am făcut de asemenea timp să-i perii blana lungă, până când i s-au închis ochii de plăcere.

⁶ Specie de zâne de pământ din mitologia irlandeză care au puterea de a-și seduce prada împotriva voinței sale (n. red.).

Mi-am scos manuscrisul din valiză, desfăcând cu grijă învelitoarea protectoare, apoi l-am așezat pe masă. Am frunzărit paginile, savurând foșnetul proaspăt al hârtiei acoperite din greu de cerneală, asigurându-mă că totul e în ordine.

Este un obiect greu, cuprinzând acum vreo cinci sute de pagini, fără să iau în calcul anexele, care cel mai probabil vor fi extinse. Totuși, între aceste pagini, ca niște specimene înfipite în ace și prinse în spatele geamului unei vitrine de muzeu, se află toate speciile de spiriduși întâlnite până acum de Om, de la bogbanul sălășluind în cețurile din Orkney până la hoțul macabru cunoscut sub numele de *l'hibou noir*⁷ de locuitorii țării Miarelle de la Mediterană. Au fost așezate în ordine alfabetică, cu referințe încrucișate, însoțite de desene acolo unde erau disponibile și de un ghid fonetic pentru pronunțare.

Mi-am odihnit mâna pentru puțin timp pe teancul de foi. Apoi am pus deasupra manuscrisului o greutate, una dintre pietrele zânelor⁸ – acum golită de magie, desigur. Alături, perpendicular, mi-am așezat tocul favorit, care poartă blazonul Cambridge-ului și a fost un dar din partea universității la angajarea mea, rigla și călimara cu cerneală. Am privit satisfăcută tabloul.

Acum, cu lumea învăluită în bezna completă a satelor din provincie și cu pleoapele îngreunându-mi-se, mă duc la culcare.

⁷ „Bufnița neagră”, în lb. franceză, în original (n. red.).

⁸ Pietrele zânelor pot fi găsite în diferite regiuni, fiind în special răspândite în Cornwall și în insula Man. Aspectul lor nu este impresionant și sunt greu de recunoscut de către începători; trăsătura lor distinctivă este perfectă rotunjime. Se pare că sunt folosite în principal pentru a stoca farmece în vederea folosirii ulterioare sau poate în scopul de a transmite darul. *Ghidul despre Pietrele Elfilor din Europa Occidentală* – Danielle de Grey, 1850 – este cea mai bună sursă pe acest subiect. (Sunt conștientă că mulți driadologi din prezent ignoră cercetările lui de Grey din cauza numeroaselor scandaluri în care a fost implicată, dar orice altceva ar fi fost, eu o consider un savant meticulos.) O piatră a zânelor cu o crăpătură înseamnă că a fost utilizată și deci este inofensivă. O piatră intactă trebuie lăsată neatinsă și raportată la CIAD, Consiliul Internațional al Arcanologilor și Driadologilor (n. a.).

De obicei, dorm prost în case străine, dar am fost surprinsă să dorm buștean până când, la 7:30, am auzit bătaia în ușă făgăduită de Finn.

M-am ridicat, tremurând de frig, de pe patul umplut cu paie care ocupa aproape în întregime micul dormitor. Singurul foc se afla în camera principală și se redusese la câțiva tăciuni. Am aruncat un halat peste cămașa de noapte și am lipăit până la ușă, cu Shadow pe urmele mele.

Finn m-a întâmpinat cu aceeași formalitate în care se retrăsese ieri, așezând pe masă o tavă cu pâine – caldă încă, în pofida drumului prin frig de la fermă – și un bol plin cu un fel de iaurt tremurător și un ou fiert, impresionant de mare.

— E de găscă, a spus când l-am întrebat. N-ați acoperit focul peste noapte?

Am mărturisit că habar n-aveam ce însemna asta, iar el mi-a demonstrat cu amabilitate o metodă specială de a stivui lemnele și a aranja cărbunii în vatră, astfel încât să asigure o căldură continuă și îndelungată, dar și reaprinderea ușoară a focului dimineața. l-am mulțumit probabil cu o abundență exagerată de entuziasm și a zâmbit cu toată afecțiunea lui de la început.

M-a întrebat ce planuri aveam peste zi, iar eu mi-am declarat intenția de a merge să mă obișnuiesc cu terenul din jur.

— Tatăl tău m-a informat în scrisori că în Karrðarskogur pot fi găsiți diverși spiriduși brownie și gregari, am spus. Am înțeles din cercetările mele privind puținele relatări despre Poporul vostru că e mai convenabil pentru spiridușii curteni să călătorească odată cu zăpezile, de unde deduc că timp de alte câteva zile neamul lor va fi puțin probabil de observat.

Finn m-a privit mirat.

— A folosit tata cuvintele astea?

— Nu. *Spiridușii brownie* și *spiridușii gregari* sunt cele două subcategorii mari de spiriduși comuni pe care le-au inventat savanții – ai voștri, presupun, le spun spiridușilor comuni „cei mici” sau „Poporul pitic”, când fac diferența. De obicei sunt mici, după cum știi, de dimensiunile unui copil sau mai puțin. Brownie sunt solitari și în general cei care se amestecă în treburile muritorilor – furturi,

blesteme neînsemnate, binecuvântări. Spiridușii gregari călătoresc în grupuri și în mare parte își văd de treburile lor.

Finn a aprobat încet din cap.

— Atunci presupun că aveți un cuvânt special pentru cei înalți?

— Da, includem toți spiridușii cu înfățișare umană în categoria spiridușilor curteni; așadar, înțelegi că există două grupuri principale în Popor, curteni și comuni. În ceea ce îi privește pe spiridușii curteni, există prea multe subcategorii ca să le înșir acum și nu prea știu dacă vreuna dintre ele se va aplica celor cărora le spui „înalți”.

— Rareori îi numim în vreun fel, a spus Finn. Aduce ghinion.

— O credință des întâlnită. Maltezii spun cam la fel. Cu toate că spiridușii lor curteni sunt mult mai răutăcioși decât în mod normal, având nefericitul obicei de a se strecura noaptea în locuințe ca să se hrănească cu organele vitale ale celor care dorm.

Nu a părut prea surprins auzind macabruul detaliu, ceea ce m-a nedumerit și m-a intrigat. Maltezii sunt deosebit de imorali – din acest punct de vedere nu se știe să aibă egal printre spiriduși. Ce tip de Popor locuiește în țara asta neospitalieră?

— M-am gândit că mai întâi vreți să vă instalați, a spus Finn, aruncând o privire bănuitoare prin cabană. Să terminați de despachetat, să vă cumpărați ceva provizii. Să vă salutați vecinii. O să stați ceva timp pe aici.

Ultima parte a listei m-a făcut să mă cutremur.

— Nu prea mult, din perspectivă științifică, am zis. Mi-am rezervat întoarcerea pe un cargobot care pleacă pe 1 aprilie. O să fiu foarte ocupată. Unii driadologi petrec ani în șir pe teren.

Am adăugat, cu scopul de a fixa în mintea lui Finn sentimentul unei distanțe respectuoase pe care de obicei o păstrez între mine și localnici:

— Cât despre vecini, fără îndoială o să-i întâlnesc diseară la tavernă.

Pe fața lui Finn a apărut un surâs larg.

— Așa o să faceți. Cum s-a încheiat recolta, unii oameni abia dacă mai părăsesc locul ăla. O s-o anunț pe Aud că o să fiți acolo – și pe Ulfar, bărbatul ei, care conduce treburile. E un tip destul de cumsecade, cu toate că puțin cam morocănos. N-o să scoateți multe vorbe de la el.

Asta mi-l recomanda pe Ulfar mai mult decât pe Aud, cu toate că nu am spus-o.

— Am înțeles de la tatăl tău că Aud este... goði, nu?

M-am împotmolit puțin la cuvântul nefamiliar, care dedusesem că indică un fel de femeie căpetenie a satului.

Finn a încuviințat.

— Acum e doar ceva ceremonial, dar nouă ne place să păstrăm vechile tradiții. Cu siguranță o să vă poată furniza povești despre Ascunși. Și știu că o să fie fascinată de orice poveste despre Londra pe care o aveți. Pe aici ne plac poveștile din lumea din afară.

— Da, mă rog, o să vedem ce ne aduce seara. Vizita mea s-ar putea să fie scurtă, depinde cât de obosită o să fiu după eforturile zilei.

Nu a părut descurajat.

— Dacă obosiți, berea lui Ulfar o să vă facă bine. Unii spun că e un gust cu care trebuie să te obișnuiești, dar încălzește stomacul și unge limba mai bine decât orice altceva pe lume.

M-am silit să zâmbesc. Mă așteptam să plece, dar stătea acolo, privindu-mă. Am recunoscut expresia, căci o mai văzusem: cea a unui bărbat încercând fără succes să mă încadreze într-una dintre categoriile de femei cu care este obișnuit.

— De unde sunteți, domnișoară profesor? a întrebat, cu o urmă a vechii lui amicitii.

Cred că era genul care nu poate ține pe cineva la distanță pentru mult timp.

— Locuiesc în Cambridge.

— Da. Dar familia unde e?

Mi-am înăbușit un oftat.

— Am crescut la Londra. Fratele meu încă mai locuiește acolo.

— Of!

Expresia i s-a limpezit:

— Sunteți orfană?

— Nu.

Nu era prima dată când cineva presupunea asta despre mine. Bănuiesc că oamenii caută adesea un mod de a mă explica, iar o copilărie neglijată sau precară este la fel de bună ca orice altceva. În realitate, părinții mei sunt perfect obișnuiți și încă trăiesc, cu toate că nu suntem apropiați. N-au știut niciodată ce să creadă despre mine. Când am citit toate cărțile din biblioteca bunicului – trebuie să fi avut vreo opt ani – și am venit la ei cu câteva pasaje spinoase învățate pe dinafară, mă așteptam ca mama și tatăl meu să-mi ofere lămuriri; în schimb, s-au holbat la mine ca și cum dintr-odată m-aș fi îndepărtat

foarte mult. Nu l-am cunoscut niciodată pe bunicul – nu-l interesau copiii și nici altceva în afară de societatea lui de folcloriști amatori –, dar, după ce a murit și noi i-am moștenit bunurile și casa, cărțile lui au devenit cei mai buni prieteni ai mei. Era ceva cu poveștile dintre acele coperți, cu miile de specii ale Poporului intrând și ieșind din ele, fiecare un mister care implora să fie dezlegat. Presupun că majoritatea copiilor sunt obsedați de spiriduși la un moment dat, dar fascinația mea nu s-a îndreptat niciodată către magie sau îndeplinirea dorințelor. Poporul reprezenta o altă lume, cu propriile reguli și obiceiuri, iar pentru un copil care mereu se simțise nepotrivit în propria lume, atracția era irezistibilă.

— Am mers la Cambridge de la cincisprezece ani. Atunci mi-am început și studiile. Este acasă pentru mine, mai mult decât orice altceva.

— Înțeleg, a zis el, cu toate că îmi dădeam seama că nu înțelegea deloc.

După plecarea lui Finn mi-am despachetat restul lucrurilor, ceea ce, așa cum mă așteptam, nu mi-a luat prea mult – îmi adusesem numai patru rochii și câteva cărți. Mirosul familiar al Bibliotecii de Driadologie din Cambridge s-a răspândit dinspre ele și am simțit o emoție nostalgică pentru acel loc străvechi, mucegăit, un paradis al tăcerii și solitudinii în care îmi petrecusem atât de multe ore.

M-am uitat de jur-împrejurul micii cabane, care încă mai mirosea a oaie și era căminul multor păianjeni, dar nu prea am răbdare pentru muncile casnice și am abandonat rapid ideea. O casă e doar un acoperiș deasupra capului, iar aceasta este numai bună și în starea în care se află.

Eu și Shadow ne-am terminat micul-dejun (i-am dat lui o mare parte din oul de găscă), mi-am umplut bidonul cu apă din pârau și l-am îndesat în rucsac împreună cu restul de pâine, cutia aparatului de fotografiat, o bandă pentru măsurat și carnețelul. Pregătită deci pentru o zi pe teren, mi-am îndreptat atenția către focul care trebuia acoperit conform instrucțiunilor lui Finn.

Am trecut vătraiul prin tăciuni, apoi m-am oprit. Am dat la o parte coaja unui buștean, am băgat mâna înăuntru și am scos scrisoarea lui Bumbleby. Am suflat cenușa de pe ea și am parcurs scrisul elegant. Era complet neatinsă.

Am mai adăugat lemne, ațâțând flăcările, și am aruncat scrisoarea

înapoi. Nu a ars. Focul scuipa fum, ca și când scrisoarea ar fi fost un obstacol neplăcut care-i stătea în gât.

— Lua-te-ar naiba, am mormăit, strângând din ochi către plicul gros care mă privea domol dintre flăcări. Ar trebui să păstrez blestemăția asta sub pernă?

Presupun că ar trebui să menționez aici că sunt cam 95% sigură că Wendell Bambleby nu este om.

Ipoteza asta nu este doar rezultatul unui simplu dispreț profesional; scrisoarea imposibilă a lui Bambleby nu era prima mea dovadă în privința firii sale adevărate. Suspiciunile mele au apărut la prima noastră întâlnire din urmă cu câțiva ani, când am remarcat felurile moduri în care evita obiectele de metal din încăpere, inclusiv prefăcându-se dreptaci pentru a evita contactul cu verighetele (Poporul este, până la ultimul, alcătuit din stângaci). Totuși nu putea ocoli cu totul metalul, evenimentul incluzând și o cină, ceea ce evident că implica tacâmuri, vase pentru sosuri și altele asemenea, dar și-a stăpânit destul de bine disconfortul, ceea ce a demonstrat că fie suspiciunile mele erau nefondate, fie el era de viță nobilă – ei sunt singurii din Popor care suportă să atingă asemenea invenții umane.

Ca nu cumva să par credulă, pot să afirm că numai atât nu a fost de ajuns ca să mă convingă. În cursul întâlnirilor ulterioare am observat diferite însușiri suspecte, printre care și maniera lui de a vorbi. Se presupune că Bambleby s-a născut în comitatul Leane și a crescut în Dublin și, cu toate că eu nu sunt expertă în accentele irlandeze, sunt expertă în limba Poporului, care diferă de multe dialecte, însă posedă o anume rezonanță și un timbru universal pe care l-am auzit ocazional în vocea lui Bambleby în momentele în care nu era atent. Am petrecut relativ mult timp unul în compania celuilalt.

Dacă face parte din Popor, probabil trăiește printre noi în exil, o soartă destul de obișnuită pentru spiridușii din aristocrația irlandeză – în neamul lor arareori se întâmplă să nu existe vreun unchi ucigaș sau un regent înnebunit după putere. Sunt multe povești despre cei exilați din Popor; se spune uneori că puterile lor sunt restricționate de un descântec aruncat de monarhul care hotărăște exilul, ceea ce ar explica necesitatea lui Bambleby de a se resemna cu o existență printre noi, muritorii de rând. Profesia aleasă ar putea face parte dintr-un plan al spiridușilor pe care nu-l pot ghici sau ar putea fi manifestarea firească a naturii lui Bambleby, faptul că a pus ochii pe obținerea unei validări

externe a priceperii lui.

Este totuși posibil să mă înșel. Un savant trebuie să fie întotdeauna pregătit să admită asta. Niciunul dintre colegii mei nu pare să-mi împărtășească suspiciunile, ceea ce mă face să-mi pun întrebări; nici măcar venerabilul Treharne, care a făcut muncă de teren atât de mult timp, încât îi place să glumească spunând că spiridușii comuni nici nu se mai ascund când își face apariția, nefiind nicio diferență între el și o mobilă veche, vulgară. Și, cu atâtea povești despre exilații din Popor, totuși niciunul nu a fost descoperit printre noi. Ceea ce duce la două concluzii: fie astfel de spiriduși sunt foarte pricepuți la camuflaj, fie poveștile nu sunt adevărate.

Am luat scrisoarea, tot fără vreo urmă de arsură, și am rupt-o în bucăți pe care le-am ascuns în cenușă. Apoi mi l-am scos pe Bambleby din minte, mi-am răsucit părul într-un coc în vârful capului (din care a început aproape imediat să scape) și mi-am aruncat haina pe umeri.

Frumusețea peisajului de afară m-a făcut să mă opresc. Muntele se întindea în fața mea, un covor verde care părea și mai verde datorită dimineții luminoase care vopsea norii în roz și auriu. Culmile munților erau ușor înzăpezite, cu toate că pe bolta azurie nu se întrevedea amenințarea unei alte secvențe de ninsoare. În depărtare se afla sălbăticiunea uriașă a mării, cu pielea ei peticită cu ghețuri.

Am pornit cu pas ușor, mult mai încurajată. Întotdeauna am iubit munca de teren și am simțit acel val familiar de entuziasm când am admirat terenul: în fața mea se întindea un teritoriu științific necartografiat și eu eram singurul explorator pe mile întregi. În asemenea momente mă îndrăgostesc iar și iar de profesia mea.

Shadow se plimba agale pe lângă mine pe coasta muntelui, adulmecând ciupercile sau chiciura topindu-se. Oile mă fixau cu privirea lor neliniștită și lipsită de curiozitate. Fugeau puțin la vederea lui Shadow, dar pentru că se mulțumea să treacă pe lângă ele cu botul mai mult aplecat asupra pământului decât asupra bolovanilor familiari de lână care împestrițau și căminul lui din zona rurală Cambridgeshire, în curând ajunseseră să-l ignore.

Încet-încet pădurea mă înghițea. Copacii nu erau toți pricăjiți și în unele locuri formau un acoperiș dens și întunecat deasupra cărării înguste.

Am petrecut aproape întreaga dimineață supraveghind zona, intrând și ieșind printre copaci. Am observat inelele de ciuperci și

modelele neobișnuite de mușchi, văile în care florile erau dese, locurile în care treceau de la o culoare la alta și acei copaci care păreau mai întunecați și mai tineri decât ceilalți, ca și când n-ar fi înghițit apă, ci cu totul altceva. O ceață bizară se ridica dintr-o mică adâncitură ascunsă în terenul denivelat; am descoperit că era un izvor termal. Deasupra lui, pe un prag de piatră, se găseau câteva figurine de lemn, unele pe jumătate acoperite de mușchi. Mai era și o grămăjoară de ceva ce am recunoscut a fi caramele de piatră, bomboanele dulci-sărate din Ljosland care le plac unor marinari.

După ce am făcut câteva fotografii, mi-am cufundat mâna în izvor și am constatat că e plăcut de fierbinte. Recunosc că m-am simțit tentată la început, căci nu făcusem o baie ca lumea de când plecasem din Cambridge și încă simțeam sarea de pe drumul încoace lipită de mine ca o a doua piele. Totuși am respins repede ideea; nu aveam să-mi fac de cap dezbrăcată printr-un ținut necunoscut.

Un sunet slab s-a auzit în spatele meu dinspre pădure, un pas ușor, nu cu mult deosebit de scurgerea neîntreruptă a umezelii de pe crengile copacilor. M-am mobilizat imediat, cu toate că nu am lăsat să se vadă nimic. Shadow și-a scos capul din izvor ca să adulmece aerul, dar știa ce trebuia să facă. S-a așezat și s-a uitat la mine.

Unii oameni cred că Poporul își anunță sosirea cu clopote sau cântece, dar adevărul este că nu-i auzi niciodată decât dacă vor să fie auziți. Dacă un animal s-ar apropia de tine, cel mai probabil ai auzi foșnetul frunzelor, crenguțele rupte. Dacă se apropie de tine un spiriduș, s-ar putea să nu auzi nimic sau doar niște modificări extrem de subtile ale zgomotelor naturale. Durează ani buni ca un savant să stăpânească puterea necesară pentru observație.

Prefăcându-mă un călător obosit care admiră peisajul – ceea ce nu mi cerea prea mult efort, vremea continuând să fie frumoasă –, mi-am aruncat privirea peste marginea pădurii. Nu m-a mirat că n-am remarcat prezența vreunui observator, în afară de chițăitul unei veverițe și a penajului runic al câtorva păsări.

Continuându-mi rolul, mi-am scos ghetele și mi-am vârât picioarele în apă. Mi-a luat câteva clipe să revizuiesc în minte inventarul spiridușilor brownie alpini, în special cei care sălășluiesc lângă izvoare și tiparele lor comportamentale.

Am băgat mâna în rucsac, unde țin diverse fleacuri pe care le-am adunat de-a lungul anilor. Dar ce să aleg în cazul ăsta? Unele daruri

sunt preferate de Popor în anumite regiuni, în timp ce altele ofensează. Am auzit de un driadolog francez care a fost înnebunit de subiecții cercetărilor lui după ce le-a oferit o pâine care, fără ca el să știe, începuse să mucegăiască. Răutatea lor când sunt insultați este aproape la fel de răspândită ca mofturile pe care le fac.

Am ales o cutiuță de porțelan cu bucățele de rahat. Gusturile variază mult în rândul celor din Popor, dar nu cunosc decât un singur caz în care dulciurile s-au dovedit a fi un dar inadecvat. Am așezat cutiuța pe margine; pentru siguranță, am pus deasupra ei una dintre puținele mele bijuterii, un diamant dintr-un colier pe care l-am moștenit la moartea bunicii. Asemenea daruri le rezerv numai pentru cazuri foarte speciale – unii spiriduși comuni râvnesc la bijuterii, alții nu știu ce să facă cu ele.

Am început să murmur un cântec.

Ei sunt noaptea și ziua,

Sunt vântul și frunza.

Așază neaua pe acoperiș și gheața pe pământ.

Își adună urmele pașilor și le poartă în spate.

Ce dar poate fi mai mare decât prietenia lor?

Ce sabie poate tăia mai adânc decât dușmânia lor?

Traducerea mea este neîndemânatică; nu am înclinație pentru poezie. L-am cântat în limba în care a fost compus, cea a Poporului, pe care savanții de rând o numesc pur și simplu „spiridușă”. E un limbaj unduos, ocolitor, în care durează de două ori mai mult să spui jumătate cât în engleză, cu multe reguli contradictorii, dar nicăieri în lume nu există o limbă mai frumoasă vorbită de muritori. Printr-o ciudățenie – una care a provocat multă uimire printre adepții Teoriei Celor O Sută De Insule⁹ –, Poporul vorbește aceeași limbă în toate țările și regiunile unde este cunoscut și, cu toate că accentele și

⁹ Teoria conform căreia fiecare țărâm al spiridușilor există într-un plan fizic complet separat. Poporul poate călători de la un țărâm la altul cu anumite ocazii, dar altfel savanții susțin că țărâmurile au avut prea puțin de-a face unul cu celălalt din punct de vedere istoric. Pentru mine, astea sunt niște prostii conservatoare, dar, cu toate acestea, teoria rămâne populară în rândurile generațiilor mai vechi de driadologi, aceia care tind să se instaleze la conducerea departamentelor și să scrie manualele cel mai des citate, astfel că, pentru un timp, va mai exista încă printre noi (n. a.).

idiomurile diferă, dialectele nu variază niciodată atât de mult încât să împiedice înțelegerea.

Am parcurs cântecul de două ori, lucru pe care l-am învățat de la un hobgoblin din Somerset, apoi mi-am lăsat glasul să se piardă în vânt. Îndeplinisem prezentările necesare, așa că mi-am pus la loc ghetetele și am plecat.

Eu și Shadow am lăsat în urmă Karrðarskogur și ne-am îndreptat spre dealuri. Un drum accidentat urca șerpuit la nord de sat și l-am urmat până a dispărut – cel mai probabil era o potecă folosită numai de oieri. Am continuat să merg, deși terenul era mocirlos în locurile unde se topise zăpada. În cele din urmă, ambiția mi-a fost răsplătită și am ajuns pe culmea unui munte mai mic.

Mai departe vederea îmi era blocată de un alt lanț de munți, mai înalți, din care o mare parte se ridicau neglijent din pământul verde, expunându-și veșmintele de gheață. Ljosland este un labirint alcătuit din munți, veți vedea, ca și din fiorduri, ghețari și orice alte formațiuni ascuțite potrivnice Omului. Între piscuri, peisajul se prăbușea în ceea ce presupuneam că sunt văi abrupte și așternute cu bolovani.

Am făcut o pauză în vârf – în parte și pentru a mă bucura de sentimentul de reușită – ca să scriu în jurnal. Poporul nu se limitează la codri și știu din corespondența mea cu Krystjan că mulți ljoslandezi cred că rocile vulcanice care le împestrițează pământurile sunt de fapt porți către tărâmurile Poporului. Le-am inventariat pe cele mai mari, dar și pe cele care mi-au trezit interesul din diverse motive, fie datorită formelor elaborate, fie datorită prezenței apelor curgătoare sau a mucegaiurilor.

Ziua se încheiase. Eram plină de noroi, înghețată și extrem de fericită. Stabilisem ceea ce consideram niște limite utile între care să-mi desfășor cercetările și să iau legătura cu unul sau mai mulți spiriduși comuni. Desigur, era posibil ca spiriduii brownie din Ljosland să se hrănească exclusiv cu sare de mare și frunze, să considere bijuteriile la fel de ofensatoare ca fierul și să urască muzica cu toată ființa lor. Dar aveam convingerea că așa ceva era puțin probabil și în consecință trebuie să aibă trăsături comune cu Poporul de la alte latitudini nordice – *alver* din munții Norvegiei, de pildă. Bambleby era sceptic aici. Ei bine, vom vedea care dintre noi are dreptate.

Cu dragă inimă mi-aș fi cerut scuze de la Finn și femeia-căpetenie, dar plimbările îmi făcuseră foame. Satisfacția mi s-a diminuat întrucâtva și m-am îndreptat către sat.

Taverna era bine situată în inima satului, cu toate că această

caracterizare poate fi discutabilă, dat fiind aspectul întortocheat al Hrafnsvikului, cu casele și prăvăliile lui împrăștiate haotic. Un grup de bărbați se adunase afară, fumând. Doi dintre aceștia erau Krystjan și Finn.

— *Voilà!* a exclamat Krystjan, ceea ce a atras râsetele compatrioților săi. Bună seara, profesor Wilde. Ați fost la vânatoare azi, nu? Unde vă e plasa de fluturi?

Alte râsete. Finn i-a aruncat tatălui său o privire întunecată. Mi-a zâmbit și m-a condus înăuntru.

Întregul Hrafnsvik părea să se fi înghesuit în tavernă. Copiii alergau prin local urmați de muștrări aruncate cu jumătate de inimă, în timp ce adulții se adunaseră în jurul unui foc imens. Era plăcut, așa cum sunt toate localurile rurale de acest fel din Anglia până în Rusia, scăldate în umbre și lumină de flăcări, încărcate de mirosurile trupurilor și ale mâncării gătite, cu tavanul susținut de ceea ce păreau a fi bușteni aduși de mare. Deasupra barului, unde pe continent puteai găsi o pereche de coarne de cerb, atârna în schimb mandibula uriașă a unei balene.

Finn a făcut ocolul sălii, prezentându-mă, lucru ușor de realizat fiindcă majoritatea capetelor se întorseseră de la discuțiile lor ca să se holbeze la mine din momentul în care am intrat. Eram neașteptat de recunoscătoare pentru prezența lui Finn – disprețuiesc stângăcia pe care o presupune abordarea persoanelor necunoscute, chiar și fără bariere lingvistice. Bineînțeles, învățasem limba Ijoslandeză cât putusem de bine în ultimul an, dar nu poți progresa prea mult fără îndrumarea unui vorbitor nativ.

— Ea e Lilja Johannasdottir, a spus Finn. Tăietoarea noastră de lemne. Are un *alfurrokk* în spatele casei – o poartă către lumea spiridușilor. Unii dintre cei mici au tot fost văzuți intrând și ieșind.

Femeia mi-a zâmbit. Era lată în umeri și frumoasă, cu obraji rotunzi și rumeni și părul blond îi cădea în valuri.

— Mă bucur să te cunosc.

Ne-am strâns mâinile. Ale ei erau mari și acoperite de nenumărate bătături. M-am interesat unde se afla locuința ei, ca să pot investiga problema. A părut surprinsă.

— Nu cred că Aud s-ar supăra, a zis repede Finn.

Eram nedumerită.

— De ce ar avea motiv să se supere?

— E-n regulă, Finn, a spus Lilja. Mi-ar face plăcere să te primesc în

casa mea, domnișoară profesor.

Am întâmpinat o reticență similară din partea altor câțiva săteni, cu toate că Finn, surâzător și politicos, a liniștit apele de fiecare dată. Mă întrebam dacă localnicii înțeleseseră pe deplin scopul vizitei mele, deși era limpede că Krystjan nu ascunsese amănuntele corespondenței noastre.

În cele din urmă, am ajuns la masa lui goði, Aud Hallasdottir, care s-a uitat la mine și mi-a zâmbit, întrerupându-și discuția cu două femei robuste. Brusc m-am pomenit prinsă într-o îmbrățișare puternică. Aud s-a dat înapoi, cu mâinile încă pe umerii mei, și mi-a spus că o să iau cina la ea acasă cu cea mai apropiată ocazie. Am acceptat, adăugând că Finn mi-a vorbit despre experiența ei în ceea ce-i privește pe Cei Ascunși și mi-am exprimat recunoștința pentru orice informație mi-ar putea oferi.

Zâmbetul lui Finn a încremenit și Aud a clipit surprinsă. Era o femeie scundă și grasă cu două riduri adânci între ochi, singurul semn vizibil al vârstei sale. Am avut parte numai de o clipă să mă întreb unde am greșit înainte ca ea să încuviințeze din cap și să spună:

— Bineînțeles, profesor Wilde. Te rog, ia loc și dă-i voie bărbatului meu să te servească. Face un vin cu mirodenii excelent, trebuie să iei și acasă o sticlă. Am fost în cabana aia a lui Krystjan și e destul de friguroasă.

I-am spus politicos că e foarte amabilă, dar că insist să plătesc pentru mâncare. Ca regulă, evit să accept favoruri de la localnici în timp ce desfășor muncă de teren, căci detest posibilitatea de a deveni părtinitoare. Fiecare sat are partea lui de scandaluri în care este implicat Poporul, sarcini misterioase și alte asemenea, iar treaba mea ca savant nu este să cenzurez, ci să decid dacă să includ sau nu astfel de relatări în studiile mele – cu numele schimbate, desigur – pe baza unui merit științific.

Aud a salutat și s-a scuzat, plecând să discute ceva cu soțul ei, Ulfar. Lui încă nu-i fusesem prezentată, cu toate că am fost mereu conștientă că pândeau din spatele tavernei. Nu era un bărbat înalt, dar ceva din sprâncenele lui groase și înfățișarea aspră cu mici creste și văi de umbră îl făcea să se asemene cu un munte înfruntat. La început mi s-a părut că se uită urât la mine când a traversat încăperea, aducând farfurii cu pește și pâine sau cu o tocană de culoare închisă, aproape solidă, până când am observat că așa se uita la toată lumea.

Finn părea ciudat de tulburat după discuția mea cu căpetenia și am început să mă îngrijorez că-l insultasem în vreun fel. Însă Aud a reapărut cu un zâmbet și o masă pregătită pentru mine – aproape de foc, de unde a trebuit să alunge un trio de marinari care s-au supus fără obiecții. O femeie a rămas la masă și am avut senzația că nicio poruncă, de la căpetenie sau altcineva, nu ar fi putut-o deplasa din locul favorit. Când m-am așezat în fața ei mi-a zâmbit.

I-am zâmbit și eu. Era o femeie înaintată în vârstă – atât de înaintată, încât pe moment m-am simțit ca și cum n-aș fi știut niciodată cu adevărat ce înseamnă bătrânețea. Ochii nu-i erau decât niște fante pe chipul ridat, dar de un verde viu, iar mâinile, un râu de pete care se mișca rapid prin lâna agățată în jurul degetelor, pe care părea s-o împletească fără ajutorul andrelor.

— Thora Gudridsdottir, a spus Finn înainte să se retragă spre bar.

Shadow s-a ascuns sub masă și s-a ocupat mulțumit de un cotlet de oaie.

— Râd de tine, a spus femeia. N-ar face-o niciodată pe față. Mă rog, poate Krystjan. Îți spun... nu aveți un cuvânt în engleză. Înseamnă ceva apropiat de *șoarece de bibliotecă*.

Fața mi s-a înroșit, dar mi-am stăpânit glasul.

— Există și epitete mai rele, presupun.

— Mai spun și că ești o prostuță străină care și-a pierdut capul după un spiriduș de acasă și acum umblă prin lume pe banii părinților, căutând o cale de întoarcere în lumea lui. Nu-și pot imagina alt motiv pentru care ai face asta. Nu are mai multă logică pentru ei decât o oaie care și-a pus în cap să umble după lupi. Dacă rezisti o săptămână, vor fi uimiți. S-au făcut pariuri.

Încheindu-și discursul, a revenit la împletit.

N-aveam nici cea mai mică idee ce să răspund. Tocana aburea în fața mea și țineam prosteste lingura în mână. Am pus-o jos.

— Ești de acord?

Privirea vioaie a Thorei Gudridsdottir era complet ațintită asupra împletitului. Aproape că nu-mi venea să cred că vorbise, atât de concentrată era pe munca ei, o ființă fragilă ca un fluture, dar extrem de bine îngrijită – imaginea unei bunicuțe iubite la anii senilității. Nu și-a ridicat privirea când a scos un sunet vulgar și neîncrezător.

— Dacă sunt de acord? De ce ți-aș mai spune toate astea dacă aș fi?

Apreciez oamenii direcți. Scot din discuții ghicitul, iar pentru cineva

care nu se pricepe deloc la ghicit și întotdeauna calcă strâmb, așa ceva este de neprețuit. Nu am putut să spun decât cu toată sinceritatea:

— Nu știu ce să cred despre dumneata.

A dat din cap aprobator.

— Ești deșteaptă. Și de unde știu asta?

S-a aplecat în față și mi-am dat seama că și eu trebuia să fac la fel, lăsându-mă vrăjită de acea femeie bătrână, cu toată deșteptăciunea mea presupusă:

— Pentru că i-ai văzut și ai supraviețuit.

M-am uitat uluită la ea.

— De unde știi?

A scos din nou acel sunet vulgar.

— Am o nepoată la universitate la Londra. Când ne-a spus Krystjan că vii, i-am scris și ea mi-a trimis câteva dintre lucrările tale.

Am încuviințat.

— Ei bine, s-ar putea ca succesele mele cu Poporul din alte regiuni să aibă prea puțină influență asupra norocului de aici.

M-a privit compătimitor, ca și cum s-ar fi întrebat de ce m-am mai ostenit să spun ceva atât de evident. Dintr-un oarecare motiv, simțeam nevoia să continui să vorbesc, să mă justific sau poate să-mi justific prezența.

— Și, bineînțeles, majoritatea interacțiunilor mele s-au rezumat la spiridușii comuni. Am studiat farmececele lăsate în urmă de spiridușii curteni – cei înalți – și numeroase relatări personale, dar nu am întâlnit niciodată unul.

În afară de Bambleby, probabil.

— Pot să te întreb dacă dumneata ai întâlnit pe cineva dintre Cei Ascunși?

A revenit la împletit.

— Eu am pariat pe o lună. Krystjan mi-a dat puține șanse. Te rog, nu mă dezamăgi, am nevoie de un acoperiș nou.

— Uite, a zis Finn, așezând o sticlă de vin cu mirodenii pe masă. Sper că e în regulă, *amma*.

— Idiotule, a făcut Thora. Marfa lui Ulfar are gust de urină. De câte ori să-ți spun?

Finn s-a mulțumit să ofteze și s-a întors spre mine.

— Aud m-a pus să întreb dacă e totul pe placul tău.

— Mulțumesc, da, am spus, cu toate că încă nu gustasem tocana.

Thora e bunica ta?

— E bunica a jumătate de sat, mai mult sau mai puțin.

Thora a scos din nou sunetul vulgar.

Ușa s-a deschis brusc, lăsând să intre o rafală rece, și o siluetă răvășită s-a conturat în întuneric. Părea vag feminină, dar era greu de spus, din cauza multor straturi de haine și fulare. Silueta nu a înaintat, ci a rămas pur și simplu în prag, cu noaptea ridicată în spate.

— Auður, a strigat Aud, apoi s-a apropiat de străină, murmurând ceva.

Lumina focului i-a căzut pe față, dezvăluind o femeie tânără de douăzeci și ceva de ani, cu o gură moale și ochi care se mișcau continuu, fără să pară că ar vedea. A apucat strâns brațul lui Aud, iar când acesta a condus-o către un scaun, s-a prăbușit în el.

Curioasă, m-am apropiat de femeie.

— E bine?

Aud a înțepenit.

— Atât de bine cât e de așteptat.

Ulfar a pus un castron de tocană în fața fetei. Auður nu s-a uitat nici la castron, nici la el.

— Mănâncă, a spus Aud în Ijoslandeză.

Auður a luat lingura și și-a umplut gura mecanic, a mestecat și a înghițit.

— Bea, a spus Aud.

Auður a băut.

Le-am urmărit din ce în ce mai nedumerită. Era ceva deopotrivă straniu și respingător în felul în care Auður reacționa la instrucțiunile lui Aud, ca o marionetă. Aud a văzut că mă uit și chipul i s-a întunecat.

— Te-aș ruga să te abții să o incluzi pe nepoata mea în carte, a spus.

Am înțeles și am înclinat ușor din cap.

— Desigur.

Știu câteva specii din Popor care au obiceiul să răpească muritori pentru a se bucura de distrugerea lor. În realitate, este ceva ce majoritatea spiridușilor curteni ar face dacă li s-ar da ocazia. Am întâlnit odată un bărbat din Manx a cărui fiică se sinucisese după un an și o zi petrecute într-un tărâm al spiridușilor atât de minunat, încât frumusețea lui crease dependență, la fel ca opiul. Alții suferiseră în chinuri și se întorseseră atât de schimbați, încât familiile lor abia îi mai recunoscuseră. Însă în comportamentul și în expresia lui Auður, în

suprimarea ei, era ceva ce nu mai întâlnisem până acum. Și, cu toată experiența mea, am simțit un fior de rău augur, o senzație că probabil, pentru prima dată în cariera mea, îmi depășisem limitele.

— Locuiește singură? am întrebat.

— Locuiește cu părinții ei, cum a făcut-o dintotdeauna.

Am dat din cap.

— O pot vizita?

— Ești oaspete aici și ești binevenită oriunde, a zis mătușa ei, lejer și mașinal, dar cu zâmbetul de o fragilitate pe care chiar și eu o puteam recunoaște, așa că m-am retras lângă foc.

Auður a continuat să mănânce și să bea numai când i se spunea, iar când a terminat masa a rămas cu capul plecat și părul căzut pe față, până când mătușa ei a dus-o acasă.

— Întotdeauna e așa? am întrebat.

Thora mi-a aruncat o privire scurtă și tăioasă, apoi a aprobat.

— Copilul ăsta și-ar smulge și inima dacă i-ar porunci cineva s-o facă.

Stropi reci de transpirație îmi curgeau pe frunte.

— Ce i-au făcut?

— Ce i-au făcut? a repetat Thora. N-ai văzut? E goală pe dinăuntru. Se află mai puțină substanță acolo decât în umbra unei fantome. Dar ea cel puțin s-a întors.

Sublinierea cuvintelor m-a făcut să înghit în sec.

— Și câți alții nu s-au întors?

Thora nu s-a uitat la mine.

— Ți se răcește mâncarea, a zis și dincolo de amabilitatea tonului ei era ceva ce nu am îndrăznit să contrazic.

Când m-am întors cu Shadow la cabană, am găsit în sobă cărbunii încă aprinși, fapt care m-a umplut de o mândrie sortită eșecului. M-am hotărât să mai citesc un timp lângă foc, numai ca să mi-o scot pe Auður din minte, fiindcă mă indispusese mai mult decât voiam să admit. Căutatul în lada de lemne m-a adus repede cu picioarele pe pământ, descoperind că nu mai aveam decât doi bușteni.

Mi-am mușcat buza, tremurând ușor. Mi-am amintit că Krystjan pomenise de un șopron cu lemne și mi-am dorit subit să fi urmat sfatul lui Finn de a mă „instala” în loc să-mi petrec ziua umblând de colo-colo prin împrejurimi. Există momente când entuziasmul științific scoate ce e mai bun din mine, dar până acum n-am mai avut ocazia să regret asta

atât de profund.

N-aveam ce face. Am aprins felinarul și m-am aruncat înapoi în zăpadă. Din fericire, șopronul de lemn era ușor de localizat, înghesuit sub streșini. Însă inima mi s-a oprit în piept când m-am uitat înăuntru. Lemnul nu fusese spart, ci stivuit în bucăți uriașe care nu ar fi încăput în soba mea modestă.

Acum tremuram de-a binelea. Shadow, absolut confortabil sub blana lui ca de urs, devenea tot mai neliniștit din cauza necazului meu. Intuind corect că sursa acestuia era șopronul, s-a repezit să atace ușa.

— Oprește-te, iubituie, l-am dojenit.

Am ridicat ceea ce părea să fie o bucată întreagă de trunchi și m-am apucat posomorâtă de treabă. Am luat toporul de pe o grămadă de lemn și am plasat trunchiul pe o buturugă. Apoi am lovit.

Prima dată am ratat. Și a doua oară. A treia oară am înfipt toporul în lemn, unde s-a înțepenit zdravăn și nu s-a mai lăsat scos.

L-am smucit. Am pus un picior pe buturugă și am smucit iar. Cu toate că de obicei nu sunt genul care să înjure, nu mă îndoiesc că am ofilit câteva buruieni sub șuvoiul de mizerii care mi-a trecut printre buze.

În cele din urmă, obosită, înghețată și cu o durere de umăr de la vibrațiile toporului, am cedat. Toporul l-am lăsat în șopron, adânc înfipt în lemn, răspândind ceea ce îmi imaginam că este un fel de triumf sadic. M-am întors în cabana rece, am pus buștenii rămași pe foc și am tras pe pat toate păturile pe care le-am putut găsi. Nu doream să închei jurnalul zilei, dar obișnuința mi-a dat tăria necesară. Și acum la culcare.

De dimineață m-am trezit destul de încălzită, dar numai pentru că eram învelită cu grijă în păături și Shadow sforăia lipit de mine. Dar, în clipa în care am scos un picior, l-am și tras înapoi. Frigul avea colți.

Totuși n-am putut ignora bătaia în ușă, care, previzibil, a început la 7:30. M-am silit să ies din pat, dar m-am înfășurat în păături, la naiba cu demnitatea, și l-am lăsat pe Finn să intre în cabană.

A aruncat o privire spre sobă, a tresărit, dar nu a făcut niciun comentariu. Mi-a așezat micul-dejun pe masă.

— Ce e asta? am rostit, nevenindu-mi să cred.

Pâinea era doar o coajă înnegrită. Nu aveam ou de găscă, de fapt niciun fel de ou, și nici unt, dar într-un castron era ceva gelatinos de culoare gri-verzui.

— *Dangssaus*, a spus Finn. Tata s-a gândit că s-ar putea să-ți placă. E un fel de...

A căutat cuvântul:

— Delicatesă? E făcut din alge de mare. Pentru pâinea prăjită.

— Pâinea asta categoric îndeplinește condițiile.

I-a căzut fața.

— Îmi pare rău, domnișoară profesor. Tata a pregătit micul-dejun în dimineața asta. Și cumva, fără să observ, pâinea a căzut în foc.

M-am prăbușit pe scaun.

— Ei bine, măcar ceaiul e fierbinte.

A zâmbit.

— M-am asigurat eu că e.

Mi-am pus mâinile pe cap, care mă durea din cauza vinului.

— Aș putea să întreb ce am făcut să-l supăr așa pe tatăl tău?

— Nu tatăl meu e cel mai supărat. Ci Aud.

A adăugat repede:

— Tata e de modă veche. Nu reacționează bine la o insultă adresată lui goði.

— Ce? N-am făcut nimic s-o insult.

Am trecut în revistă evenimentele din seara trecută.

— Cu siguranță trebuie să fi fost o neînțelegere.

Finn s-a uitat la lada de lemne.

— Dă-mi voie să te ajut cu asta, cel puțin.

— E-n regulă.

O furie puternică și rece mi se forma în stomac:

— Eram pe punctul să mă apuc eu însămi de asta.

A ridicat din sprâncene și nu a comentat. La câteva secunde după plecarea lui am auzit zgomot de topor spărgând lemne în curte.

Recunosc că veștile m-au descurajat. Cercetarea mea are nevoie de sprijinul localnicilor – mă bazez la fel de mult pe folclorul regional, precum și pe dovezile adunate de propriii ochi și propriile instrumente ca să-mi formeze o imagine corectă a Poporului. Faptul că deja reușisem s-o ofensez pe căpetenia din Hrafnsvik nu prevestea nimic bun.

Cred că bănuiesc sursa furiei lui Aud – evident că este protectoare cu nepoata ei și și-a făcut griji că eu o să-i popularizez boala și o s-o transform într-un spectacol. Sunt hotărâtă să mă întâlnesc cu ea astăzi la tavernă și să-mi pledez cauza.

Sau poate mâine.

Abia mai pot ține tocul pe hârtie, așa îmi tremură mâinile. Cabana e rece ca un mormânt, evident, dar nu ăsta e motivul.

Am întâlnit unul.

Nu mă așteptam la vreun succes în ieșirea de azi; ieri nu am avut mai deloc și m-am întors acasă după o lungă plimbare exploratorie prea obosită ca să mai fac altceva decât să mănânc puțină brânză și să mă prăbușesc în pat. De dimineață am obținut de la Finn o hartă detaliată a Karrðarskogurului și a munților din apropiere și am împărțit-o în porțiuni de 1,6 kilometri pătrați, extinzându-mă câte 16 kilometri în fiecare direcție (32 de kilometri fiind limita superioară a ceea ce estimam că pot parcurge într-o zi). Înainte de a-mi începe căutarea sistematică, am vrut totuși să mă familiarizez mai mult cu terenul și să-mi fac o idee despre loc. Cu intenția asta am pornit spre izvorul sulfuros pe care îl explorasem mai înainte.

L-am localizat fără prea mult efort, pufăind în alcovul lui din codru, ca un reper folositor. Am fost încântată să văd că ofrandele mele dispăruseră. Când m-am întors să cercetez degajat pădurea, am surprins o sclipire de lumină. Acolo era diamantul, într-o bucată de rocă vulcanică ieșind din sol, înfipt în piatră ca un mic mâner de ușă.

M-am instalat lângă izvor, scoțându-mi din nou ghetetele. Anticipam o așteptare lungă înainte ca prietenul meu să-mi remarce prezența.

Abia dacă petrecusem un minut acolo, când am simțit că ceva mă trage extrem de ușor de haină.

Un spiriduș stătea ghemuit lângă mine. Era foarte mic, cu o siluetă scheletică, o față plină de dinți și două pietre negre ascuțite în loc de ochi, ascunse sub o piele de corb pe care părea să o poarte ca pe o pelerină, dar pielea fusese prost curățată și ochii îi lipseau. Avea consistența pânzei de păianjen și în același timp era și nu era acolo; privit din anumite unghiuri era doar umbra unei pietre, din altele, un corb viu. Săpa prin buzunarele mele cu unghii încă o dată de lungi cât brațele fusiforme și suficient de ascuțite ca să-mi poată tăia gâtul fără ca eu să observ imediat rana.

Aspectul creaturii nu m-a surprins, în ciuda urâteniei sale, dar nu mă așteptasem la așa ceva. Nu am țipat și nu m-am retras, bineînțeles, dar am încremenit puțințel.

Spiridușul a dispărut imediat. I-am urmărit traseul cu ajutorul păsărilor, care au tăcut în copacul din stânga mea.

— E-n regulă, am spus în spiridușă, încercând să-l conving, căci era limpede că spiridușul era unul tânăr.

Din experiența mea, numai cei tineri se sperie ușor, în timp ce adulții au mai multă încredere, în special cei care arată așa.

— Am venit să facem un târg.

— Pentru ce? s-a auzit un glas slab din pădure, mai aproape decât presupusesem.

— Pentru ce vrei tu, am răspuns, dacă stă în puterea mea să-ți dau.

Era un răspuns clar, care de multe ori mă scosese din necazuri, căci orice i-ai promis unui spiriduș trebuie să-i dai, altfel vei pierde totul.

— Îmi plac pieile, a spus spiridușul. O să-mi dai o piele de urs?

— De unde știi tu ce sunt urșii?

Fiindcă în Ljosland nu este niciunul.

— De unde crezi? a răspuns. Din povești. Și alea îmi plac.

M-am gândit.

— O să-ți dau o piele de castor.

Of, o să-i duc dorul căciulii.

— Despre urs o să mai vedem. Acum vrei să auzi ce vreau în schimb?

— Asta știu deja.

Spiridușul stătea pe marginea izvorului; n-aș fi știut dacă n-ar fi vorbit, căci era ca o ridicătură de pământ.

— Ești o băgăcioasă. Îți tot bagi nasul. Vrei să afli despre mine, dar eu n-o să-ți spun nimic.

— De ce nu?

El – era un el, cred – nu părea să se fi așteptat la întrebare.

— Nu-mi place să vorbesc despre mine.

Am încercat să nu las să mi se vadă încântarea. Spiridușii din Ljosland n-ar fi trebuit să știe nimic despre savanți – *băgăcioși* ne spun spiridușii comuni de pe continent. Nu dacă tărmurile spiridușilor nu se suprapun, așa cum am susținut cu numeroase ocazii. Poporul se poate strecura prin uși închise și poate dispărea în copaci. De ce le-ar despărți unele de altele un ocean sau un lanț muntos?

— Atunci se pare că suntem într-un impas, am zis prefăcându-mă nedumerită. De ce mi-ai cere ceva dacă deja știi ce vreau și nu-mi oferi?

Spiridușul și-a privit mâinile, roșind și mormăind pentru sine. Am băgat mâna în rucsac și am scos restul pâinii arse a lui Finn. Oftând din greu, am rupt-o în două și am început să mestec.

— Nu pare prea gustoasă, a spus spiridușul.

Acum se afla lângă mine, cu degetele lui ca niște ace foarte, foarte lungi, curbate peste marginea unei pietre.

Am scuipat o bucată de coajă.

— Gazda mea gătește prost.

— Eu gătesc foarte bine, a declarat spiridușul imediat ce cuvintele mi-au ieșit de pe buze.

Mi-am înăbușit un zâmbet. Mulți dintre spiridușii comuni n-au nevoie decât de puțină convingere ca să-i ajute pe muritori și de fapt aranjamentul le face plăcere.

— Serios?

A aprobat din cap, dintr-odată solemn.

— N-o să-ți spun secretele mele. Dar o să-ți aduc pâine dacă îmi dai pielea.

M-am prefăcut că mă gândesc.

— Foarte bine.

Am scotocit în rucsac și am scos altă cutie de rahat turcesc. Mi-am aruncat o bucată în gură, apoi am întins câteva spiridușului. Ochii lui negri s-au mărit.

— E doar o ofrandă, am zis. Nu face parte din târg.

S-a umflat de mândrie. Ljoslandezii lasă în mod regulat ofrande pentru spiridușii comuni, dar mă întrebam dacă acestui spiriduș mic i s-a lăsat vreodată ceva anume pentru el. A înfipt bomboanele în vârful degetelor și a dispărut, nu într-o direcție pe care s-o pot desluși; a părut să facă un pas în peisaj, ca și cum ar fi existat acolo o ușă. Eu mi-am adunat lucrurile și mi-am continuat plimbarea, deja compunând în minte descrierea spiridușului pentru enciclopedie, la fel de încântată de progresul meu cum fusese și spiridușul de dulciuri.

Vremea s-a schimbat. Unele zile s-au dovedit prea urâte ca să pun piciorul afară din casă, o combinație de grindină și zloată. Am reușit să explorez o altă secțiune din pădure, unde am găsit un izvor termal mai mic și, mult deasupra satului, marginea unui ghețar. Am depistat câteva fisuri cavernoase în gheață unde sătenii lăsaseră ofrande de hrană cu mult timp în urmă. M-am întrebat ce fel de spiriduș, sau spiriduși, abandonase locul.

Nu mă îngrijoram că o să-l ratez pe noul meu prieten, căci Poporul nu este legat de timp în felul în care suntem noi, muritorii. Va avea pâine pentru mine indiferent dacă l-aș vizita săptămâna viitoare sau luna viitoare. Îi trimiseseam fratelui meu o scrisoare cu suficiente fonduri pentru a-mi achiziționa o piele de urs. Avea să bombăne și să mi se plângă că e foarte ocupat cu prăvălia și cu soția lui, ca să nu mai pomenească de cei patru copii, și că nu are timp să mă ajute în escapadele mele printre spiriduși, dar cu toate acestea mi-o va trimite.

Micul-dejun continua să fie ars. Într-o dimineață, untul avea oase mici de pește în el. Totuși nu am putut obține de la Aud o explicație privind modul în care o jignisem. Când am încercat să-mi cer scuze pentru întrebările despre Auður, ea mi-a oferit un zâmbet năuc și m-a asigurat că scuzele nu sunt necesare. Începusem să ajung la concluzia că toată treaba nu era decât imaginația aiurită a lui Krystjan, până când am vizitat unica prăvălie din Hrafnsvik. Atunci teama că voi muri înghețată a fost înlocuită de teama că voi muri de foame.

Am luat-o pe un drum mai lung, pe cărările accidentate în zigzag de mai jos de cabană și care treceau pe lângă ferma lui Egilson. Krystjan și Finn au o casă frumoasă, rustică, dar spațioasă, cu mai multe ferestre decât se obișnuiește în sat. E retrasă de la drum, la capătul unei poteci întortocheate, străjuite de multe acareturi – pentru vite, fân, unelte. Pe fundalul albastrui al munților înalți se vedeau oile păscând.

Furtunile vijelioase încetaseră și vremea se stabilizase la ploaie, cu nori negri adunați deasupra munților. Mă întrebam dacă mă voi obișnui vreodată cu ei ridicându-se din pământ ca un val amenințător, aruncând cascade fantastice.

Prăvălia, o structură șubredă vopsită în roșu viu, era închisă fără vreun motiv aparent, așa că am așteptat afară, în timp ce burnița se

transforma într-o ploaie grea și rece.

Peste drum se afla o altă fermă, mult mai mică decât a lui Krystjan. O capră râioasă se plimba prin iarbă în mijlocul unui cârd de găini. La capătul aleii era o casă care fusese cândva albastră; vopseaua se cojise pe porțiuni mari și acoperișul se lăsa. Casa aia avea ceva ce mă făcea să vreau să-mi întorc privirea. Dacă n-ar fi fost animalele, aș fi crezut că locul e abandonat.

O mână subțire a dat la o parte draperia decolorată de la etaj. Mâna aia avea ceva teribil de neobișnuit, ceva de care nu puteam să-mi dau seama. Poate modul în care se mișca, smucit, ca al unui păianjen. Pentru o clipă, cineva a aruncat o privire afară spre mine. Fața era atât de albă, încât am bănuir că ar putea fi vopsită, iar deasupra avea o claie de păr închis la culoare. Avea dimensiunile unei fețe de copil și, deși nu am putut distinge trăsăturile, am avut senzația că zâmbea. A apăsat o palmă pe geam, ca un fel de salut, și eu am tresărit. Mâna era acoperită de sânge.

Figura a dispărut la fel de brusc cum apăruse, lăsând în urmă o amprentă însângărată. Obișnuința m-a făcut să nu iau în seamă bubuitul inimii și să-mi întorc privirea, numărând până la zece. Când m-am uitat din nou, nu mai era nici urmă de sânge.

— Hmm, am mormăit tare.

Va trebui să mă interesez cine sunt proprietarii fermei. Mă întrebam dacă ei sunt conștienți de faptul că între pereții lor locuiește un spiriduș. Cercetările mele vor trebui să fie discrete, căci nu-mi plăcuse cum arăta creatura¹⁰.

Am fost întreruptă de apariția Groei, proprietara prăvăliei. Grăsuță și surâzătoare, s-a scuzat de o mulțime de ori și m-a lăsat să intru în prăvălie. Engleza ei nu era fluentă, dar cu puținele mele cunoștințe de Ijolandeză am reușit să încropim un mod de a ne înțelege.

Prăvălia era veselă și călduroasă, plină cu o impresionantă diversitate de mărfuri, de la alimente la instrumente pentru fermieri și pescari. Aproape că m-am împiedicat de o mașină de cusut în drumul

¹⁰ Comunitatea științifică a trecut de mult peste clasificarea demodată în spirite binevoitoare sau spirite răuvoitoare, albe sau negre, când vine vorba de Popor, recunoscând tendința generală înspre malițiozitate, care există inclusiv în rândurile spiridușilor binevoitori (vezi cartea lui de Grey și Eichorn, *Spirite tutelare*). Dar cu siguranță există unele al căror sport preferat este să îngrozească și să împrăștie nefericire oriunde s-ar duce (n. a.).

spre tejghea. Am cerut făină, lapte, unt, pește afumat și ceai, iar Groa m-a îndemnat să iau și câțiva cârnați de oaie și o ladă cu morcovi proaspeți, praz și varză.

Fredonând pentru sine, mi-a împachetat cumpărăturile în hârtie. Numai prezența ei mă încălzea și, cu toate că nu prea mă pricep la conversații de complezență, m-am simțit împinsă să îi pun câteva întrebări despre ea. Era mai bătrână decât presupusesem la prima vedere și se ocupa singură de prăvălie de douăzeci de ani, de la moartea soțului ei. M-a informat că ferma albastră aparținea unui cuplu tânăr, Aslaug și Mord, care locuiau cu fiul lor, Ari. Veselia ei s-a diminuat puțin când am atins acest subiect, așa că nu am insistat.

— Cât costă? am întrebat, iar ea a spus o sumă exorbitantă, de zece ori mai mult decât ar costa acele provizii în Cambridge.

A trebuit să-i cer să repete. A făcut-o, la fel de veselă, părând să nu-mi observe uimirea. Se agita prin prăvălie, pălăvrăgind absentă despre pâinicile pe care le lăsase afară pentru cei pitici; ar fi trebuit să-i cer amănunte pe tema asta, dar eram prea frustrată.

Mi-am golit buzunarele – la propriu. În felul ăsta aveam să-mi consum toate fondurile în mai puțin de o lună.

— Stai! a zis Groa.

A așezat o prăjitură mică glazurată, împachetată în pânză, deasupra legăturii din brațele mele și și-a atins buza cu degetul:

— Aud spune că nu vrei să fii tratată ca un oaspete, ci să plătești toate prețurile pentru străini. Dar eu nu pot rezista. *Svortkag*-ul mamei este pentru toată lumea și nu are preț. Te rog să accepți.

Am dat din cap, cuprinsă de tristețe. M-am întors împreună cu Shadow la cabană, unde am depozitat proviziile. Apoi, cum câinele s-a instalat pe patul meu ca să-și facă somnul de după-amiază, m-am dus de una singură la izvor.

Ca și înainte, m-am așezat lângă apă și mi-am scos ghetele. Recunosc că eram din ce în ce mai tentată să fac mai mult decât atât. Continuam să am dificultăți cu lemnele de foc, reușind să sparg numai câteva bucățele dacă aveam noroc și bazându-mă pe Finn pentru restul. Însă Finn nu era mereu disponibil, așa că ezitam să folosesc focul pentru altceva decât pentru a obține un minim de căldură, ca să-mi raționalizez combustibilul. Astfel că încălzisem apă pentru baie doar o singură dată, și atunci în cantitate mică. Încă mă mai simt ca și cum aș avea pe piele un strat fin de sare după călătoria spre nord, ca

un raft de bibliotecă de pe care nu s-a șters praful.

Prietenul meu a sosit cu promptitudine. Aveam pregătită pielea de castor și s-a minunat foarte mult timp în fața ei. Pe sub înfiorătoarea lui piele de corb arăta mai mult ca o ramură acoperită cu mușchi de toamnă.

A aruncat corbul și, după ce a tras de pielea de castor și a pipăit-o, și-a pus-o pe umeri.

Observând că îl privesc cum se admiră, a roșit. A dat iarba la o parte și a luat cu degetele lui ascuțite o pâine frumoasă. Mirosea a sulf, dar era perfect rumenită și moale.

— Mulțumesc, am rostit încet.

Categoric nu intenționez să mă bazez pe Popor pentru hrana de zi cu zi – târgul meu cu micul spiriduș avea numai scopul consolidării încrederii.

Ei bine. N-aveam ce face. Am pus pâinea deoparte, simțindu-mă josnică. Nu puteam decât să mă îngrijorez că acest aranjament dăuna obiectivității mele științifice, iar asta era culmea unei zile pline de frustrări. Sau așa îmi imaginam atunci.

— Când rămâi fără o să-ți mai aduc, a spus spiridușul întorcându-se cu spatele la izvorul în apa căruia se admirase.

— La schimb cu ce?

— Mai nimic. Doar să cureți o potecă de la copacul meu la izvor când o să cadă zăpada.

— Și care e copacul tău? am întrebat, cu toate că deja ghicisem.

Spiridușul a indicat un frumos plop alb de munte, acoperit de asemenea de mușchi, singurul pe care îl remarcasem în acea parte a pădurii. Gândindu-mă la pâinea pe care mi-o aducea Finn la micul-dejun, toată numai drojdie și sare, n-am avut de ales decât să fiu de acord.

M-am întors în grabă la cabană, cu intenția de a-mi petrece restul zilei completându-mi notițele. De dimineață, Finn îmi arătase câteva pietre ale zânelor împrăștiate pe terenul fermei și îmi pusesem în minte să le cartografiez și să le investighez pe fiecare în parte.

În timp ce mergeam, ploaia a început din nou. Ghetele mi se cufundau în noroi până la glezne și numaidecât m-am udat până la piele și tremuram. Aproape că am alergat până la cabană, o decizie proastă, căci panta era înșelătoare chiar și pe vreme bună. Am alunecat și m-am pomenit pe spate în noroi.

Când în sfârșit m-am târât cu greu până în pragul cabanei, ca un dizgrațios monstru al muntelui, cât pe ce să nu observ că ușa era întredeschisă. M-am gândit mai întâi la Finn, apoi, bizar, la fața palidă și la mâna însângărată. Am început să respir repede și am împins ușa.

O oaie se holba la mine.

Ba nu, două oi. Una stătea pe covor, bucurându-se de căldura jarului, pe când cealaltă se plimba, mestecând ceva verde.

Verde. Verzele mele!

Masa pe care îmi lăsasem proviziile era strâmbă, ulciorul cu lapte, spart pe podea și *svortkag*-ul Groei, făcut bucățele și împrăștiat peste tot pe unde nu era lapte. Oaia răsturnase și o grămadă de cărți, iar paginile pe jumătate roase decorau gresia cu amprente de copite pe ele – nu era cartea *mea*, slavă Domnului; pe ea o pusesem cu grijă înapoi în cufăr. Shadow stătea în ușa dormitorului, urmărind cu o nedumerire politicoasă cum locuitoarele umflate ale pășunilor tropăie prin casa lui. Fiind un câine cumsecade, nici măcar nu se gândise să împiedice dezlănțuirea oilor, deoarece de multe ori fusese muștrat când le amenința.

Am început să urlu, un amestec de porunci în engleză și ljoslandeză și diferite exclamații bâlbâite fără niciun fel de înțeles. M-am repezit la cea mai apropiată oaie, intenționând să-i smulg rămășițele verzei – care valora mai mult decât oaia – din bot, dar animalul doar s-a speriat și a luat-o la fugă prin cabană. Abia reușisem să împing una spre ușă, când tovarășa ei i-a băgat în cap să fugă în direcție opusă. Și mai multe cărți au fost călcate în picioare, tigaia și diferite oale au căzut zăngănind din cârligele lor, lada de lemne s-a răsturnat și fotoliul a căzut peste una dintre oi, declanșând o furtună de behăituri îngrozite, repetate fără întârziere de complicea ei. Shadow, remarcându-mi necazul, a intervenit în luptă, dar cum nu-i putea face nimic oii, alerga doar fără țință, lătrând, ceea ce a avut un efect previzibil asupra intruselor. Cu tot haosul, nu am auzit bătaia în ușă, care a fost urmată de una mai puternică, și nici scârțâitul ușii când s-a deschis.

— Pentru Dumnezeu, Em, s-a auzit o voce cântată din prag. Niciodată n-am auzit asemenea... Ah! Valea, șobolan lănos!

Ultima exclamație era adresată oii care, sătulă deja de țipetele nebunei din cabană, căuta acum relativa pace a adăpostului lor udat de ploaie. S-au repezit amândouă spre individul înalt, îmbrăcat în negru, care le bloca ieșirea, aruncându-l pe spate pe trepte.

Shadow le-a urmat afară, continuând să latre (căci se hotărâse că măcar avea voie să latre la oi), și s-a lovit de bărbatul care se aduna după tumba prin iarbă, doborându-l din nou.

Individul și-a ridicat capul, dezvăluind că nu era altcineva decât Wendell Bambleby.

— Mai sunt? a strigat, întins la picioarele scării.

— Ce? am strigat.

Cred că asurzisem ușor.

— Mai sunt bestii demente de-ale tale care pândesc înăuntru? Să stau aici întins până ies?

— Nu sunt ale mele, am simțit nevoia să spun. Mă rog, una dintre ele este.

Bambleby nu era singur. Era urmat de doi tineri pe care i-am recunoscut drept studenți ai lui, cu toate că nu-mi aminteam numele lor; vedeți voi, de obicei Bambleby este urmat de studenți. Fata – cu părul roșcat și ochi mari care îi dădeau o expresie de uluire neconținută – s-a aplecat și l-a ajutat să se ridice în picioare.

În timp ce se curăța, am început să realizez că Wendell Bambleby stătea în fața cabanei mele. Ați zice că așa ceva se mai întâmplase și înainte, dar până atunci nu se întâmplase în mijlocul unui pandemoniu.

— Emily dragă, a rostit Bambleby scuturându-și o frunză din părul care era auriu și absolut perfect, ca restul persoanei lui. Mereu ai darul situațiilor neașteptate.

I-a aruncat fetei care îl ajutase un zâmbet atât de inconștient de frumos, încât a părut pentru o clipă incapabilă să se miște, înainte ca el să-și reîntoarcă spre mine ochii negri amuzați. Silueta zveltă era acoperită cu hainele lui negre obișnuite, toate cu o croială impecabilă, de la poalele pelerinei care avea gulerul ridicat și până la pliurile fularului. N-ai crede că un fular poate avea o croială până nu îl întâlnești pe Bambleby. Vârsta lui e dificil de ghicit, cu toate că eu știu că are douăzeci și nouă de ani, pentru că mi-a spus el.

— Eu, situații neașteptate? am reușit să rostesc. Tu ce naiba cauți aici, Wendell?

— Ce caut eu aici? a repetat cu o intonație amuzată. Păi, mi-am zis, de ce să iau un tren de clasa întâi până în sudul Franței pentru o vacanță, când numai cinci zile de rău de mare pot asigura luxul unui sat de pescari din sălbăticia înghețată? Tu ce crezi că fac aici, Em?

Le-a făcut semn studenților și apoi a urcat scările, intrând pe lângă

mine în cabană. Studenții s-au aplecat să adune un volum mare de bagaje – câteva ranițe fiecare și un cufăr. Au tropăit și ei în cabană.

— O, Doamne, am făcut, fără să mă adresez cuiva în special.

Crezusem că ajunseseam la capătul puterilor cu oile.

— Locul ăsta pare să fie locuit de ratoni, a remarcat Bambleby privind în jur.

Accentul lui irlandez elegant forma un contrast bizar cu vacarmul recent, care încă mai răsună în urechile mele.

— Și de ce nu e aprins focul? Ne place frigul, nu-i așa, Em?

Eu nu-i sugerasem niciodată să-mi spună *Em* și de fapt m-am obișnuit să întâmpin alintul cu o privire împietrită.

— Focul nu e aprins pentru că aproape s-au terminat lemnele, am spus. M-am așezat pe fotoliu într-o tentativă de a-mi aduna puterile:

— Poate vrei tu să reperi asta?

S-a încruntat spre sobă. Prezenta așa un tablou în splendidele lui haine negre (cu gulerul ridicat), profilat pe haosul prăfuit din cabană, încât mi-a venit să râd; probabil că arăta ca un prinț într-un staul. Știu că Bambleby a fost pe teren și bănuiesc că înainte de asta a fost cu totul într-un alt loc, dar eu îl cunosc numai în biroul lui cu lambriuri de stejar din Cambridge, în catedrala caldă a bibliotecii, în grădinile îngrijite ale universității, cu fântânile lor de piatră și cu statui.

— Henry o să se ocupe de toate astea – nu-i așa, dragul meu? a zis Bambleby.

Pe fața lui se citise o ușoară îngrijorare la sugestia mea – fie habar n-avea cum se face un foc, fie era terorizat să nu-și murdărească mânecile.

Nefericitul Henry, care avea proporțiile ascuțite ale unui bărbat nu cu mult peste douăzeci de ani, a dat din cap entuziasmat și s-a apucat să ațâțe buștenii uzi și jalnici cu una dintre lumânări. Eu nu aveam nimic cu bietul Henry și n-ar fi trebuit să mă amuze stupiditatea lui, dar o să admit că am urmărit spectacolul timp de câteva minute fără să comentez. Wendell a plecat pe coridor cu nenumita și la fel de nefericita lui admiratoare, evident considerându-și sarcina încheiată.

— Nu sunt decât două dormitoare în plus, l-a informat el pe Henry la întoarcere. Vi-l dau vouă pe cel mai mare dintre ele. O să te ocupi de asta mai târziu, a instruit-o pe Lady Nefericire, care începuse să ridice din nou cufărul. Mai întâi trebuie să facem spațiul ăsta locuibil. Emily, trebuie să te dau afară temporar din dormitorul tău. Dacă nu ai

observat încă, oile au intrat și acolo și au lăsat miros. Em?

A părut să se uite cu adevărat la mine.

— Ce ți-ai făcut? E vreun fel de camuflaj ca să păcălești Poporul că ești una dintre ai lor? O, nu te uita așa la mine, tu ești aia care a transformat cabana noastră într-un staul.

— Cabana *noastră!*

M-a ignorat. Țâțâind din buze la vederea cazanului gol, a zis:

— Henry, hai să luăm apă. Am observat un pârau în spate. Lizzie, am putea eventual să strângem gunoaiile?

În decursul a câteva minute, Henry pusese apa la fiert pe foc (aprins cu pagini din cărțile mele stricate) și eu aveam o ceașcă de ceai în mână. Cei doi măturaseră și curățaseră mizeria, în timp ce Wendell se instalase în celălalt fotoliu pe care îl târâse lângă foc, aruncând ocazional instrucțiuni formulate ca sugestii. Eu îmi schimbasem hainele și făcusem tot posibilul să mă spăl în pâraul din spatele casei, ceea ce, sinceră să fiu, nu era mare lucru. Încă îmi mai simțeam părul încleiat de noroi.

— E destul de bine, a declarat Bambleby, servindu-se cu altă bucată de pâine prăjită – era pâinea spiridușului, încălzită la foc.

Părea pe deplin în largul lui, prăbușit în fotoliu în acel fel grațios și fluid care-l caracterizează, îmbrăcat cu un pulover curat.

— Zici că e un brownie?

— Da, de copac. Însă pare să se poarte în același timp ca paznic al izvorului, ceea ce e neobișnuit.

Nu-mi plăcea să recunosc, dar și eu mă simțeam mai bine, și asta nu numai datorită ceaiului. Oricât de nepoftită era prezența lui, Bambleby reprezenta o fărâmbă de Cambridge și mă simțeam mai în apele mele cu el acolo.

Bambleby s-a întins, prinzându-și mâinile la ceafă.

— Dunne a observat un fenomen similar la *keiju* din Finlanda. Cum îi spunea? Decuplare a elementelor?

Am pufnit.

— Dunne inventează teorii ca să-și ascundă metodologia care lasă de dorit. Nu poți generaliza astfel de lucruri numai după eșantioanele ei.

Bambleby și-a mormăit încuviințarea. Mi-am dat seama că zâmbea somnoros la mine. Lizzie probabil n-ar mai fi încăput în piele de bucurie la asemenea zâmbet, dar eu eram prea obișnuită cu el. Pur și

simplu i-am întors privirea, așteptând să-și explice această ultimă provocare.

— Mi-a fost dor de tine, Em, a zis. E ciudat să nu fii de cealaltă parte a coridorului, încruntându-te la mine.

— Mă miră abilitatea ta de a-mi detecta încruntarea prin perete. Simțurile tale sunt ascuțite și în alte feluri?

Îl înțepam. Fac asta uneori. Cred că Bumbleby îmi cunoaște suspiciunile în privința lui.

— Numai tu ai talentul de a te încrunta zgomotos. M-am întrebat adesea cum reușești.

S-a întors spre Henry:

— Cheam-o pe gazda noastră. Mă gândesc să iau o masă caldă înainte de a mă retrage. Și întrebă și de posibilitatea unui desert. Nimic complicat, o tartă cu mere sau o budincă cu pâine e de ajuns. Dumnezeu mare, m-am saturat de tocană de pește și pesmeți marinărești.

Nu-mi puteam imagina cum un asemenea mesaj ar obține un răspuns favorabil de la Krystjan Egilson, deci normal că nu am spus nimic. Bumbleby s-a aplecat și mi-a luat mâna.

— Presupun că ai ghicit de ce mă aflu aici. Vreau să te asigur că nu este ceea ce crezi.

— Oh?

Știam exact de ce se afla acolo. Să-și asume creditul pentru cercetările mele.

— Am cel mai mare respect pentru capacitățile tale, Emily. Te rog să nu interpretezi prezența mea drept convingerea că o să strici șansa asta. Nimic nu poate fi mai departe de adevăr.

Mi-am retras mâna, adunându-mă într-un ghem de furie.

— O, minunat.

— Am venit aici să te ajut, m-a asigurat el, fără băgare de seamă.

— Iar eu sunt sigură că dorința asta de a fi de folos nu are nimic de-a face cu teama că altcineva decât tine ar putea obține laudele pentru desfășurarea primei investigații cuprinzătoare despre o specie încă nedescoperită a Poporului.

Mi-a aruncat o privire plină de mirare.

— Asta nu ar fi foarte cinstit. Îmi place să cred că ți-am fost mereu un bun prieten. De ce altceva m-aș fi oferit să scriu prefața la enciclopedia ta?

Aveam de gând să-i dau în cap cu enciclopedia când avea să apară. Chiar era necesar să-mi aducă tot timpul aminte că aveam nevoie de el?

— De fapt, cercetările mele sunt destul de avansate, am spus. Așa că s-ar putea să descoperi că orice studiu pe care l-ai desfășura aici n-ar face decât să-mi sprijine concluziile.

— Serios?

Spre necazul meu, părea mai mult entuziasmat decât nemulțumit și mi-am dat seama că el ne vedea într-adevăr mai degrabă drept colegi decât drept competitori. Problema cu Bambleby, după cum constatasem mereu, era că reușea să inspire o înclinare puternică spre antipatie, fără satisfacția unei dovezi practice care să susțină sentimentul.

— Îmi arăți datele pe care le-ai strâns până acum?

Curiozitatea i-a fost întreruptă de un câscat:

— Mâine, poate?

Am bătut cu degetul pe buza căinii, privindu-l.

— Și ce formă anume anticipezi că va lua ajutorul tău?

Mi-a aruncat un altfel de zâmbet și am simțit un fior pe șira spinării. E ceva ce face Bambleby care nu poate fi observat decât de cei care petrec mult timp în apropierea Poporului. Felul în care emoțiile par să alunece prin el ca apa, făcând loc una alteia ca valurile pe un țărm. O asemenea capacitate de schimbare ar părea derutantă sau falsă pe un chip uman, dar Poporul exact așa este făcut.

S-a aplecat.

— Îți este cunoscută Conferința Internațională de Driadologie și Experimente Folclorice?

Glasul lui avea o tentă de tachinare, fiindcă bineînțeles că-mi era cunoscută. CIDEF este cea mai prestigioasă conferință din domeniul nostru, ținută anual la Paris, la care eu încă nu fusesem nici măcar o dată invitată. Bambleby se ducea în fiecare an, lua-l-ar naiba.

— Anul ăsta sunt invitat să vorbesc. Participă un anume sponsor pe care doresc să-l impresionez. Are fonduri substanțiale. Ar putea însemna finanțarea nu numai a uneia, ci a mai multor expediții de cercetare pe care le-am amânat din lipsă de resurse. Puține lucruri ar putea fi mai impresionante decât o lucrare prezentând chiar și descoperirile preliminare ale unui Popor necunoscut până acum. După cum ai spus, acești Ascunși sunt priviți cu scepticism chiar și de către

cele mai deschise minți ale savanților. Dar, cum am susținut întotdeauna, faptul că Poporul este absent în alte regiuni ale Europei arctice și subarctice nu poate fi considerat o dovadă a absenței lor în toate țările reci.

Am strâns din ochi.

— Eu nu am fost invitată la CIDEF anul ăsta. O să mă pomenești într-o notă de subsol?

— Vom prezenta descoperirile împreună. Eu îl voi impresiona pe sponsorul meu. Tu o să-ți faci singură un nume și vei determina comunitatea științifică să se bată pe cartea ta, care am înțeles că va fi publicată anul viitor.

S-a prăbușit la loc în fotoliu, părând fericit, extrem de convins că voi fi încântată. Mi-am păstrat expresia neutră, ca să-i refuz măcar această plăcere, dar bineînțeles că nu aveam altă opțiune decât să fiu de acord.

Bambleby era modest, fără îndoială un efect secundar al oboselii. Nu era doar un vorbitor oarecare la CIDEF de anul ăsta; cel mai probabil era singurul om despre care se va vorbi, deși mă îndoiam că motivele vor fi întru totul pe placul lui.

— Am plănuit să-mi petrec iarna aici, am spus. Să particip la CIDEF ar însemna să plec din Hrafnsvik...

— Întâi februarie, a zis el. Cel mai târziu. Plenara e în data de zece. Și, mă rog, avem nevoie de o zi sau două ca să ne instalăm, nu-i așa? Am promis deja câtorva dintre colegii noștri de pe continent că voi lua cina cu ei pe Champs-Élysées – o să vii și tu, desigur – printre ei fiind Leroux și Zielinski. Ei i s-a acordat o medalie oarecare de către regina Poloniei și a făcut mare caz de asta; le-a dat peste nas cam la trei sferturi din vechiul ei cerc de prieteni, chiar dacă eu am reușit să-i rămân în grații... Se spune că însuși regele din Paris o să-și facă apariția anul ăsta; dacă e așa, sunt sigur că-l pot convinge pe Leroux să ne prezinte...

Inima mea a bătut agitată. Asta ar scurta drastic durata studiului meu de teren. Mi-ar rămâne numai trei luni – trei luni! – pentru ceva ce ar lua majorității savanților un an sau mai mult. Aș putea s-o fac?

În loc să răspund, am sorbit din ceai și am spus:

— Sunt puțin surprinsă că ai fost invitat din nou anul ăsta. Dar presupun că furorile făcute de expediția în Schwarzwald s-au potolit întrucâtva.

S-a cufundat și mai adânc în fotoliu și a devenit preocupat de o

mâneacă.

— Aia a fost o neînțelegere. Nu mă îndoiesc că studiile ulterioare îmi vor valida descoperirile.

— Desigur.

Eu nu mă îndoiam că vor face exact opusul. Bănuiam că lucrarea lui Bambleby privind țesăturile de zăpadă ale spiridușilor gregari din Schwarzwald nu era prima lucrare a lui care conținea exagerări sau dovezi puse cu mâna, dar probabil era prima pe care o falsificase în întregime.

Probabil. Cercetarea lui Wendell Bambleby este toată numai strălucire și praf în ochi, iar el știe trucuri ciudate pentru a dezvălui noi ritualuri bizare și farmece ale spiridușilor care dau peste cap multe dintre opiniile științifice în domeniu – trucuri pe care eu le-am considerat adesea mai puțin ciudate și mai mult dubioase.

Shadow și-a pus capul pe genunchiul lui Bambleby și el și-a întins degetele lungi ca să-l mângâie pe creștet. În primele zile ale prieteniei noastre, Bambleby nu fusese sigur de Shadow, adesea părând că nu știe ce să creadă despre el, într-atât încât eu mă întrebam uneori dacă mai văzuse vreodată un câine. Dar Shadow nu ezitase la fel de mult. De la prima lor întâlnire îl privise pe Bambleby cu o admirație nepăsătoare și pe de-a-ntregul nemeritată, care m-ar fi făcut geloasă dacă nu aș fi fost deja sigură de afecțiunea lui Shadow. Odată cu trecerea timpului, Bambleby se obișnuise să-i ofere în schimb mângâieri ezitante, iar acum, spre neazul meu, sunt vechi prieteni.

— Cartea asta a ta este importantă pentru tine, nu-i așa?

A căutat în servietă și a scos un teanc de pagini dactilografiate ordonat. Am recunoscut extrasul pe care i-l trimisese luna trecută, cuprinzând cam primele cincizeci de pagini.

— Le-ai citit? am întrebat.

— Bineînțeles.

A frunzărit paginile; erau marcate la greu cu scrisul lui elegant.

— E chiar remarcabil. Mi-ar plăcea să văd și restul după ce îl dactilografiezi.

Am fost luată prin surprindere de căldura care mi se ridica pe gât la auzul cuvintelor lui. Niciodată nu lăsasem opinia lui Bambleby să aibă consecințe importante asupra muncii mele, dar presupun că nu era vorba doar de opinia lui. Enciclopedia fusese numai și numai a mea timp de aproape zece ani. Una e să ai o părere bună despre propriile

cercetări și cu totul altceva e să ți se confirme acea opinie.

— Remarcabil? am repetat.

— Ei bine, așa ceva nu s-a mai făcut până acum, nu? O enciclopedie a spiridușilor? Va constitui piatra de temelie a tuturor lucrărilor științifice pe această temă în anii care urmează. Probabil va conduce la formarea de noi metodologii care vor spori cunoștințele noastre de bază despre Popor.

A spus-o fără nicio intenție de a mă flata. Nu am putut decât să răspund cu sinceritate, puțin copleșită.

— Da, asta era și intenția.

A zâmbit.

— Mă gândeam eu. Nu este nevoie de capitolul despre Cei Ascunși, să știi.

— Va fi mai puțin impresionant fără el.

— Și pe cine vrei să impresionezi? Aha!

S-a lăsat pe spate în scaun:

— Poziția de la facultate. Asta e, nu?

— Și dacă ar fi?

Nu reușeam să-i interpretez expresia.

— Nu crezi că am vreo șansă?

— Păi, ești puțin cam tânără...

— Și tu nu ești?

Ticălosul, Cambridge îi oferise funcția cu doi ani în urmă.

— Eu sunt o excepție.

A spus-o absent, privind paginile, și un zâmbet i s-a întins pe față.

— Când se pensionează bătrânul Sutherland?

— Toamna asta.

M-am aplecat în față, împletindu-mi degetele.

— Intenționez să-mi depun candidatura când mă întorc. Asta o să-mi aducă bani. Resurse. Nu va mai trebui să sap după fonduri pentru o expediție de numai o lună; aş putea conduce mai multe studii pe teren în același timp dacă vreau. Gândește-te ce descoperiri aş putea face, ce mistere aş putea dezlega. Și...

Și nu voi mai fi niciodată nevoită să plec din Cambridge, aproape că mi-a scăpat.

— Da.

A mai dat o pagină.

— Și te vei încuia între pietrele alea vechi cu cărțile și misterele tale

ca un balaur cu prada lui, având cât mai puține legături posibile cu cei vii și ieșind numai ca să scuipi foc asupra studenților tăi.

Avea un mod iritant de a mă înțelege, cel puțin parțial, ceea ce este mai mult decât poate oricine altcineva; fără îndoială e vreun dar al spiridușilor.

— Intenționezi să rămâi aici, nu-i așa? am zis, ca să schimb subiectul.

— Unde altundeva? Nu e genul de loc unde să existe un hotel, nu? Am primit acceptul gazdei tale la cererea pe care i-am trimis-o cu o zi după ce ți-am scris ție, apoi am plecat imediat din Cambridge. Am presupus că te-a anunțat.

Am tresărit.

— Nu sunt în cele mai bune relații cu Egilson.

— Poftim? a părut exagerat de surprins. Dragă Emily, nu-mi spune că ai dificultăți în a-ți face prieteni.

Încruntarea mea a fost întreruptă de scârțâitul ușii. Ca și înainte, Krystjan a intrat în cabană fără să bată. Mi-am dat seama după expresia lui că mesajul lui Bambleby fusese primit așa de bine cum îmi imaginasem. Lizzie venea în urma lui, inutil de smerită.

— Domnule Egilson!

Bambleby s-a ridicat imediat în picioare, cu un surâs larg:

— Văd că nu ții la formalități, omule. Ce reconfortant. Trebuie să-ți declar cât de mult apreciez ospitalitatea dumitale, după un anunț atât de spontan. Am auzit povești despre căldura și generozitatea compatrioților, dar dumneata te-ai ridicat deasupra lor.

A spus toate astea într-o ljoslandeză cu accent, dar fluentă. Asta l-a oprit pe Egilson, dar numai pentru o clipă.

— Domnule profesor, a rostit Egilson prudent, acceptând mâna întinsă.

Am simțit cum gheața lui se topește puțin, expusă la atacul farmecului lui Bambleby, dar era un om aspru și zâmbetul îi era încordat.

— A fost o neînțelegere. Ești binevenit aici, dar din nefericire, nu avem posibilitatea să vă oferim de mâncare – cu excepția unui mic-dejun de bază, desigur. Conduc o fermă mare, mă înțelegeți.

Răspunsese în engleză, ceea ce Bambleby a apreciat cu un zâmbet recunoscător care cumva reușea să transmită admirația pentru fluența lui Egilson. Am detectat o urmă distinctă de amuzament în ochii lui,

ceea ce, din fericire, a părut să-i scape lui Krystjan.

— Înțeleg întru totul. Sper că nu te-ai gândit că mă aștept să ne pregătești mesele. Desigur, mă ofeream să gătesc pentru familia dumitale.

Egilson a clipit, reținerea lui transformându-se în amuzament.

— Serios?

— O, Doamne, am mormăit eu. Te rog, acceptă.

Bambleby l-a bătut pe Egilson pe umăr.

— Sigur că da. În Irlanda se obișnuiește ca oaspeții să pregătească cel puțin o masă pentru gazde. Ca un simbol al aprecierii lor. Ce preferințe aveți? Avem provizii aici.

S-a plimbat prin cabană, adunând rămășițele zdrobite de varză și morcovi și peștele afumat pe care îl cumpărasem eu, reușind să transmită o energie veselă, dar maniacală. Îmi dădeam seama după fața lui Egilson că și-l imagina pe Bambleby dezlănțuit în bucătăria lui.

— Păi... cu toate că apreciez... a început Krystjan.

— Niciun cuvânt mai mult. Am o rețetă pentru o prăjitură picantă de să-ți ia gura foc. Așa ne place nouă în Irlanda. Cât despre felurile principale...

— Sincer, profesore, e în regulă.

Krystjan zâmbea – un zâmbet reticent, dar foarte real, nu obișnuitul lui rânjet superior – în timp ce Bambleby tropăia prin jur, radiind bună dispoziție.

— Abia ai ajuns. Nu te-aș deranja ca să gătești pentru mine și pentru fiul meu. Nu că nu aș aprecia oferta.

Bambleby s-a oprit, clipind nedumerit. Foile de varză au plutit în urma lui ca duse de un vânt din direcție opusă.

— Serios? Păi, dacă...

— Finn face o tocană. O să vă trimit la cabană. Dacă e în regulă.

— Bineînțeles, prietene, a spus Bambleby.

Apoi, spre uluirea mea, a adăugat:

— Nu am nicio preferință între budinca de pâine și tarta cu mere. A pocnit din degete.

— Ce nepoliticos din partea mea! Emily, dragă, tu ce ai prefera?

M-am pomenit că îmi înăbuș râsul.

— Tarta cu mere ar fi minunată.

— Așa deci.

Bambleby i-a surâs lui Krystjan, care clipea ca și cum ar fi încercat

să-și limpezească vederea.

— Și vorbim mâine, nu-i așa? Obiceiul meu este să interviewez oamenii locului – cei importanți, înțelegi – la începutul unor astfel de investigații. E bine să ai o idee despre regiune. Nu mă îndoiesc că dorești să ne fii de folos.

În timp ce vorbea se apropiase de Egilson, luând din nou mâna bărbatului.

— Sigur, a mormăit Egilson, fixându-l neajutorat.

Ochii lui Bambleby nu sunt de fapt negri, ci de un verde ca al pădurii în amurg, ceva ce nu observi decât când ești foarte aproape. Văzusem oameni pierzându-se în privirea lui, rătăcind prostește și încurcându-se în spini sau Dumnezeu mai știe ce altceva; categoric Krystjan nu era primul. Ar fi trebuit să privească în altă parte, să numere până la zece și să se concentreze pe respirație sau orice alt lucru banal care să-l distragă, dar, desigur, el nu avea experiență în a evada din capcanele Poporului.

Mi-am dres glasul. Krystjan a clipit spre mine ca și cum abia acum își dăduse seama că eram acolo.

— Mulțumesc, Krystjan, am spus.

Și presupun că fără să vreau mă molipsisem de ștrengăria lui Bambleby, căci am adăugat:

— Iar mâine la micul-dejun vrem șase ouă de găscă.

Krystjan a aprobat ca un om lovit în cap și a ieșit din cabană, închizând ușa politicos în urma lui.

— Prăjitură picantă? am zis.

Bambleby s-a trântit înapoi în scaun.

— Cât de greu poate să fie?

— Ai făcut vreodată prăjitură picantă?

— Cu siguranță am mâncat.

— Ai făcut vreodată *ceva*?

— Asta nu are nicio relevanță.

Am pufnit. Stomacul meu a scos un asemenea sunet că Bambleby a strâmbat din nas. Mi-am dat seama că trecuseră zile de când nu mai mâncasem ca lumea.

— Putem face focul? a zis Bambleby, indicându-i prin persoana întâi plural pe Henry și Lizzie.

Henry s-a dus curajos la lada cu lemne, unde s-a încruntat.

— E goală.

Wendell a părut alarmat. Am spus:

— O să găsești mai multe în spate. E un șopron. Toporul e în grădină.

Îngropat încă în buturugă în urma ultimei mele tentative, dar nu am simțit nevoia să clarific.

— Aha, a făcut Bambleby, șopronul.

Cu exact aceeași intonație pe care o folosisem și eu la sosire. Și astfel a început parteneriatul nostru.

Egilson a fost prompt în prepararea cinei, care a venit însoțită de o duzină de chifle și, poate ca scuză pentru lipsa tartei cu mere, un coș cu fructe gri-albăstrui, numite pe drept fructe-de-gheață. Finn a adus totul la pachet cu scuzele lui – în Hrafnsvik nu erau mere, iar el nu se pricepea la budinca de pâine, dar spera că o să ne placă *briðsupa*, pe care el și Krystjan o considerau cea mai apropiată variantă ljoslandeză. Era făcută din pâine de secară cu multă scorțișoară, smântână și stafide și mirosea divin. Bumbleby exclama mereu și discuta furtunos cu Finn, care, după cum se părea, nutrise încă din copilărie dorința secretă de a vizita Irlanda. O asemenea pradă era o provocare slabă pentru tolba de farmece a lui Bumbleby și, într-adevăr, Finn a sfârșit prin a-și trage un scaun și a ni se alătura. Cabana răsună de zgomotele fericirii lor, cu comentarii ocazionale aruncate de Lizzie sau Henry. Cât despre mine, eram fericită să mănânc o masă caldă fără povara conversației, după cum Bumbleby știa prea bine, și a avut amabilitatea să mă ignore. Nu știu cum a reușit, dar cumva seara s-a încheiat cu Bumbleby retrăgându-se devreme, în timp ce Lizzie, Henry și Finn încălzeau apă și spălau vasele. Cu doar o ușoară urmă de vinovăție, m-am retras și eu în cameră și bănuiesc că absența mea abia a trecut observată.

De dimineață, când a venit Finn cu micul-dejun, a părut previzibil dezamăgit că nu l-a întâmpinat Bumbleby.

— Încă doarme, am spus, cu stomacul chiorăindu-mi la vederea micului-dejun care consta în două pâini perfecte, jumătatea de duzină de ouă cerute, o garnitură de marmelade fără vreo algă vizibilă, pește afumat și cârnați de miel.

— Ai cafea?

Fața lui Finn a căzut.

— Bea cafea?

— Da, cu cât mai tare, cu atât mai bună.

— Ulfar s-ar putea să aibă, a zis Finn gânditor. Nu se obișnuiește pe aici.

— Îmi pare rău. Are tabieturi la micul-dejun.

M-am simțit puțin vinovată, dar eu aveam să suport plângerile lui Wendell, nu Finn.

Firește, Finn a considerat asta mai degrabă fermecător decât supărător și a surăs.

— Nu e un lucru rău pentru care să-ți crezi tabieturi.

Lizzie și Henry s-au trezit în scurt timp, s-au ghiftuit și au început să se plimbe prin casă descumpăniți, căutând ceva de făcut. Mie mi se făcuse deja lehamite să am atâția oameni în subordine, așa că i-am trimis pe amândoi afară să mai taie lemne. Am regretat că nu aveam ceva mai educativ să le dau de făcut, dar dacă îi deranjase o asemenea sarcină de slugă, nu o arătaseră, ceea ce mi-a spus tot ce trebuia să știu despre felul în care îi învățase Bambleby.

A apărut la un moment dat mai târziu, mult după ce începusem să mă gândesc serios să plec fără el, la naiba cu înțelegerea noastră și cu CIDEF. Îi cerusem eu să vină aici? Nu. Aveam nevoie de ajutorul lui? Bineînțeles că nu.

— Neața, a căscat el ieșind din dormitor, arătând splendid într-o cămașă de noapte neagră, care cumva reușea să sugereze roba pe care un rege ar putea s-o poarte la un bal mascat, deși efectul era puțin stricat de părul lui auriu, ciufulit în toate direcțiile.

— În sfârșit, am zis, dar înainte să pot continua, a ridicat o mână.

— Nu înainte de micul-dejun, Em. Te rog.

— Voiam doar să-ți arăt cafeaua.

Bambleby era alergic la conversații serioase – de fapt, la orice fel de muncă – înainte de micul-dejun. La Cambridge luam micul-dejun împreună ori de câte ori ne aflam amândoi în campus, de când descoperise că eu în mod normal nu mă oboseam cu asta. Reacționase cu o oroare tipică mărturisirii unei crime și imediat mă târâse din birou la cafeneaua lui favorită din zona universității, care era aproape ascunsă de un pâlț de stejari și avea vedere spre râul Cam. O oră mai târziu se declarase mulțumit, după ceea ce el numea un mic-dejun „ușor”, cu ouă, roșii coapte, câteva felii de șuncă, pâine prăjită unsă cu unt și gem de afine, un terci de ovăz cu pere, însoțite de cantități copioase de cafea neagră, pe care o bea suficient de dulce ca să te faci să scrâșnești din dinți. Mă gândisem că poate avea vreo filosofie despre asta, așa cum au alți oameni despre ceai, cum că poate să facă problemele mai puțin negre și ziua să pară într-un fel mai luminoasă, sau ceva de genul, însă doar s-a uitat nedumerit la mine când l-am întrebat și a răspuns: „Of, Em. Ce *nu este* important în legătură cu micul-dejun?” Mă rog, e adevărat că nu mă mai doare capul dimineața,

de când am preluat obiceiul micului-dejun, și presupun că și rezistența mi s-a îmbunătățit, dar, serios, să dai atâta importanță unei mese...

— Zici că asta e cafea? a bombănit, deschizând vasul de tinichea pe care Finn îl lăsase pe un grilaj deasupra focului, alături de ceainic și pâinea prăjită, ca să se păstreze calde.

— Da. Aparent, Ulfar a avut câteva boabe. Cu toate că am înțeles de la Finn că sunt de o proveniență incertă.

— O să fie o iarnă lungă, a oftat, servindu-se cu ceai.

Am mâncat și eu, întinzând marmeladă pe pâinea prăjită și atacând unul dintre ouăle de găscă, căci, în pofida foamei, mai devreme mâncasem puțin, fiind preocupată de gânduri despre ziua care începea; nu e ceva neobișnuit să uit să mănânc când sunt cufundată într-un mister academic. *Bamleby* a încercat totul, inclusiv peștele afumat pe care eu nu-l consider potrivit la micul-dejun, declarându-l de standard înalt.

— Cred că o să urc până la izvorul fierbinte pe care l-a descris Finn, a spus întinzându-se satisfăcut după ce a terminat a treia ceașcă de ceai. Să spăl ceva din feribot.

— Mă gândeam să facem planul pentru ziua de azi, am răspuns sec. Aștept de peste o oră.

— Da? Păi, ești binevenită să mi te alături.

— Sunt bine, mulțumesc.

S-a întins și a luat un fir de iarbă din părul meu, care, ca de obicei, deja îmi scăpase pe jumătate din coc.

— Sigur că ești.

— Nici măcar nu am stabilit proiectul cercetării. Avem *trei luni*, *Wendell*. Cum o să lucrăm împreună? Așa ne-am înțeles, nu?

— Nu-mi amintesc de vreo înțelegere oficială. Îmi amintesc de multe încruntări și câteva tentative de a-mi pune la îndoială caracterul, dar asta ar putea descrie multe dintre conversațiile noastre.

Mi-am încrucișat brațele.

— Cercetările mele tind să aibă o oarecare flexibilitate, a spus el înghițind o bucată de pâine prăjită. Nu-mi place să fiu prea rigid în abordarea muncii pe teren.

Bănuisem că o să spună asta.

— În cazul ăsta, eu prefer observarea la fața locului drept metodă primară de a colecta date. Am făcut deja o hartă aproximativă a zonei de studiu, cam șaisprezece kilometri pătrați de teren sălbatic, notând

semne care bănuiesc că aparțin spiridușilor. Intenționez să revin la cât de multe posibil, în încercarea de a observa spiridușii comuni în mediul lor natural. Este puțin probabil să avem ocazia să facem la fel pentru spiridușii curteni, dat fiind talentul lor de a evita să fie detectați de oameni; în consecință, va trebui să ne bazăm analiza obiceiurilor și felului lor de a fi pe interviuri etnografice cu sătenii. Există o femeie în Hrafnsvik care a fost chinuită de un spiriduș curtean – Auður Hildsdottir. Dacă am timp, plănuiesc s-o vizitez azi, alături de o altă casă despre care cred că adăpostește un brownie. Chiar și atât ar fi o descoperire importantă, întrucât literatura sugerează că Cei Ascunși își au sălașul numai în mijlocul naturii.¹¹

M-am oprit.

— Vreau să îndeplinesc două obiective: în primul rând, să identific speciile de Popor care există aici și în al doilea rând, să descriu interacțiunile lor cu localnicii muritori.

Bambleby a îngenuncheat să scarpine urechile lui Shadow.

— De ce nu le dai harta lui Lizzie și Henry? Lasă-i pe ei să bântuie prin sălbăticie, se pricep la asta. Cât despre Auður, am înțeles din notițele tale că e mută. Ce te aștepti să scoți de la ea?

Am clipit.

— Mi-ai citit notițele?

— Azi-noapte. Cum ai caracteriza acel brownie pe care l-ai văzut în casă?

— Bănuiesc că e un fel de spirit, i-am răspuns.¹²

— Ce banal! Urăsc spiritele – sunt niște creaturi așa de plictisitoare. Poate ar fi bine să ne împărțim eforturile. Tu du-te să te interesezi de casa bântuită, în timp ce eu o să mă prezint femeii-căpetenie. Dacă e să interviuăm localnicii, eticheta sugerează să începem cu șeful.

¹¹ Bran Eichorn, a cărui mamă era Ijoslandeză, a scris unul dintre puținele articole pe tema Poporului din Ljosland, cu toate că cercetarea lui s-a bazat în întregime pe relatările orale; nu este clar dacă el însuși a vizitat Ljosland. Nu voi da aici titlul articolului, căci este un exemplu prost de lucrare științifică, fiind mai degrabă o tiradă deghizată în ripostă la articolul lui Danielle de Grey, „Importanța spiridușilor vetrei la latitudinile nordice” (*Driadologia modernă*, 1848, primăvara). Eichorn a petrecut mult timp la începuturile carierei lui având o obsesie pentru de Grey (n. a.).

¹² În ultimii douăzeci-treizeci de ani, cuvântul „spirit” a evoluat în terminologia academică, ajungând să desemneze toate tipurile de brownie domestici al căror comportament față de gazde este, în general, plin de răutate (n. a.).

— Hai să lăsăm taverna pentru diseară, bine? am propus eu, știind că, dacă se duce acum, n-o să mai iasă până la miezul nopții, nu pentru că Bambleby ar fi mare bețiv, ci pentru că ar întâlni prea multe persoane potrivite pentru discuțiile lui.

A zâmbit.

— Cum dorești. Sunt de acord cu planul tău, Em. La urma urmelor, studiul ăsta pe teren este inițiativa ta.

— Să înțeleg că asta înseamnă că numele meu va fi primul pe lucrarea pe care o vom prezenta la conferință?

— Desigur, a spus calm, ca și cum în mintea lui nu existase nicio îndoială.

Poate că nu existase. Avea o expresie sinceră, în acel fel derutant al lui de a trece de la malițiozitate la inocență într-o fracțiune de secundă.

Bambleby nu încercă niciodată să mă farmece așa cum o făcuse cu Krystjan. Dacă ar face-o, nu ar funcționa și bănuiesc că știe asta deja.

A dat pe gât ultima înghițitură de ceai, l-a mai mângâiat o dată pe Shadow și a ieșit pe ușă.

— Unde te duci? am întrebat.

— Unde ți-am spus. Nu întârzii mult. Profită de timp ca să scrii în jurnalul ăla al tău.

— Ai de gând să bântui pe afară așa? am zis, făcând semn spre cămașa de noapte.

Ne înveseliserăm din nou.

— Nu-ți face griji pentru mine, Em.

— Griji! am pufnit, dar dispăruse deja în cămașă pe ușă.

Mințea, bineînțeles. După ce am terminat cu consemnarea dimineții în jurnal, el tot nu se întorsese, așa că am decis să plec singură, cum intenționasem inițial. Pe Henry și pe Lizzie îi trimisesem cu harta să investigheze o serie de roci vulcanice, așa cum sugerase Wendell. Păreau să înțeleagă directivele mele, cu toate că nu aveam cum să nu simt lipsa propriilor studenți. Aveam încredere în ei, fiindcă erau selecționați pe baza calificărilor și sânguinței lor, nu după capacitatea de a tolera absurdități.

Cerul avea acea nuanță bogată de albastru pe care o capătă toamna, iar marea era împestrițată cu bărci mici de pescuit. Groa mi-a făcut veselă cu mâna când am trecut pe lângă prăvălie – era și cazul, având în vedere că cel mai probabil îi dublasem câștigurile de pe luna asta. E suficient să spun că nu m-am oprit să stăm de vorbă.

Când am bătut la ușa casei albastre nu a răspuns nimeni. Cele două capre stăteau cu ochii pe mine, behăindu-și dezaprobarea din spatele gardului.

— E cineva? am strigat în Ijoslandeză, bătând din nou.

Mi s-a părut că văd una dintre perdele mișcându-se. Câteva secunde mai târziu, casa s-a umplut de țipete.

Mi-am dus repede mâinile la urechi. Nu a fost de ajuns să înăbușe țipetele care continuau la nesfârșit. Era imposibil să-mi dau seama dacă era voce de bărbat sau de femeie; disperarea și chinul erau însă neîndoielnice. Țipetele aveau cadența unei furtuni de iarnă și simțeam frigul răspândindu-se prin crăpăturile din jurul ușii.

Minunat, m-am gândit. Spiritul se juca cu mine.

Mi-am coborât mâinile. Cu țipetele năvălind peste mine, am ciocănit din nou politicos.

Treptat, cum nu dădeam semne că aș fi îngrozită, țipetele au slăbit. Nu eram interesată să aflu ce alt truc urât avea să mai născocască spiritul, așa că i-am făcut semn lui Shadow – care nu auzise nimic nelalocul lui – și am ocolit casa prin lateral.

Am văzut în depărtare două siluete: un bărbat mulgând o capră și, mult mai departe, unde terenul cobora spre plajă, o femeie plimbându-se singură. Era schițată pe valurile albastre și părea foarte singură. Capra a behăit îngrijorată și bărbatul s-a întors și m-a văzut. Și-a

isprăvit treaba și s-a apropiat.

— Ești profesorul, presupun.

Era un bărbat înalt, brunet, cu o față îmbătrânită, acoperită de o barbă deasă.

— Aud ți-a spus despre fiul nostru.

Am înțeles imediat. Creatura pe care o văzusem la fereastră nu fusese deloc un spirit. Fusese un copil schimbat. Nu mai întâlnisem niciodată un copil schimbat atât de asemănător unui spirit la comportament, nici în cursul propriilor cercetări, nici în literatură. Schimbații sunt progenituri monstruoase produse de spiridușii curteni, creaturi slabe și bolnăvicioase care aduc nenorocire asupra casei atât timp cât rămân acolo, dar nu sunt violenți sau răuvoitori. Interesul meu față de acel loc creștea din ce în ce mai mult și eram mulțumită că îmi adusesem carnețelul.

I-am întins mâna.

— Mă numesc Emily Wilde. Când a fost luat fiul vostru?

A făcut o pauză, apoi mi-a strâns mâna.

— Mord Samson. Pe nevastă-mea o cheamă Aslaug, e la plimbare. Am crezut că Aud ți-a spus.

— Aud nu mi-a spus nimic. A fost o simplă deducție.

— Înțeleg.

M-a privit un timp.

— Nu-i plac.

Era ceva la bărbatul acela, poate în trăsăturile lui aspre, opace ca sticla, ceva care m-a îndemnat să fiu de acord.

— Nu-i plac.

A zâmbit abia perceptibil. Am avut senzația că și un asemenea zâmbet era un eveniment rar.

— S-a întâmplat acum cinci ierni. Ari era mic. Avea abia un an.

Acum eram cu adevărat interesată. Deja comportamentul Poporului din Ljosland diferea de ceea ce știam eu.

— Un an e destul de neobișnuit. Poporul răpește nou-născuți, nu am auzit niciodată să fie interesați de copii mai mari. În afară de spiridușii boggart din Scoția, desigur, dar ei nu lasă un copil-boggart în locul celui furat.

Mi-am dat seama că eram entuziasmată și că Mord mă privea cu sprâncenele ridicate.

— Îmi pare rău, am zis, și a sunat superficial chiar și pentru mine;

totuși, dintr-un motiv oarecare, Mord a zâmbit iar.

— Pentru mine nu contează absolut deloc, a răspuns el. Adică, dacă îți pare rău sau nu sau dacă o să ne pomenești în rugăciunile tale. Am avut parte de o mulțime de rugăciuni și păreri de rău când Ari a fost răpit, și de atunci tot avem. Ne poți ajuta?

— Asta e...

M-am oprit. Dar ceva la el m-a făcut să nu mă tem să fiu sinceră.

— Nu de asta sunt aici. Am venit să cataloghez Poporul de la voi în scopuri științifice.

Abia dacă a dat din cap.

— Totuși ești aici și e limpede că te pricepi mai mult la Popor decât orice preot, iar asta îmi dă speranțe. Te-aș invita înăuntru, dar mă tem că ospitalitatea pe care o vei găsi sub acoperișul meu n-o să-ți fie pe plac. Și nici nu vreau să-ți sperii chipeșul însoțitor.

L-a mângâiat pe Shadow pe cap, iar câinele l-a adulmecat aprobator.

— E-n regulă, domnule Samson, am spus. E obișnuit cu Poporul. La fel și eu.

Mord a părut neîncredător, dar nu m-a împiedicat să intru în casă.

Nu era nimic în neregulă. Un salon modest și o sobă duceau într-o bucătărie chiar și mai goală, cu tigăi de fier atârdate pe perete. Țipetele nu au mai început, nici nu am observat vreo amprentă însângerată. Shadow însă a adulmecat aerul și a mârâit.

— Da. Stai aproape de mine, dragule.

L-am întrebat pe Mord dacă soția lui o să lipsească mult.

— Un timp. Plimbarea îi liniștește mintea. O face în fiecare zi, până începe ninsoarea.

S-a uitat pe fereastră și pe față i se putea citi limpede certitudinea că n-o să mai dureze mult până la căderea zăpezilor.

— Bănuiesc că lui Aslaug o să-i placă de tine. Ea și Aud nu s-au înțeles niciodată.

M-am surprins surâzând. Mord a făcut un semn cu mâna.

— Ari e în pod.

— Înțeleg, am spus, înfiorându-mă când mi-am adus aminte de remarca lui Bambleby cu privire la casele bântuite. Ți-e frig, domnule Samson?

Și-a coborât privirea. Își scosese haina, dezvăluind sub ea încă una.

— Mie și lui Aslaug ne e mereu frig. Nu ne părăsește niciodată, nici măcar în mijlocul verii.

Îmi scosesem carnețelul și îmi notam observațiile inițiale. O parte din mine era conștientă de cât de insensibilă păream, dar eram prea acaparată de interesul științific ca să-mi fac griji și în orice caz Mord nu părea ofensat de mine.

Am făcut un pas spre scări. S-au transformat numaidecât. Fiecare treaptă a devenit o gură căscată, sclipind de dinți și înconjurată de blană deasă de lup. Un vânt aspru a suflat în cameră, mirosind a zăpadă și a brazi. Lupii au mârâit și s-au repezit la poalele hainei mele.

M-am întors spre Mord. Se retrăsese îngrozit, dar în oroarea lui era și un fel de obișnuință și nu s-a ferit prea mult.

— Aveți des astfel de viziuni? am întrebat.

A clipit. Supărarea i-a revenit în privire și s-a încruntat la mine ca și cum s-ar fi așteptat la milă. Expresia i s-a împlânzit când tot ce a găsit a fost numai un interes obiectiv.

— Știu că nu sunt reale, a zis.

— Înțeleg.

M-am gândit cum e să trăiești într-un asemenea loc, supus unor astfel de iluzii violente. M-am gândit la zile după zile și ani după ani.

— Domnule Samson, îmi aduci un cui de fier și puțină sare?

A clipit nedumerit, dar s-a dus să-mi aducă ce îi cerusem. Când a revenit, l-am întrebat dacă haina mică pe care o văzusem atârnată într-un cârlig pe ușă era a fiului său. A aprobat din cap.

— Mulțumesc, am spus și am băgat haina în rucsac. O aduc înapoi, promit.

Am urcat scările. Mord a tras brusc aer în piept. Nu m-a urmat, ceea ce era bine. L-aș fi oprit.

Shadow a urcat tiptil pe lângă mine, în timp ce lupii mușcau spre gleznele mele. Puteam vedea treptele dincolo de iluzie, iar Shadow nu vedea iluzia deloc – cel puțin eu cred că nu poate vedea iluziile spiridușilor. Presupun că este posibil ca el să le vadă, dar să-i fie indiferente.

În pod am găsit un pat mic și un covor confortabil din lână nevopsită. Pe pat stătea un băiat, palid ca lumina lunii pe zăpada proaspătă. M-am oprit brusc, întrucât creatura nu semăna deloc cu copiii schimbați pe care îi întâlнисem până atunci – toate ființe urâte și filiforme, cu creier de animale. Părul lung al băiatului era albăstrui și translucid și pe piele avea o sclipire ca de chiciură. Era frumos, cu o grație stranie, iar ochii exprimau inteligență.

O parte îndepărtată din mine era șocată de cât de mult îmi amintea de *Bamleby*. Cu toate că nu semănau deloc, exista o înrudire pe care nu o puteam numi precis, constând mai mult în absența decât în prezența trăsăturilor, o lipsă a rudimentarului și a vulgarului care îi caracterizează pe toți muritorii.

Stomacul mi s-a strâns când mi-am dat seama că era primul spiriduș curtean pe care îl interviewasem vreodată. Nu eram sigură dacă era un sentiment de entuziasm sau de teroare.

— M-ai păcălit, a spus schimbatul mânios.

— Ai înțeles greșit, am spus aranjându-mi mânecile hainei; o întorsesem pe dos înainte de a intra în casă, ceea ce îmi dăduse posibilitatea să văd prin orice iluzie mi-ar fi arătat spiridușul. Eu doar ți-am evitat tentativa de a mă păcăli. Mama ta adevărată ar fi mulțumită dacă ar afla cum întâmpini un oaspete?

— Pleacă.

Era mânios, și nu numai pe faptul că îi evitasem farmecul. Nu-i plăcuse că pomenisem de mama lui spiriduș.

— O să-ți pun câteva întrebări, i-am zis. Te sfătuiesc să-mi răspunzi corect. Sunt conștientă de cruzimea pe care le-o aplici părinților tăi adoptivi și asta nu mă face să fiu generoasă cu tine.

O altă rafală de vânt de iarnă mi-a întâmpinat declarația. Grinzile din tavan au zdrăngănit.

— Te face fericit să provoci suferință?

— Nu-mi pasă, s-a răstit copilul.

Căci era un copil, cu toată puterea lui, și se uita la mine încruntat și cu toată încăpățânarea unui băiețel.

— Nu vreau să fiu aici. Îmi vreau pădurea și familia înapoi.

— Și ce s-a întâmplat cu familia ta, de te-a trimis să trăiești printre muritori?

Eram în mod special interesată de răspunsul la această întrebare, căci cea mai mare parte din ceea ce știm despre copiii schimbați sunt presupuneri. Spiridușii curteni au obiceiul să lase copii pe mâinile părinților muritori pentru perioade de câteva luni sau ani și apoi să-i reschimbe fără vreo ceremonie (dacă nu a murit copilul schimbat între timp, ceea ce nu e chiar neobișnuit), dar nimeni nu știe precis de ce au acest comportament. Teoria acceptată sugerează motivul unei distracții frivole.

Chipul fermecător al copilului schimbat s-a schimonosit. S-a aplecat

spre mine.

— Dacă nu pleci, o să umplu mintea lui Mord cu asemenea orori încât îşi va dori să fi murit. O să-i dau lui Aslaug vise cu focuri şi o să redau urletele tuturor celor pe care îi iubeşte răsunând în noapte.

M-a străbătut un fior, dar mi-am menţinut atitudinea neutră. Fără un cuvânt, am scos o mână de sare şi am început s-o împrăştii prin cameră.

— Ce-i aia? a întrebat, interesul înlocuindu-i furia într-o clipă.

A luat puţin între degete şi a mirosit-o.

— Sare? De ce faci asta?

M-am oprit, înjurând în mintea mea. Sarea orbeşte spiriduşii, dar poate în Ljosland funcţionează numai la spiriduşii comuni sau deloc. Am scos cuiul de fier.

— Nu mă poţi omorî, a spus el.

— Nu.

Să omori un copil schimbat înseamnă să omori copilul care a fost înlocuit. Ei sunt mereu legaţi de un farmec puternic pe care nici timpul şi nici distanţa nu îl pot spulbera.

— Totuşi îţi pot face rău.

I-am dat semnalul lui Shadow şi el s-a repezit la piciorul băiatului, distrăgându-l. Am aruncat cuiul în pieptul copilului schimbat.

Aproape în piept. Spiriduşul s-a mişcat şi cuiul a nimerit în lateral. Țipetele care au urmat au fost mai rele decât cele dinainte, ca o iarnă care a prins glas. Spiriduşul a părut să se dizolve, devenind o creatură din ceaţă şi chiciură, cu ochi care străluceau ca inima albastră a unei flăcări. Se crede că pe dedesubt toţi spiriduşii curteni sunt așa; formele lor umane sunt numai o deghizare de care se folosesc. Dacă uciderea lor este o afacere complicată, o rană făcută de metal îi poate sili să revină la trupurile mai slabe, lipsite de substanţă.

Ştiam toate acestea, dar numai teoretic. Cu toată hotărârea mea, văzând chipul adevărat al unui spiriduş, am încremenit complet. A durat o clipă până să-mi revin în fire.

Cât spiriduşul continua să se vaiete, i-am scos haina din rucsac.

— O să-ţi dau asta dacă îmi răspunzi.

Am fost mulţumită că, deşi mâinile îmi tremurau, vocea îmi era fermă.

— Dă-mi-o! a ţipat copilul.

Se retrăsese într-un colţ. Încă mă putea răni, dar era prea supărat să

se gândească la asta. Desigur, dacă o făcea, aş fi putut păstra haina.

Poporul este legat prin multe legi străvechi, dintre care unele oferă muritorilor multă putere asupra bunăstării lor. Darurile muritorilor întăresc spiridușii, fie ele hrană sau bijuterii, dar hainele au o putere aparte, anume ajută Poporul să se conecteze la lumea muritorilor și, în cazul spiridușilor curteni, la deghizările lor.

— Așadar ți-am atras atenția, am spus, în timp ce țipetele copilului schimbat au devenit suspine. Hai să începem cu părinții tăi.

În cele din urmă, spiridușul mi-a spus câteva lucruri. Doar plângea după pădurea lui și salcia lui iubită, după multele drumuri pe care Poporul le construise sub pământ și prin zăpezile adânci, luminate cumva de lumina lunii. Toate acestea erau destul de interesante, dar au devenit rapid obositoare; după o oră știam deja câte ramuri avea salcia și câte stele putea vedea spiridușul de la fereastra lui, dar nimic altceva. Era o viziune mioapă a spiridușului curtean, filtrată prin ochii unui copil egocentric, iar asta nu prea era de folos.

Fie copilul schimbat nu știa, fie nu își putea aduce aminte de ce fusese adus în Hrafnsvik, cu toate că el credea că va fi luat înapoi, și mi-a promis o mulțime de răzbunări urâte asupra mea când se va întâmpla asta. După ce m-am plictisit de gemetele lui, i-am dat haina. Și-a tras-o peste trup și s-a înghesuit în colț, tremurând, în timp ce își recâștiga încet-încet greutatea și substanța.

Bineînțeles că nu i-am lăsat pe Mord și Aslaug complet neprotejați. Le-am spus despre șmecheria cu haina întoarsă pe dos pe care o folosisem eu; desigur, asta nu avea să împiedice viziunile, dar le va scădea puterea asupra lor. Aslaug, întoarsă de la plimbare, m-a întâmpinat cu o căldură la care nu mă așteptam, dar era o imagine tulburătoare: mult prea slabă, cu ochii încercănați și părul pleoștit. Fredona aproape continuu și din timp în timp părea pierdută în sine, nepăsătoare la discuție până când Mord se apropia de ea și o strângea de umăr. Chiar dacă mai întâi de toate sunt om de știință și îmi prețuiesc imparțialitatea, i-aș fi ajutat dacă aş fi putut. Dar nu vedeam niciun mod în care s-o fac.

M-am întors în cabană ca să-mi sistematizez notițele. Nu era nimeni acolo, cu toate că puteam să văd pe panta îndepărtată a unui munte două pete mici pe care le-am recunoscut drept Lizzie și Henry, după culoarea pelerinelor. Am prins sclipirea lentilei unui binoclu și am

bănuir că studiau formațiunile stâncoase de dedesubt. Cât despre Bambleby, habar n-aveam. Poate se înecase în izvor.

Am decis să mă îndrept și eu într-acolo. Voiam să-mi salut noul prieten; nimeni nu poate anticipa efectul pe care amabilitatea față de un spiriduș comun îl poate avea, iar eu încă speram să-i câștig încrederea.

La izvor era pustiu, dar am fost bucuroasă să-mi scot ghetele și să aștept. Mi-am stropit fața cu apă și apoi, după ce m-am uitat repede peste umăr, mi-am cufundat capul dedesubt.

Mi-am spălat părul pentru prima dată de când sosisem în Hrafnsvik, desprinzând noroi și frunze despre care nici nu-mi dădusem seama că erau acolo. Când am terminat, l-am stors și l-am legat la loc, simțindu-mă infinit mai bine. Era ca și cum aș fi spălat ceva din întunericul de la fermă.

După-amiaza avea acea căldură efemeră, împrumutată, care întrerupe uneori avansarea iernii, și m-am pomenit întrebându-mă cum era vara în regiunea asta. Sub soarele strecurat printre copaci, mă simțeam destul de mulțumită. În timp ce așteptam, mi-am mâncat prânzul, după ce reaprovizionasem stocul de bomboane al spiridușului. Nu-i plăcuseră deloc caramellele, plângându-se că i se lipesc de dinți. Cele de ciocolată însă îl cuceriseră imediat. Va trebui să-i scriu fratelui meu să-mi mai trimită; fără îndoială dulciurile de la prăvălia Groei m-ar costa greutatea lor în aur.

Micului brownie – în mintea mea îl numeam Poe, în onoarea pieii uzate de corb pe care o purtase odată – i-a luat mai mult să apară decât de obicei. Când a făcut-o, se afla pe malul opus al izvorului și forma lui se amesteca atât de bine pe fundalul pădurii, încât îl puteam vedea numai când se mișca.

— Bună ziua, am rostit politicos. E vreo problemă?

— Prietenul tău a fost aici, a spus ezitant.

— Bambleby? A fost nepoliticos cu tine?

Ducă-se-n iad dacă a fost. Nu-mi petrecusem zile în șir construindu-mi relația cu creatura asta numai ca s-o ruineze el.

Poe a clătinat din cap.

— Mi-a adus bomboane de mentă. Îmi plac bomboanele de mentă.

— Atunci, ce s-a întâmplat?

Poe a continuat să se uite la mine tulburat. Degetele lui ca niște ace băteau darabana ca o ploaie pe iarba umedă. În cele din urmă a

izbucnit:

— Nu doresc să-l mai văd vreodată!

— Atunci n-o să-l mai vezi, am spus. O să-l instruiesc să stea departe.

O, cum să nu.

Ochii spiridușului s-au bulbucă.

— Îi poți porunci unui prinț?

A continuat în grabă, înainte ca eu să pot răspunde:

— Nu vreau să-l înfurii. A fost cumsecade, dar mă tem de el. Mama mea spunea întotdeauna să mă feresc din calea lor. A celor de neam înalt, regine și regi și lorzi vestiți. Te vor strivi sub picioare ca pe niște ciuperci, micuțule, așa îmi spunea mereu. Ține capul plecat. Rămâi lângă copacul tău. Când îmi pune întrebări trebuie să răspund. Nu-mi plac întrebările lui.

Rămăsesem complet nemișcată. Micul brownie folosisese un cuvânt în limba spiridușilor care avea mai multe definiții – putea însemna *lord* sau *cavaler* sau un alt semn simplu de respect. Dar știam că, rostit în asemenea fel, cu o ușoară aplecare din mijloc ca o reverență, însemna numai un singur lucru.

— Spui că e prinț, am repetat, pronunțând răspicat cuvântul. Ești sigur?

Spiridușul a încuviințat. A venit foarte aproape, suficient de aproape ca să-i simt mirosul de sevă de pe piele, care se amesteca ciudat cu mirosul familiar al fostei mele căciuli de castor, pe care o sfâșiasse și o recususe în forma unei haine aspre. A spus încet:

— Voia să știe despre porți.

Fiori mici mi-au străbătut spinarea.

— Porțile spiridușilor? Care duc spre lumea voastră?¹³

A dat din cap. M-am lăsat pe spate, cu mintea învârtindu-mi-se. Aveam de mult suspiciuni că Bambleby face parte din aristocrația spiridușilor. Că este – sau era – pretendent la unul dintre tronurile lor nu bănuisem, cu toate că nu asta mă alarmase.

¹³ Toți driadologii acceptă existența acelor porți care duc la casele individuale ale spiridușilor și la satele lor, cum ar fi cele locuite de spiridușii comuni. Teoriile despre o a doua clasă de porți sunt mai controversate, dar eu le consider foarte credibile, date fiind relatările pe care le avem despre spiridușii curteni. Se crede că acestea sunt porți care duc mai adânc în Lumea Spiridușilor, o lume complet separată de a noastră (n.a.).

Ce voia el cu porțile spiridușilor? Erau întrebările lui ceva mai mult decât curiozitate academică?

— Te-a mai întrebat și altceva?

Poe a scuturat din cap și suspiciunile mele au sporit.

— Ce i-ai spus?

Acum spiridușul aproape că îmi stătea în poală, cu degetele lungi strânse posesiv pe mantia mea.

— Nu există porți aici, în pădurea asta. Eu n-am văzut niciodată una. Poate că porțile se mișcă odată cu zăpezile, odată cu cele viscolite. Poate le mută din loc în loc când suflă vânturile din nord.

S-a încruntat.

— Vor începe curând.

Mi-am încleștat degetele în iarbă.

— Cum a reacționat prietenul meu la informația asta?

— Nu știu. A plecat după asta. Mă bucur că a plecat.

Pentru că micul brownie părea tulburat, i-am amintit de ciocolatele pe care i le dădusem. De fapt, amabilitatea mi se datora parțial îngrijorării pentru pelerină mea, acum plină de găuri în urma atingerii lui Poe, dar și pentru piciorul de sub ea. S-a grăbit să-și verifice stocul neînsemnat și apoi a dispărut în pădure, întorcându-se cu o pâine încă proaspătă. Părea să-l fi calmat ritualul și faptul că eu îl apreciam. I-am promis să revin mâine, singură.

Mi-am petrecut următoarea oră colindând prin pădure. Îmi spuneam că desfășor o supraveghere a posibilelor poteci ale spiridușilor pe care le observasem în decursul unei plimbări anterioare; de fapt, simțeam nevoia să merg. Ce naiba puteam să deduc din această revelație privindu-l pe Bambleby? Nu toți cei din Popor au planuri mărețe în interacțiunile lor cu muritorii și eu ajunsesem să mă gândesc la el ca la un diletant aristocrat. Să fi existat însă și alte motive pentru care își făcuse o carieră din vânarea poveștilor despre neamul lui?

Dar, mai important, conta asta? Trebuia să-mi fac griji în legătură cu cartea mea, o carte care mi-ar fi adus o carieră, deci de ce mi-ar păsa de intențiile lui Bambleby, dacă nu mi se punea în drum?

Eram oarecum conștientă că majoritatea oamenilor ar fi avut o reacție diferită la descoperirea unui prinț al spiridușilor în mijlocul lor, dar eu nu prea dădeam importanță acestui aspect.

Shadow era în fața mea, cu capul plecat și adulmecând un pâlc de

ciuperci. Consultându-mi harta, am observat că păruseră să se deplaseze din poziția lor precedentă cu câțiva metri. Este posibil să se fi format în urma celui mai recent potop, dar nu credeam asta. Aveau o formă pe care ochiul meu antrenat o recunoștea, ceva diferit de tiparul și scopul lor firesc. Poate era un loc de adunare.

M-am calmat tot mai mult pe măsură ce mă adânceam în muncă, iar următorii kilometri au trecut destul de plăcut. Dacă ar pretinde cineva că găsește mai multă fericire în carieră decât găsesc eu iscodind prin pădurile luminate de soare în căutare de urme ale spiridușilor, nu l-aș crede.

Shadow a țâșnit dintr-odată înainte, cu coada fluturând printre tufișurile rare. L-am urmărit până într-un luminiș, unde se găsea sprijinit de un copac la soare, cu picioarele lungi întinse în față și pălăria trasă peste ochi, nimeni altul decât Bambleby. Părea să fi descoperit cea mai verde parte a pădurii în care rămăseseră puține plante – un mic crâng de conifere.

Nu s-a trezit din somn când Shadow s-a trântit lângă, dar s-a trezit când am scuturat eu copacul din care a plouat peste el cu ace.

— Tu numai asta faci? l-am întrebat.

— Emily dragă, a zis întinzându-se ca o pisică și scărpînând urechile lui Shadow. Cum a fost ziua ta?

— Încântătoare.

Cum nu dădea niciun semn că s-ar agita, m-am așezat pe iarbă, cu ranchiună.

— Prietenul nostru din sat nu era un spirit, ci un copil schimbat de spiridușii curteni. A trebuit să interoghez creatura cu fier. Neasistată.

— Sunt sigur că te-ai descurcat, tu te descurci întotdeauna.

Pălăria i-a alunecat înapoi pe frunte. l-am luat-o și a clipit în lumina neașteptată a soarelui.

— Vai de mine. Ce am făcut ca să merit privirea asta de vasilisc?

— Am căzut de acord să lucrăm împreună. Și totuși acum am aflat că ai considerat de cuviință să-mi calci cercetarea în picioare. Micul brownie de la izvor, a cărui încredere m-am străduit zile în șir s-o câștig, abia dacă îmi mai vorbește după vizita ta.

— Poftim? apărut sincer nedumerit. l-am dus micuțului bomboane de mentă și i-am pus câteva întrebări. Nimic mai mult.

— Părea speriat de tine, am adăugat repede. Cu toate că nu a spus de ce. În orice caz, nu se poate să te mai duci acolo.

— Dorința ta e poruncă pentru mine, Em.

M-a privit amuzat.

— Asta e tot ce te supără? Cu siguranță mai sunt și alți brownie în pădurea asta pe care să-i bați la cap, dacă ăstaia i s-a acrit de tine.

M-am gândit repede, încruntându-mă. Îmi devenise limpede, ca niciodată înainte, că ar fi înțelept din partea mea să mă tem de Bambleby. Și dacă nu pot fi speriată – o afirmație dubioasă, categoric –, ar trebui cel puțin să încerc să fiu prudentă, dacă nu din alt motiv decât pentru că el este din Popor. Suspiciunea mea nu mai era suspiciune, ci realitate.

— De când ai venit n-ai făcut nimic decât să lenevești, i-am zis. Și să pui în pericol singura legătură substanțială pe care am stabilit-o cu Cei Ascunși. Nu-ți dai seama cât de mult am muncit, Wendell, sau cât de important e asta pentru mine.

— Ba da, a răspuns, iar eu m-am neliniștit, observând cât de serios devenise. Și îmi pare rău, Em, dacă ți-am dat vreun motiv să crezi altceva. Te asigur că și eu am muncit destul de mult azi.

S-a uitat în jos, la cum stătea întins.

— Mai mult sau mai puțin. M-am plimbat mult prin Karrðarskogur. Am descoperit chiar și un mic lac sus pe munte care dă semne că ar fi locuit de kelpii. Mă rog, cum s-or numi asemenea creaturi în nenorocita asta de țară rece.

— Kelpii? am rămas cu gura căscată. Ce lac? N-am văzut niciun lac.

A părut extrem de mulțumit de sine.

— Pentru că ți-a scăpat, draga mea. Era cam la jumătate de kilometru dincolo de marginile hărții tale.

— Arată-mi!

S-a tânguit.

— Dar abia m-am *întors* de acolo. Ești mult prea viguroasă pentru un savant. În altă zi, te rog. De ce nu-mi povestești despre interviul tău cu noul nostru prieten schimbat?

Evita subiectul, dar trebuie să recunosc că nu mai aveam energie să urc pe creste după ziua pe care o avusesem, așa că i-am făcut un rezumat al anchetei mele de la fermă.

— Îi terorizează, Wendell, am încheiat.

— Așa se pare, a aprobat, cu toate că nu era interesat în mod special. Și nu ți-a spus nimic despre părinții lui?

Am scuturat din cap.

— Motivele pentru care spiridușii curteni fură copii nu au depășit niciodată domeniul speculațiilor academice. Ce bine ar fi dacă l-am putea întreba pe unul dintre ei.

— Nu-i așa că ar fi drăguț? a zis el neutru.

Am scrâșnit din dinți.

— Altfel nu văd cum ne-am putea da seama care a fost scopul lor în cazul ăsta.

— Scop? Sau scopuri? Poporul diferă în foarte multe feluri; cu siguranță și aici.

Nu am detectat niciun înțeles ascuns în spusele lui, așa că am decis să le iau ca atare. Poate chiar habar n-avea de ce Poporul din Ljosland fură copii. În realitate, era atât de detașat de toată afacerea, încât m-am simțit pătrunsă de un ghimpe de îndoială. Însă ce motiv ar fi avut Poe să mintă despre identitatea lui Bambleby?

— Aș vrea cel puțin să încerc să ajut.

— Pe cine să ajuti?

Îmi venea să-l zgâlțâi.

— Pe Mord și pe Aslaug!

— A! Cum propui să facem asta? Fiul lor va muri dacă copilul schimbat va fi ucis. Dacă îl gonim cumva din vizuina lui, va muri și astfel rezultatul va fi același.

S-a sprijinit de copac și ochii i s-au închis iar.

— În plus, nu prea ar fi profesional. Suntem aici să observăm, nu să intervenim.

L-am privit cu atenție.

— Ai putea să-i vizitezi tu.

Ochii i s-au întredeschis puțin.

— Și ce ar rezolva asta?

Glasul lui suna la fel de plictisit ca întotdeauna, dar avea o nuanță de ceva care m-a făcut să simt că mă apropii de un teren periculos. Numai că nu-mi păsa. Știam că, dacă îi lăsam pe Mord și pe Aslaug cu copilul schimbat fără să fac toate eforturile posibile pentru a-i elibera de otrăvurile lui, voi regreta până la sfârșitul zilelor.

— Nu știu, am spus privindu-l în ochi.

Era destul de adevărat. Nu știam ce puteri avea sau de ce era capabil.

— Poate reușești să obții mai multe informații de la creatură decât am reușit eu. Evident, Poporul din Ljosland îți consideră compania

dezagreabilă, din motive pe care nu mi le pot imagina.

A râs. Când râde, ochii i se fac foarte verzi; te întrebi dacă acea culoare nu se va revărsa din ei ca o sevă.

— Abia dacă te recunosc, Em. În niciun caz nu m-aș fi gândit că tocmai tu o să ajungi să le porți de grijă sătenilor. Nu sunt doar simple variabile în cercetarea ta?

— Nu le port *de grijă*, am spus înfierbântată, înainte să-mi dau seama că ofensa mea nu făcea decât să-i întărească punctul de vedere. Am văzut după surâsul lui că o știa și el.

— O să le fac mâine o vizită horticultorilor tăi afectați, a spus. E bine așa?

— Mulțumesc.

M-am ridicat în picioare, simțindu-mă dezechilibrată și dorind să scap de conversație.

— Am putea să ne întoarcem la cabană. Mi-ar plăcea să mă uit pe notițele tale și să aflu ce au descoperit studenții.

— Foarte bine.

S-a uitat la mine nefericit, ca și cum s-ar fi așteptat să-l ajut să se ridice. Mi-am încrucișat brațele. Cu un geamăt dramatic, s-a săltat în picioare cu grația lui obișnuită și am plecat din Karrrðarskogur.

Bambleby a insistat aseară să facem o vizită la tavernă – firește, un divertisment extrem de bine primit de cei doi asistenți ai noștri, care erau obosiți după munca de pe teren. Lizzie și Henry, ambii ambasadori arătoși, deși inofensivi, ai comunității științifice, au fost primiți cu căldură atât de țărani, cât și de mica nobilime și s-au înțeles imediat cu tineretul satului datorită entuziasmului lor în a testa berea locală. Bambleby, desigur, era în elementul lui. Cu o viteză care bănuiam că reprezintă un record chiar și în propriile cărți, a făcut curând ca jumătate din tavernă să hohotească la una din multele lui povești despre pățaniile din străinătate, expusă într-o ljoslandeză cu accent fermecător, în timp ce cealaltă jumătate îl bârfea de la distanță, inclusiv câteva doamne pe care le-am auzit punând la cale strategii de a-l invita la ele acasă, într-o manieră categoric neacademică. Rezultatul a fost de departe cea mai plăcută seară pe care am petrecut-o în Hrafnsvik, întrucât sătenii au uitat de existența mea sub valurile furtunoase ale personalității lui Bambleby. Am fost încântată să stau în colțul meu cu mâncarea și cu o carte și să nu vorbesc cu nimeni.

Bambleby părea în special atras de frumoasa tăietoare de lemne, Lilja, și a petrecut o mare parte a serii – când nu-și ocupa vestita oră sub lumina reflectoarelor – făcându-i curte lângă foc. Mă tem că una din sursele veseliei mele a fost politețea continuă cu care îi primea atențiile, nefiind niciodată mai mult decât călduță. Părea că Bambleby nu se mai confruntase vreodată cu un asemenea rezultat, dată fiind nedumerirea din ochii lui, care continuau să privească în direcția Liljei prin încăpere. Și care de asemenea s-a ciocnit de un perete amabil de indiferență.

Singura persoană care a stat de vorbă cu mine a fost bătrâna Thora Gudridsdottir, care s-a instalat pe celălalt scaun de la masa din colț.

— Nu-i cine știe ce distracție, nu? a zis ea.

Am arătat spre tomul academic din mâna mea.

— Țsta e mult mai distractiv decât poveștile pe care le-am auzit mai mult decât o dată.

— Ce acritură ești.

Spre deosebire de Finn, Thora nu părea să considere asta o insultă.

— Pe tine nu te vrăjește un chip frumușel, nu? Ce naiba citești?

I-am explicat că era un tratat despre zânele de pădure din Rusia, *Ieshy*, pe care unii savanți le presupun a fi înrudite cu Cei Ascunși din Ljosland (cei înclinați să accepte ideea existenței Celor Ascunși). Thora a părut interesată și a pus mai multe întrebări.

— Pot s-o împrumut? a zis.

— Bineînțeles, am răspuns surprinsă, și i-am dat cartea. Poate, după ce o citești, îmi poți spune părerea dumitale despre meritele teoriei lui Wilkie.

A pufnit, frunzărind paginile.

— Nu trebuie să citesc asta ca să știu că e o prostie. Nu există alții ca locuitorii zăpezilor noastre, nici pe lumea asta, nici pe cealaltă.

Am clipit nedumerită.

— Ai întâlnit și alt Popor?

— I-am întâlnit *pe ei*. E suficient.

— Serios?

Aveam atât de multe întrebări, că nu mă puteam hotărî pe care s-o pun prima dată. A părut să-și dea seama de asta și a pufnit din nou.

— Nu am de gând să vorbesc despre ei aici. Și nici în altă parte, atât de aproape de venirea iernii, dar, dacă îmi faci o vizită acasă în miezul zilei, când soarele strălucește și vântul e plăcut, o să-ți răspund la întrebări. La cele la care am răspunsuri.

Am acceptat bucuroasă. A revenit la carte, suflând din când în când în când brusc aer pe nas, cu toate că adesea privirea îi aluneca spre *Bambleby*. Am întrebat-o dacă nu-și dorea să se mute mai aproape, ca să-i asculte poveștile.

— O, prefer să mă bucur de priveliște, a spus cu un chicotit la care nu m-am putut abține să nu zâmbesc.

A făcut semn spre *Shadow*, ghemuit la picioarele mele sub masă, urmărind cu ochii lui mari și negri mișcarea mulțimii, dar revenind mereu la mine, regulat ca un mecanism de ceas.

— Un câine deosebit. Îl ai de mult?

— De câțiva ani deja.

Thora a pus o serie de întrebări despre *Shadow* și i-am spus povestea pe care o inventasem despre întâlnirea noastră, pe care încerc s-o păstrez invariabilă. Am descoperit că e mai ușor să ai doar o poveste pe care să trebuiască s-o ții minte.

Probabil că m-am distrat bine la tavernă, căci în dimineața următoare am dormit cu jumătate de oră mai mult decât obișnuiam.

Când m-am trezit, am găsit cabana goală și pe Shadow picotind mulțumit lângă foc, fiind deja hrănit. Pelerina lui Bumbleby dispăruse, la fel și cele ale studenților lui, și rămășițele micului-dejun erau împrăștiate pe masă.

M-am mirat. Oare predica mea chiar pătrunsese în mintea lui? Sau plecase să interogheze din nou spiridușii comuni despre porțile spiridușilor? Oricum ar fi fost, mă bucuram să am câteva momente de liniște și m-am așezat la masă cu notițele mele și o cană de ceai.

Ușa de la camera lui Bumbleby s-a deschis brusc și aproape am sărit de pe scaun. O tânără roșcată și pistruiată a scos capul pe ușă.

— Oh! s-a bâlbâit ea, aranjându-și cearșaful cu care era înfășurată. Am crezut că sunt singură.

— Și eu la fel.

Nu a părut să-mi observe intonația, ci s-a strecurat zâmbind în camera principală, cu o veselie pe față la care părea să-și imagineze că aș lua și eu parte.

— A plecat?

— În mod miraculos, da.

Fata – una dintre multele nepoate ale Thorei, cred – s-a așezat la masă în fața mea, cu tot cu cearșaf, și s-a servit nepăsător cu rămășițele micului-dejun. A început să-mi pună întrebări despre trecutul lui Bumbleby, referindu-se în special la aventurile lui amoroase, un subiect despre care aș fi putut vorbi cât în volume întregi dacă aș fi ales să renunț la bunul-simț. Am dat răspunsuri atât de scurte, încât a început să se strâmbe la mine, închipuindu-și că Bumbleby m-a părăsit sau că sunt geloasă, sau ambele. Din fericire, a speriat-o Shadow când s-a apropiat de masă, sperând să primească ceva, și la scurt timp după aceea a plecat din cabană.

Dimineața era cenușie și vântoasă, cu reprize de lapoviță, atât de mizerabilă pe cât putea s-o facă cerul, așa că nu m-am aventurat decât până la izvor, pentru obișnuita vizită la Poe. Am petrecut restul dimineții cu notițele mele și ale lui Bumbleby, care erau pe atât de superficiale pe cât mă așteptasem. Spre prânz au apărut petice de cer senin, așa că mi-am pus pălăria și haina și mi-am împachetat aparatul de fotografiat, intenționând să urc pe munte în căutarea presupusei kelpii a lui Bumbleby, despre care Thora îmi spusese că era cunoscută în Ljosland sub numele *nykur*.

Însă tocmai ieșeam pe ușă când Bumbleby a apărut mergând cu pași

mari pe potecă, cu gulerul remarcabil de strâmb și părând descumpănit. A tresărit puțin văzându-mă, apoi și-a îndepărtat vinovat privirea.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat, temându-mă deja de răspuns. Și unde Dumnezeuului ai fost?

— Se pare că trebuie să renunț la munca de teren, a spus. Te nemulțumește când dorm până târziu. Te nemulțumește când mă trezesc devreme. Te nemulțumește când fac exact ceea ce mi-ai spus tu să fac, când îmi spui s-o fac. Cu tine nu pot câștiga, Em.

— Bine, ajunge.

Am strâns din ochi.

— L-ai vizitat pe copilul schimbat.

— Într-adevăr. Cu toate că mă tem că am scos prea puține informații de la el – și asta pentru că nu avea ce oferi. Nu știe când se vor întoarce părinții lui, nici de ce l-au abandonat aici.

Am privit poteca, în timp ce el intra pe lângă mine în cabană.

— Unde sunt asistenții noștri?

— Am considerat că e mai bine să-i las la tavernă, cu buzunarele pline de bani.

Nu mi-a plăcut absolut deloc tonul lui.

— Și care a fost motivul unei asemenea generozități din partea ta?

Nu s-a grăbit să-mi răspundă, folosindu-l pe Shadow drept scuză și întâmpinând câinele cu un exces de afecțiune.

— I-am luat și pe ei la fermă.

— O, Doamne.

M-am holbat la el:

— De ce ai face așa ceva? Aia nu e o creatură pentru amatori!

— Sunt responsabil de educația lor. Șansa de a studia personal un copil schimbat e neprețuită pentru orice savant în devenire. În plus, tu ai făcut să pară că ar fi aproape *inofensiv*, Em.

— N-am spus așa ceva! Dacă tu crezi...

— Mă rog, ai sugerat. Și ai stăpânit creatura doar cu puțin fier! Ești la fel de temut cum am crezut întotdeauna că ești.

— Fierul avea mai puțină importanță decât cunoașterea obiceiurilor Poporului, adunată din mult citit și experiență în teren. O asemenea cunoaștere cere ani.

Mi-a aruncat o privire dificil de interpretat.

— Dacă aș fi știut ce era acel copil schimbat, ce putere posedă, nu

te-aș fi lăsat să te duci acolo singură. Îți sunt un prieten mai bun decât atât.

— N-am nevoie de ajutorul tău, m-am răstit. Am gestionat situația corespunzător.

Și-a apăsât palmele pe față.

— Ieri ai fost supărată pentru că nu te-am ajutat. Astăzi te enervezi pentru că te ajut. Ești cea mai contradictorie persoană pe care am cunoscut-o vreodată.

Asta m-a descurajat. Să fii etichetat drept contradictoriu de Wendell Bambleby ar bloca orice persoană cu capul pe umeri.

— Bănuiesc că aș fi putut fi mai comunicativă, am spus iritată.

M-am așezat la masă.

— Bun. Acum ce facem?

— Nu știu.

S-a așezat în fața mea, ridicând un genunchi și sprijinindu-și brațul pe el. Cu cealaltă mână învârtea o ceașcă goală de ceai.

— Nu știu ce viziuni le-a arătat creatura. Știu doar că erau oribile, după reacțiile lor. Totuși amândoi au părut să se mai calmeze după niște mâncare și niște vin. Mâine o să-i las în pace.

Am simțit un ghimpe de vinovăție.

— Presupun că ar fi trebuit să menționez că ieri nu am lăsat creatura în cea mai bună dispoziție.

A înclinat capul spre mine cu o expresie mută de exasperare.

— Bun, *ție* ce viziuni ți-a arătat? am întrebat, ca să-i redirectionez atenția.

— O, n-are importanță. Frig și ghețuri și blestemați de lupi urlând.

Ceașca de ceai zdrăngănea, rotindu-se pe masă.

— De ajuns să spun că m-am întâlnit cu Popor mai rău decât răsfățatul ăsta. Mord și Aslaug au părut dezamăgiți că nu ai venit și tu cu mine. Ți-ai dat seama că ești capabilă să inspiri oamenilor afecțiune?

— Credeam că numai narcisiștilor și leneșilor.

S-a lăsat pe spate, cu un surâs jucându-i pe buze.

— Știi, Em, ți-ai putea face viața mult mai ușoară dacă ai încerca să te faci plăcută din când în când.

— Încerc, am rostit mai tare decât necesar.

Cuvintele lui mă atinseseră mai mult decât ar fi putut bănuî. Încercam mereu – sau, cel puțin, obișnuiam s-o fac –, dar nu obțineam

niciodată nimic.

— Ei bine, cum o fi, dar de data asta ai întrecut măsura. Cum ai reușit într-o săptămână să faci aproape un sat întreg să te urască mă depășește. Asta n-o să ne ușureze cu nimic cercetările, dată fiind necesitatea de a *vorbi* cu respectivii săteni.

Am scos o exclamație de frustrare, trecându-mi mâna prin păr și desfăcând și mai mult din strânsoarea cocului. Avea dreptate, iar eu uram asta.

— N-am făcut nimic să-i stârnesc împotriva mea. Doar că am jignit-o cumva pe Aud și se pare că ceilalți sunt jigniți pe socoteala ei.

— Povestește-mi, a zis el, folosindu-și genunchiul ca să împingă scaunul pe picioarele din spate.

I-am relatat vizita mea nefericită la tavernă încruntându-mă. Când am terminat, se chircise și clătina din cap.

— Of, Em. *Em*. N-ai făcut niciun fel de cercetare înainte de a veni aici?

Asta chiar m-a iritat.

— Nicio cercetare! Ce vrei să...

— Nu mă refer la Cei Ascunși. Nu mă îndoiesc că ai scotocit prin tot Cambridge-ul după orice referire trecătoare la ei; mi te pot imagina terorizându-i pe bieții bibliotecari. Mă refer la locuitorii muritori ai acestei sălbăticii hibernale încântătoare.

Și-a desfăcut servieta și a scos o carte, pe care a aruncat-o spre mine.

— Ce e asta?

Părea să fie scrisă în Ijoslandeză.

— Un roman.

A mai scos o carte, pe care abia am reușit s-o prind.

— Mă tem că e genul obscen, deloc pe gustul tău. Asta este o relatare despre un război comercial foarte plictisitor. Uite!

A scos o a treia carte, tot în Ijoslandeză.

— O biografie a ultimei lor regine. Nu e rea – l-a împușcat în picior pe unul dintre succesori. Din greșeală, evident.

Mi-am încrucișat brațele.

— Mulțumesc, dar nu e nevoie să continui. Înțeleg.

— Serios? Poți măcar să citești în Ijoslandeză?

— Destul cât să înțeleg ceva, am mințit, fiindcă nu voiam să-l ascult lăudându-se.

Bambleby este iritant de priceput la limbi străine. Nu e de mirare – cei din Popor pot vorbi orice limbă a muritorilor pe care îi întâlnesc. La fel cum se descurcă să treacă de barierele fizice ridicate de muritori, le evită și pe cele culturale.

— Ospitalitatea este importantă pentru oamenii ăștia, a spus. Ai ști asta dacă te-ai fi ostenit să înveți ceva despre ei. Ai jignit-o pe Aud insistând să plătești pentru cină.

Am rămas cu gura căscată.

— Asta era? De asta mă urăște?

A oftat.

— Dacă n-ai fi fost atât de înțepată, te-ar fi iertat până acum. Dar, dacă există cineva care îi poate încuraja pe ceilalți să caute pretexte de a se simți ofensați, tu ești aia. Și apoi ai agravat greșeala dând buzna în sat cu întrebările tale, fără să-i ceri mai întâi permisiunea.

— Nu-mi vine să cred că sătenii au nevoie de permisiunea ei ca să-mi vorbească.

— Bineînțeles că nu. Dar oricum ar fi trebuit s-o ceri.

Mi-am sprijinit capul în mâini. Bambleby avea dreptate, naiba să-l ia.

— Ei bine, ce facem acum?

— Va trebui să-i permiți să fie amabilă cu tine. Să te întâmpine ca pe un oaspete. Și s-o faci în asemenea fel încât să nu presupună pur și simplu că eu ți-am spus așa.

— N-am nici cea mai mică idee cum să fac asta.

— Știu.

A trântit scaunul și m-a măsurat din priviri:

— N-am spus că nu o să te ajut, ci numai că nu e nevoie s-o știe Aud. Trebuie să rezolvăm asta înainte să înaintăm cu cercetările. Sătenii s-au purtat evaziv cu mine seara trecută, ori de câte ori am atins subiectul Celor Ascunși. Prietenia mea cu tine înseamnă că nici eu nu voi obține prea multe de la ei.

Am murmurat.

— Nu-i poți ferma gura să-ți dea ceea ce vrei, așa cum faci de obicei?

— Probabil că da. Dar asta ar cere timp. Avem timp de pierdut? După cum îți place atât de mult să-mi reamintești, nu avem decât câteva săptămâni.

Mi-am privit mâinile. Thora ar vorbi cu mine, dar nu-mi puteam baza cercetările pe mărturia unei singure persoane.

Întotdeauna am urât genul ăsta de lucruri. Mai degrabă aş intervieva o duzină de blestemaţi de copii schimbaţi decât să-mi croiesc drum prin stufărişul convenţiilor sociale. Mi-am zis în sinea mea că poate ar fi mai bine să evit complet conversaţiile de acum încolo, ținând cont că întotdeauna o dau în bară cu ele.

— Draga mea Emily. Niciodată nu te-am văzut așa de abătută.

Mă privea cu afecțiune; și mai era ceva, dar a dispărut înainte să-mi pot da seama ce.

— Ce-ar fi să facem o plimbare? Mă poți binedispune cu o listă a cerințelor tale. Apoi eu o să găsesc un loc drăguț în care să trag un pui de somn în timp ce vânezi vreun spiriduș comun pe care să-l hărțuiești.

— Vreau să văd lacul, am spus, deja ridicându-mă în picioare; mai mult decât orice voiam să-mi scot acea discuție din minte. Zici că ai descoperit o cărare?

A mârâit puțin, dar eu eram deja la ușă, așa că și-a luat haina și m-a urmat.

M-am trezit în întuneric și liniște. Se părea că entuziasmul lui Bambleby pentru trezitul devreme nu durase mult; cu atât mai bine, o să am mai multă liniște ca să scriu în jurnal. Tocmai am deschis obloanele; un peisaj alb și umbros mă privește înapoi în timp ce scriu aceste cuvinte.

Bambleby și cu mine ajunseserăm ieri până la lac, după un urcuș abrupt. Era unul dintre acele peisaje care mă fac să încremenesc pe loc, o cupă mică de albastru catifelat între turnuri de piatră. În spatele nostru se întindea marea arctică furioasă, îngroșată de ghețuri, care se vedeau prea mult de la acea înălțime. *Prea mult* putea să caracterizeze locul, m-am gândit alergând după Bambleby, care, în afară de a lovi sporadic rocile vulcanice împrăștiate pe acolo, abia dacă părea conștient de natura neîmblânzită a împrejurimilor. Vântul îmi smulgea părul din coc și făcea ca șuvițele desprinse să mă biciuiască peste față.

Cu toate că nu am găsit decât dovezi slabe ale existenței *nykur* – amprente deformate în noroiul înghețat de la marginea apei, pe care le-am fotografiat –, m-am întors într-o dispoziție mai bună. Cum Finn ne informase că vremea avea să se schimbe, lucru scos în evidență de norii întunecați de la orizont, m-am hotărât să profit cât de mult pot de soare și să încep o nouă cercetare a creștelor din est, în timp ce Bambleby, cu toate că nu dădea niciun semn de oboseală, s-a declarat epuizat și s-a retras în cabană.

Hoinărind de una singură, am calculat greșit distanțele și m-am întors pe întuneric, când stelele sclipeau deasupra mea ca o comoară împrăștiată. N-am putut să nu mă opresc să le admir, o activitate cu care rareori mă desfăt în Cambridge, nopțile de acolo fiind încețoșate de lumina felinarelor cu gaz și mărginite de copaci și turnuri. Când am urcat pe poteca îngustă spre cabană, studenții noștri se întorseseră din călătoria la local destul de amețiți și se duseseră devreme la culcare.

Abia am recunoscut cabana în care am intrat din noaptea vijelioasă. Focul trosnea vesel și întregul spațiu era luminat de lămpi cu ulei plasate strategic, lămpi care anterior nu fuseseră acolo. Pe podea erau aruncate covoare de lână și la ferestre atârnav perdele. Iar pe polița șemineului se aflau *obiecte*: lucruri drăguțe care nu păreau să aibă vreun scop practic. Am recunoscut unul din biroul lui Bambleby, o

oglină mică înconjurată de pietre prețioase care sclipea voioasă în lumina focului, însă altele păreau a fi artefacte din Hrafnsvik, inclusiv o Madonă sculptată în os de balenă și un peisaj marin pictat pe o bucată de lemn adus de ape.

Bambleby stătea așezat lângă foc, cârpind o perdea. Mi-a explicat că împrumutase majoritatea obiectelor de la Krystjan, inclusiv perdeaua pe care o repara și pe care intenționa să o pună la bucătărie.

Eram atât de uluită, încât abia dacă l-am auzit.

— Coși perdele? Tu?

— Familia mea e talentată la cusut, a spus scurt, degetele mișcându-se cu o agilitate incredibilă.

L-am asigurat că, așa cum era acum, cabana era perfect satisfăcătoare, la care el a răspuns că locul fusese așa de rece și de trist încât s-ar fi potrivit numai liliecilor și garguilor nesociabili care stau cu nasul în cărți și că mai degrabă și-ar fi scos ochii decât să îndure săptămâni în șir un mediu atât de neplăcut. Mi-a trecut prin minte să-i dau drumul lui Shadow cu labele lui pline de noroi peste eforturile lui Bambleby, dar adevărul era că până și eu puteam să văd că sălașul nostru umil era cu mult îmbunătățit, dând senzația nu numai de căldură, ci și de siguranță, o ambianță plăcută a cărei sursă nu o puteam identifica cu precizie. Restul serii am stat cu nasul în cărți, ignorându-l complet, ceea ce urăște mai mult ca orice.

Mă tem că lucrurile s-au dat peste cap de când am scris ultimele rânduri.

Finn a întârziat cu micul-dejun, dar nu m-a alarmat inițial, date fiind condițiile. Mi-am tras un scaun la fereastră și am băut ceai, privind cum ninge. Nu uitasem de promisiunea făcută lui Poe, dar nu eram nerăbdătoare să înot prin nămeți, estimând că stratul de zăpadă avea cel puțin treizeci de centimetri grosime.

Cum stăteam așa, m-a cuprins un fel de groază inexplicabilă, o senzație că eram singura persoană pe kilometri de jur-împrejur. M-am ridicat brusc și am deschis ușa de la camera lui Bambleby, izbind-o de perete.

S-a auzit un soi de mormăit confuz din pat și a apărut un smoc de păr auriu. Ușurarea mea a fost trecătoare; deja tropăiam pe hol când Bambleby a mârâit:

— Em? Ce dracului?

Camera studenților era goală. Știusese cumva că așa va fi. Nu numai atât, ci și cuferele lor dispăruseră, și pelerinele. Am năvălit înapoi în camera lui Bambleby, izbind din nou ușa de perete, și am tras perdelele.

— Dumnezeule mare, a mormăit el dintre perne. Dacă asta e ideea ta de a-mi da deșteptarea, o să-i cer lui Krystjan să instaleze un zăvor la ușă.

— Au plecat.

— Poftim?

După câteva clipe s-a auzit o bătaie în ușă. Bambleby a răspuns, trezindu-se în cele din urmă. Știam că nu sunt ei, și nu erau; Finn se uita îngrijorat la noi.

— Slavă Domnului, a zis. Se zvonește prin sat că ați plecat de dimineață cu barca lui Bjorn Gudmunson, spre Loabær. E o vreme proastă pentru navigat.

Eu și Bambleby ne-am uitat unul la altul.

— Zvonurile sunt pe jumătate adevărate. Studenții noștri, se pare, au fugit pe ascuns. Dar ce Dumnezeu vor să facă în Loabær?

Finn s-a fosit, părând vinovat.

— Din Loabær pleacă din două în două zile vase de negustori spre Londra. Probabil intenționează să se îmbarce pe unul dintre ele.

Bambleby l-a privit drept în ochi.

— Probabil?

— Se poate să fi... auzit cum discutau cu Bjorn ieri în tavernă, a spus Finn, adăugând repede: Habar n-aveam că vor să plece azi.

— Mulțumesc, Finn, am spus tristă.

Am luat micul-dejun de la el, în dimineața asta numai pâine și brânză; nu avusese timp pentru altceva cu povara pe care viscolul o adăugase sarcinilor sale. Aparent lipseau câteva oi și greutatea zăpezii făcuse ca acoperișul unui acaret să se prăbușească.

Bambleby mergea înainte și înapoi. În timp ce eu mă mai calmasem puțin, el părea să devină din ce în ce mai agitat.

— Frumoasă treabă. Abia scăpaserăm de necazuri.

Puteam fi sigură că va fi preocupat de propriul confort, când studenții lui ar putea în orice moment să se înece în marea înghețată. I-am spus asta, iar el a fluturat din mână.

— L-am cunoscut pe Bjorn. E un bărbat care își cunoaște meseria. N-ar fi plecat într-o misiune sinucigașă.

L-am urmărit un timp – nu cred că-l văzusem niciodată așa de încurcat.

— Ai mai călătorit vreodată peste hotare fără servitori? Scuze, studenți.

M-a privit strângând din ochi.

— Nu a fost niciodată necesar.

— Înțeleg.

Dacă n-aș fi fost îngrijorată pentru cercetările mele, probabil m-aș fi distrat.

— Ce o să facem acum? Timpul e limitat și am rămas și fără asistenți care să ne ajute la culegerea de date.

— Sigur o să ne descurcăm, a zis absent.

Îmi puteam da seama că nu era niciun pic îngrijorat de culegerea datelor; și de ce ar fi fost, când se obișnuise să inventeze așa-zisele date? Nu, el se întreba cine o să-i prepare ceaiul și cine o să-i spele rufe.

— De acum încolo va trebui să ne suflecăm mânecile singuri, am spus subliniindu-mi ultimul cuvânt.

Bambleby s-a prăbușit pe un fotoliu, arătând ca leșinat.

Nu mai rămăsese apă de spălat după micul-dejun, așa că mi-am pus ghețele și am ieșit afară la pârâu. Ninsoarea încetase și cerul avea culoarea cojii de ou, munții visau sub păturile lor pufoase. Lipsa de culoare a pădurii avea ceva minunat în beznă bântuită, încadrată de crengi alb-cenușii, ca și cum zăpada ar fi redus codrul la esența lui.

Sentimentul meu de pace a fost scurt. Pârâul era acoperit cu un strat de gheață prea gros pentru a fi spart. Am alunecat încercând, acoperindu-mă de zăpadă. Într-o clipă de inspirație am umplut oala cu zăpadă, apoi am pus-o pe foc. Bambleby era afară lângă șopronul cu lemne, arătând ca și cum s-ar fi străduit să rezolve o ecuație matematică. Dintr-un motiv oarecare, dăduse la o parte zăpada cu ghețele, ca să poată sta pe iarba înghețată. De fapt, mi-a părut puțin rău de el, cum tremura în pofida greutății pelerinei, căci îmi aducea aminte de un copac sau tufiș din zonele cu climă temperată, replantat și silit să crească împotriva voinței lui în grădina unui nordic. Am ridicat toporul și am pus un lemn pe buturugă.

— Poate ar trebui să-l chemăm pe Finn, a propus Bambleby.

— Mă descurc perfect și singură, am răspuns, cu toate că toporul avea o formă ljoslandeză înfiorătoare și îmi ajungea aproape până la

umăr.

Am lovit. Lama tocită a ricoșat din lemn, care a zburat într-un copac, provocând o mică avalanșă. Toporul s-a înfipt în buturugă; dezechilibrată, am căzut.

Bamleby a părut înspăimântat.

— Dumnezeule, ce proces violent.

M-am ridicat în picioare, cu obraji în flăcări și scuturându-mi zăpada de pe spate.

— Nu așa trebuie să se întâmple.

— Eu n-o să te ajut.

A făcut un pas în spate și și-a ridicat mâinile elegante:

— Mi-aș tăia piciorul. Sau tu o să ți-l tai.

— O, haide!

Nu ardeam de nerăbdare să mai încerc o dată și în furia mea nu m-am putut abține să nu-l provoc. Să provoc un prinț al spiridușilor! Țsta e un obicei nefericit pe care mi l-am format.

— Nu vă încălziți casele cu lemne – am spus eu, toată numai inocență – în locul din care vii tu?

Mi-a aruncat o privire ucigașă.

— Sunt destul de mulțumit să spun că în Dublin avem servitori care să se ocupe de lucrurile astea.

— Ei bine, aici nu e Dublin și eu nu reușesc. Va trebui să mă ajuți.

— Ba nu. Aruncă-i o privire încruntată de-ale tale, o să crape singur în două.

— Doamne!

Am dat să înfig toporul în pământ de frustrare. Din nefericire, Bamleby, fiindă contradictorie, tocmai se apropia să mi-l ia din mâini. Mi-am redirecționat lovitura exact la timp ca să evit să-l las fără braț, dar nu suficient cât să-i salvez și mâneca.

— La dracu'!

Și-a apăsât palma pe braț și inițial am crezut că e melodramă, însă apoi zăpada de dedesubt a început să se facă roz.

— Știam eu, s-a răstit în timp ce sângele îi curgea printre degete. Știam eu că o să-mi aduci moartea. Îmi doresc să fi ales piciorul. Asta e pelerina mea preferată.

— Las-o dracului de pelerină!

L-am împins spre cabană.

— Hai înăuntru! Sângerezi!

— N-o să sângerez mai puțin înăuntru, femeie nebună.

Dar mi-a îngăduit să-l duc înăuntru, lăsând în urmă o cărare de sânge ca niște urme mici și roșii de pași. Spre oroarea mea, oala cu zăpadă pe care o pusesem pe foc se dezechilibrase, răsturnându-se pe o parte și stingând totul cu excepția câtorva tăciuni. Shadow, trezit din somnul lui de lângă foc, stătea și strănuta din cauza fumului.

Când am dat la o parte pelerina lui Bambleby, am descoperit că fierul toporului mușcase adânc, până la os. O bucată de piele atârna liberă ca un crâmpei oribil de material. Cum nu aveam apă să spăl rana, am ales să fac un bandaj temporar folosind fâșii din fularul meu. Până să termin, brațul lui Bambleby era plin de sânge și fața îi era albă.

— Rămâi aici, am spus.

— O, trebuie? Hai să mergem din nou pe teren.

— Gura!

Eram o furtună de anxietate: studenții dispăruseră, cabana se răcea rapid, apa se vărsase, era sânge peste tot. Mi-a luat de două ori mai mult ca de obicei să reaprind focul și am fost nevoită să folosesc ultimele lemne pe care le aveam. Apoi a trebuit să topesc altă zăpadă în oală, fiind terorizată să nu se răstoarne iar. La fel de îngrijorată eram de lipsa remarcilor usturătoare din partea lui Wendell. M-am dus să examinez din nou rana și am găsit alarmată o băltoacă de sânge pe podea.

— De ce încă sângerezi? am întrebat, absurd de ofensată.

A lăsat să-i scape un hohot ușor de râs. Își sprijinea capul pe brațul nevătămat.

— Em. Aproape mi-ai retezat mâna.

L-am scuturat.

— Spune-mi ce să fac!

— Habar n-am, a răspuns cu voce slabă. N-am fost niciodată rănit până acum. Nu prea m-a preocupat.

Am tras o serie de înjurături. Mintea mea trecea prin tot ce știa despre Poporul irlandez, răsfoind poveștile ca pe paginile unei cărți. Exista povestea unui lord-spiriduș rănit în luptă care fusese îngrijit de o fată muritoare, după care el îi transformase părul în aur și ea trăise ca o regină, cumpărându-și o casă nouă la fiecare milimetru de păr care îi creștea. O altă poveste era despre o fecioară-spiriduș transformată în copac, pe care un tăietor de lemne îl doborâse pe jumătate, dându-și seama de greșală abia când copacul începuse să

plângă. Mai erau o mulțime de povești despre cum cei din Popor erau înșănătoșiți de muritori, dar nicăieri nu se explica și *cum*; circulau pentru că oamenilor le plăcea să audă că Poporul avea nevoie de ajutorul muritorilor și că li se ofereau apoi recompense bogate.

— Bănuiesc că e nevoie de cusături, a spus el.

— Poți s-o faci singur?

— Nu.

Suna atât de sigur pe el, încât nu m-am gândit să mă îndoiesc. Am strâns eșarfa și l-am ajutat să se întindă în pat, apoi am fugit.

M-am dus mai întâi la Krystjan, dar nu a răspuns nimeni la bătăile mele frenetice în ușă, așa că am presupus că erau plecați prin vreo văgăună, căutându-și oile rătăcite. Am alergat apoi în sat și probabil că arătam ca o sperietoare când am năvălit pe ușa tavernei, pentru că Aud, care stătea la tejghea alături de soțul ei încruntat, a exclamat:

— Dumnezeuule, Emily! Cine ți-a făcut asta?

M-a apucat de umeri. Eram așa de uluită, că n-am putut decât să mă holbez la ea, ceea ce a părut s-o alarmeze și mai rău. Dându-mi seama că se referea la sângele de pe mâinile mele, m-am adunat și i-am explicat situația.

Aud a ascultat cu o nemișcare care m-a dus cu gândul la munți. A spus în Ijoslandeză:

— Ulfar, Thora, Lilja, veniți cu mine.

— *Já*, a răspuns Thora, luându-și bastonul și ridicându-se în picioare.

— În sfârșit.

Nu-mi amintesc prea multe despre întoarcerea la cabană. Știu că Aud mă ținea de braț și murmura:

— O să se facă bine, nu te îngrijora. O să fie bine.

Eram apoi lângă patul lui Wendell, cu așternuturile îmbibate în sânge. Pielea îi era de culoarea cenușii stătute și ținea ochii închiși; părul auriu părea ca o flacără pe lângă paloarea lui.

Ulfar a aruncat ierburi în apă și Aud i-a spălat brațul lui Wendell. A cusut rana cu același calm și a terminat înainte ca Thora să ajungă șchiopătând la ușă. Bătrâna a pus mâna pe fruntea lui Wendell și a plesăit din limbă.

— Ce e? am întrebat tare.

Îmi țiuiau urechile.

— Nimic, a zis Thora. Probabil ai ciupit o venă. A pierdut mult

sânge, dar asta nu înseamnă că o să moară. Ar trebui să-și revină de îndată ce va mânca.

Mi-a făcut cu ochiul:

— E mai drăguț când doarme, nu? Nu-i mai observi gura aia mare.

S-a dus târându-și picioarele în bucătărie și a început să zdrăngănească prin oale și tigăi. Probabil cineva o chemase și pe Groa, căci a apărut în scurt timp cu un coș cu carne, legume și brânzeturi, salutându-mă cu indiferența ei veselă obișnuită. Vacarmul din bucătărie s-a intensificat, însă Bambleby tot nu s-a mișcat.

Mintea începuse să-mi lucreze din nou și mi-am amintit de povestea unui prinț din Poporul irlandez, ținut captiv pe fundul unui lac de un spirit al apei, și de prințesa-spiriduș care l-a eliberat cu... cu...

Cu un simbol al lumii de sus. Am ieșit în goană pe ușă, chiar dacă mă gândeam la tot felul de referințe încrucișate cu alte relatări referitoare la poțiuni ale spiridușilor. Da, ar putea să meargă. Nimeni nu mi-a observat plecarea, în afară de Lilja, care era în grădină lucrând cu ușurință la o grămadă de lemne. Și-a aruncat toporul pe umerii lați și a strigat după mine, dar ajunsesem deja la jumătatea pantei.

Pădurea era tăcută când m-am strecurat printre crengi, ținându-și respirația în felul acela straniu al naturii după ninsoare. M-am poticnit de câteva ori, pentru că nămeții erau adânci în unele locuri, umplându-mi ghetele cu zăpadă.

Era acolo. O salcie roșie, pipernicită și nemulțumită, singurul copac de care eram sigură că există și în Irlanda. Am rupt un pumn de frunze maronii și am alergat înapoi la cabană. Bambleby era singur în cameră, încă adormit, încă palid, iar femeile umpleau bucătăria de gălăgie.

M-am uitat de la Bambleby la frunzele din mâna mea, dintr-odată nesigură. Poate nu era nevoie de remediul meu disperat? Dar pe fața lui Wendell era ceva ce mi-a stârnit din nou teroarea. Privit din anumite unghiuri, părea să-și piardă substanța, așa cum se întâmplase și cu copilul schimbat. Gândurile mele încâlcite s-au așezat la locul lor și mi-am amintit că prințesa-spiriduș îi făcuse un ceai – da, un ceai. Căci slăbiciunea prințului nu venea de la înec, ci din cauza separării de lumea lui cea verde. Am umplut o cană cu apă fierbinte din oală și am dus-o lângă patul lui Bambleby; am fărâmițat frunzele în ea și i-am dus-o la buze.

S-a auzit un zgomot în ușă. M-am întors și am observat că Aud urmărea ce făceam cu o expresie dubioasă.

— De ce... a început ea, iar când privirea i-a căzut pe Bambleby, ale cărui trăsături se pierdeau din când în când pe pernă, ca și cum contururile s-ar fi șters subtil, m-am pus între ei ca s-o împiedic să vadă.

Nu știu de ce am făcut asta; cu siguranță secretul lui nu înseamnă nimic pentru mine. Dar, în orice caz, n-am fost suficient de rapidă și Aud a înțepenit, ca o căprioară auzind trosnetul unei crenguțe. Am rămas așa încremenite o clipă, apoi expresia ei s-a înăsprit. Am fost sigură că o să fugă sau poate că o să-mi azvârle cana din mână, însă nu era decât fermitatea ei înnăscută care reieșea la suprafață.

— Uite, a zis, făcând un pas înainte. Nu așa.

I-a înclinat capul lui Wendell pe spate, împrăștiindu-i părul peste perne. Mâna i-a tremurat ușor, apoi s-a stabilizat. O gură de ceai s-a scurs printre buzele lui și apoi a înghițit-o.

Eu mă holbam la ea.

— Nu... adică...

— *Tu* evident ești muritoare.

Nu și-a ridicat ochii de la ceea ce făcea.

— Și nu ți-a făcut niciun rău. Asta presupun că înseamnă ceva.

— Nu mi-ar face vreun rău, am spus, apoi m-am oprit.

Am continuat însă:

— El nu știe. Vreau să zic, nu știe că eu știu.

A strâns din buze și nu a mai spus nimic un timp.

— Păi, nu e nemaipomenit așa?

Am clipit, mirată să văd un zâmbet jucându-i-se pe buze.

— Sunt așa de plini de sine, ăștia ai lui, a spus ea. Își iubesc jocurile și șmecheriile. Asta ar putea fi cel mai amuzant lucru pe care l-am auzit tot anul. Abia dacă îl cunosc pe omul ăsta, dar nu mă îndoiesc că o merită.

Mi-a scăpat un hohot de râs. Wendell a mormăit ceva. Aud mi-a dat cana înapoi și s-a întors în bucătărie fără să mai spună ceva, iar eu mă holbam în urma ei.

I-am mai dat o gură de ceai înainte să deschidă ochii și să-mi îndeparteze brațul. S-a strâmbat și și-a apăsat mâneca peste gură.

— Doamne Dumnezeule, ce e asta? N-ai putut să mă omori cu toporul și ai apelat la otravă, nu-i așa?

Spre oroarea mea, mi-au dat lacrimile.

Bambleby s-a holbat la mine; niciodată nu-l văzusem mai uluit.

— Em! Eu doar...

Am fugit din cameră, prea jenată ca să mai rămân chiar și o clipă. M-am sprijinit de sobă și am încercat să mă stăpânesc, în timp ce Shadow mă atingea cu laba pe picior, tulburat.

— Ce naiba s-a întâmplat, copilă? a strigat Thora la mine din bucătărie.

— Nimic, nimic.

M-am înecat, apoi am ieșit afară. Mi-am pierdut cheful de plâns în gerul aspru, așa că i-am dat Liljei o mână de ajutor, adunând lemnele sparte. În câteva minute ne umpluse de două ori lada de lemne. La al treilea drum pe care-l făceam, Bambleby se ridicase și părea din nou el însuși, râzând de ceva cu Aud și Thora în bucătărie.

— Unde e Ulfar? am întrebat, cu toate că nu mă interesa.

— În spate, cârpește o gaură din perete, a spus Aud. Trebuie să vorbesc cu Krystjan – nu ar trebui să cazeze oaspeți într-o cocioabă. E o minune că n-ați înghețat până acum.

— Nicio casă nu e o cocioabă după ce ai fost cazat într-o criptă elvețiană prezentată drept o oază de liniște a Alpilor, a intervenit Bambleby, tot numai farmec, atrăgând o altă rundă de râsete în timp ce evita cu iscusință insulta lui Aud la adresa gazdei noastre.

Ne-am așezat și am mâncat tocană de miel, midii și niște clătite pufoase făcute din mușchi pisat, iar dacă privirea lui Aud aluneca spre Bambleby mai des decât era necesar, el nu părea să găsească asta ciudat, ceea ce nu mă surprindea absolut deloc.

— De data asta nu mai vorbim despre plată, mi-a spus Aud după aceea, cu o intonație puțin tăioasă.

Mi-am bâlbâit aprobarea și ceva din propria voce sau poate faptul că eram udă learcă a părut s-o înmoaie și mi-a strâns mâna.

— Ai grijă, a zis, și în cuvintele ei erau mai multe înțelesuri, eu nefiind în starea de a analiza niciunul.

Au plecat toți apoi, lăsând în urmă ecourile vocilor și ale veseliei lor.

Bambleby s-a întors spre mine nedumerit, dar, înainte să poată rosti vreun cuvânt, mi-am anunțat intenția de a-l vizita pe Poe la izvor, fiindcă nu îmi îndeplinisem încă promisiunea de a-i curăța zăpada de la casă, ceea ce mă preocupa cu adevărat, și m-am grăbit să ies, urmată de Shadow.

Îmi crapă obrazul de rușine când recitesc asta; de obicei încerc să țin jurnalele la nivel profesional, însă în expediția asta constat că mă

chinui întruna să mă ridic la asemenea standarde. Dau vina pe Bambleby, desigur. Presupun că te poți aștepta la limite neclare când lucrezi cu Poporul.

Acum în mintea mea există două Hrafnsvik: cel dinaintea rănirii lui Wendell și cel în care ne-am aflat după aceea. În ultimele zile am întreținut un șir constant de musafiri, așa de mulți că îmi rămânea puțin timp pentru jurnal sau pentru vizitarea izvorului lui Poe. Veneau să ofere hrană și ajutor, dar și cu povești despre Cei Ascunși.

— Presupun că e din cauză că acum lui Aud îi e milă de noi, am zis. Tuturor le e. Ne-am dovedit nepricepuți la fundamentele supraviețuirii în locul ăsta.

— Of, Em, a făcut Wendell. N-are nicio legătură cu mila. Aud te-a iertat pentru că ai lăsat-o să te ajute.

— Te-a ajutat *pe tine*, am subliniat, dar a clătinat din cap ca și cum așa fi fost toată.

— De ce ai jignit-o la început?

— Pentru că nu i-am cerut permisiunea să stau de vorbă cu sătenii.

A clătinat iarăși din cap.

— Poate a fost parte din vină și asta, dar de asemenea ai refuzat să-i permiți să te trateze ca pe un oaspete. Dacă nu accepti amabilitate de la ceilalți, nu trebuie să fii surprinsă când ei nu ți-o oferă.

— Nu văd ce are asta de-a face cu brațul tău, am mormăit, mai mult ca să pun capăt discuției.

Spre surprinderea mea, nu a continuat să-și susțină punctul de vedere, doar a râs ușor și s-a dus să pregătească ceaiul.

În decursul unei singure zile am aflat mai multe despre felul de a fi al Poporului din Ljosland decât spicuisem în întreaga mea cercetare anterioară. După două săptămâni adunasem destul material nu doar pentru un capitol, ci pentru o carte întreagă.

Ca să rezum în mare: interacțiunile ljoslandezilor muritori cu spiridușii comuni urmează tiparele stabilite pe care le-am întâlnit și pe continent. Li se lasă ofrande, cel mai adesea sub formă de mâncare; de la cei bogați și cu statut înalt se așteaptă oferirea de mici daruri, oglinzile și cutiile muzicale fiind în mod special preferate. Muritorii fac adesea târguri cu spiridușii comuni – de genul târgului meu cu Poe –, dar așa ceva este considerat periculos, dată fiind imprevizibilitatea lor și o cale pe care apucă numai cei disperați sau nesăbuiți. Niciun spiriduș comun din Ljosland nu locuiește în gospodării; aceasta este

diferența principală.

Cât despre spiridușii curteni, ei sunt cu totul unici.

Sunt, mai mult decât orice, evazivi. Puțini muritori au dat cu ochii de ei; dintre sătenii din Hrafnsvik, numai Thora pretinde asta, iar ea doar i-a zărit o dată de la depărtare, cu mult timp în urmă, în timp ce se juca cu colegii de școală în pădure. Curțile lor se deplasează odată cu zăpezile, iar cea mai mare parte a anului sălășluiesc în nordul muntos și în interiorul țării, unde iarna e mereu prezentă. Iubesc muzica și țin baluri sofisticate în sălbăticie, în special pe lacurile înghețate, iar dacă le auzi cântecul plutind în vântul înghețat, trebuie să-ți acoperi urechile sau să cânți tu însuși, altfel o să fii vrăjit de el și târât înconștient pe tărâmul lor. Pentru că sunt și flămânzi totodată.

Au o simpatie aparte pentru tinerii îndrăgostiți. Cei care sunt atrași în dansurile lor sunt întotdeauna găsiți a doua zi rătăcind singuri, vii, dar pustiiți. Nu a fost mereu așa; se spune că spiridușii curteni din Ljosland au fost cândva pașnici, chiar dacă se țineau oarecum departe de muritori. Nimeni nu știe sigur când a avut loc schimbarea, dar comportamentul acesta a persistat de-a lungul multor generații.

Auður este singura victimă în viață a spiridușilor curteni din Hrafnsvik. Însă iarna trecută a fost luat un băiat, în iarna de dinainte două fete și cu trei ani în urmă un copil de cincisprezece ani. După răpirea lor, victimele Poporului sunt atrase continuu de sălbăticia iernii și se avântă în noapte în rochie sau în cămașă când paznicii lor sunt neatenți, ca să fie apoi găsiți înghețați la mică distanță de sat. „Cei înalți”, se pare, nu sunt interesați să-i aducă înapoi.

Aparent aceste creaturi sunt din ce în ce mai atrase de Hrafnsvik, cu toate că nu este limpede de ce. Până de curând, satul nu pierduse pe nimeni în fața cruzimii lor bizare timp de mai mult de douăzeci de ierni. Poveștile reflectă acest lucru; în multe sate de la sud și de la vest de Ljosland se spune că „cei înalți” iau din fiecare generație câte un tânăr (firește că acest tânăr trebuie să fie deosebit de frumos și/sau talentat, în special talentat la muzică, aspect care nu-i va mira pe savanții chiar și superficial cunoscători ai folclorului). Însă aici, în Hrafnsvik, au fost luați cinci în ultimii patru ani.

Am menționat poveștile, iar acum revin la ele. Majoritatea, deloc surprinzător, se referă la întâlniri cu spiridușii comuni. Până acum am înregistrat cam douăsprezece, unele fragmentare (posibil să facă parte dintr-o epopee mai mare?) și altele întinse pe multe pagini. Le rezum

aici pe cele care mi s-au părut mai interesante; mai târziu voi alege una dintre ele pentru enciclopedia mea.

Tăietorul de lemne și pisica lui

(N.B.: am fost informată că aceasta este cea mai veche legendă originară din Hrafnsvik, cu toate că un sătean a susținut că a ajuns aici din Bjarðorp, un sat aflat la zece kilometri spre est. Povestea urmează un tipar familiar în folclor: spiridușii ajută deseori muritorii în mod indirect, iar generozitatea lor se transformă într-o clipă în răzbunare dacă darurile nu sunt apreciate.)

Un tăietor de lemne locuia la marginea pădurii într-o colibă mică – doar atât își putea permite – și abia reușea să supraviețuiască. În tinerețe, după o noapte de beție, se rătăcise și dispăruse în munți. Își pierduse mâna dreaptă din cauza degerăturilor și fusese teribil de desfigurat.

Firește, tăietorul de lemne își făcea cu greu meseria și era silit adesea să împrumute bani de la fratele său, care nu pierdea nicio ocazie să-l certe pentru prostia lui, cu toate că acest frate era un om bogat și cu cămara mereu plină.

În apropiere de casa tăietorului de lemne, pe un drum care apărea și dispărea constant, se afla copacul unor spiriduși. Frunzele lui erau roșii și aurii indiferent de anotimp și rămâneau dese chiar și pe timp de iarnă; era uriaș și bătrân, cu noduri ca niște ferestre prin care să tragă cu ochiul Poporul. Deși frumos, era tulburător, căci soarele nu îl atingea niciodată și ramurile lui erau reci și umede, iar pământul era îmbibat de rouă.

Preotul satului îl vizita adesea pe tăietorul de lemne, ca să i se plângă de copac. Asta se petrecea în vremurile în care Biserica încerca să se împotrivească Poporului și trimitea zeci de bieți preoți în misiuni nefericite ca să-i ucidă sau să-i convertească. Dar tăietorul de lemne se temea prea mult de Popor ca să taie copacul și preotul pleca dezamăgit.

Într-o seară de iarnă, după o ceartă deosebit de frustrantă cu preotul, tăietorul de lemne s-a gândit că ar putea vedea dacă spiridușii îl ajută, iar dacă nu, o să ia în considerare tăierea copacului lor, numai ca să-l reducă la tăcere pe preotul sâcâitor.

Tăietorul de lemne a pornit pe cărarea fermecată. Copacul

spiridușilor strălucea în întuneric, cu o lumină aurie revărsându-se pe zăpadă ca niște monede, și tăietorul de lemne a auzit sunet îndepărtat de clopote și clinchet de tacâmuri. A îngenuncheat și le-a cerut spiridușilor să-i dea o mână nouă. A așteptat mult timp, dar nu a primit răspuns; muzica răsună în continuare și Poporul își vedea de cină. Tăietorul de lemne a plecat dezamăgit.

Dimineața, când s-a trezit, a găsit o pisică albă așezată la picioarele patului. Pisica era frumoasă, cu ochi albaștri ciudați, dar nu îl lăsa pe tăietorul de lemne să o atingă. Bărbatul a știut că era un dar de la Popor și, deși era dezamăgit că nu îi dăduseră mâna pe care o ceruse, știa că e periculos să disprețuiești un dar al spiridușilor.

Însă, pe măsură ce zilele treceau, răbdarea tăietorului de lemne cu pisica scădea. Îl urma peste tot, chiar și în pădure, urmărindu-l mereu cu ochii ei nefirești, și îi mânca toată mâncarea. Într-o noapte a înfulecat o bucată frumoasă de șuncă pe care i-o dăduse fratele lui, lăsând numai osul. Tăietorul de lemne a fost așa de supărat, că a aruncat cu pietre în pisică și a alungat-o în pădure. În dimineața următoare s-a trezit și a găsit-o cocoțată la picioarele patului, privindu-l. Fratele lui a râs de necazul său, iar preotul i-a ținut și mai multe predici despre cum nu e bine să ții un asemenea animal bizar pe lângă tine; în general, pisica nu-i aducea tăietorului de lemne decât nefericire.

Mama lui a murit după o boală lungă și i-a lăsat niște bani. La scurt timp după aceea, prietena din copilărie a tăietorului de lemne, pe care o iubea în ciuda firii ei vanitoase și egoiste, s-a decis că nu o mai dezgustă cicatricile lui și faptul că nu are decât o mână și a acceptat să se mărite cu el. Ea și pisica nu se înțelegeau. Mereu o scuipa și o zgâria, iar dacă lăsa vreo împletitură pe undeva, pisica desfăcea toate cusăturile. În final, pisica a înnebunit-o pe femeie, făcând-o să fugă înapoi în satul ei, unde s-a ascuns în casa părinților și a refuzat să mai vorbească cu cel cu care se căsătorise.

Tăietorul de lemne a fost așa de furios, că și-a luat pușca și a gonit pisica în pădure, unde a împușcat-o. Însă în dimineața următoare s-a trezit și a găsit pisica la picioarele patului, privindu-l.

Tăietorul de lemne și-a dat seama că trebuia făcut ceva drastic. A luat toporul și s-a dus în pădure, prefăcându-se că își vede de treburile obișnuite. Pisica l-a urmat, așa cum făcea întotdeauna, torcând. Când a ajuns într-un loc retras, bărbatul a tăiat pisica în două cu toporul.

Dimineața următoare nu mai era nicio pisică să-l privească de la picioarele patului. Simțindu-se mulțumit de sine, a luat toporul și a mers pe cărarea fermecată. Plănuia să distrugă copacul spiridușilor, așa cum Poporul îi distrusese fericirea. Dar, imediat după ce prima lovitură a răsunat în lemn, a auzit muzică în depărtare. Nu era cântecul Poporului simplu care sălășluia în copac, ci muzica celor înalți, care îl chemau. Îngrozit, tăietorul de lemne a încercat să-și acopere urechile, apoi s-a agățat de copac ca un om care se îneacă, deși picioarele începuseră să i se miște în direcția cântecului.

În acel moment, pisica albă a ieșit din umbra copacului. Pisica i-a spus că ea îl protejase tot timpul. Când fratele tăietorului de lemne, sătul de atâta milă, îi otrăvise mâncarea, pisica i-o mâncase. Când nevasta tăietorului de lemne îi luase pe ascuns banii și îi pierduse la jocuri de noroc, ea o alungase din casă. Și, de fiecare dată când tăietorul de lemne intra în pădure, pisica îl proteja de cei înalți, înăbușindu-le cântecul cu torsul ei. Dar acum pisica era moartă și nu-l mai putea apăra.

De tăietorul de lemne nu s-a mai auzit niciodată. Deși copacul spiridușilor stă încă în picioare, cărarea a fost închisă pentru muritori și s-ar putea să nu mai fie găsită vreodată.

Oasele din copac

Un prosper vânător de balene locuia singur la marginea unui golf. O mare parte din belșug venea de la *fjolskylda*¹⁴ lui, care juraseră să-l apere de cei înalți și de alți spiriduși răi în schimbul primirii în casă în perioadele cu lună nouă. Vânătorul de balene considerase târgul avantajos, căci oricum avea nevoie să meargă la oraș o dată pe lună ca să-și vândă prada.

¹⁴ Un fermecător termen ljoslandez care poate fi tradus în mare prin „familie”, folosit pentru a descrie o legătură formată între muritori și brownie. Spiridușii brownie din Ljosland, ca și cei din alte țări, se atașează uneori de o gospodărie și prestează servicii magice exclusiv pentru membrii ei. Adesea sălășluiesc într-o formațiune pietroasă undeva pe terenul acela. Legătura se pare că ține din generație în generație, cu toate că sunt necesare mai multe cercetări pentru a determina dacă acest lucru este efemer, așa cum se întâmplă adesea pe continent (de pildă, nordul Italiei, unde brownii aleg un muritor preferat de care să se atașeze, dar de multe ori îi abandonează pe urmași la moartea lui/ei) (n. a.).

Drumul vânătorului de balene spre oraș trecea printr-o pădure locuită de mulți spiriduși din Popor, care nu-i făcuseră niciodată nici cel mai mic necaz. Însă într-o zi, când s-a apropiat de mijlocul călătoriei, a dat peste un lup alb ciudat, mai mare decât văzuse vreodată, care stătea pe cărare. Lupul a scos un urlet și au apărut și mai mulți lupi, unul mai mare decât celălalt. Îngrozit, omul a încălecat pe cal și a fugit înapoi acasă. I-a fost așa de frică, încât a uitat cu totul de târgul cu *fjolskylda* și a dat buzna în casă tocmai când ei stăteau la masă în bucătărie. Spiridușii au dispărut într-o clipă. Un glas l-a certat din întineric: „N-o să mai luăm niciodată masa aici, iar tu nu vei mai avea niciodată protecția noastră. Nu trebuia să fugi de lupi; ne-ai trădat astfel de două ori – neavând încredere în promisiunea pe care ți-am făcut-o și întrerupând un banchet elegant.”

Vânătorul de balene s-a blestemat pentru greșeala făcută. A amânat următoarea lui vizită la oraș și a tot amânat-o, până când a avut de ales între a apuca pe cărarea din pădure și a muri de foame. A pornit așadar pe cărare, în silă și cu îngrijorare, și bineînțeles, când s-a apropiat de mijlocul drumului, s-a întâlnit din nou cu lupii albi. De data asta l-au fugărit prin pădure pe o potecă a spiridușilor până au ajuns la un copac uriaș. Scoarța lui era la fel de albă ca lupii și era încărcat de flori și de frunze verzi, cu toate că era aproape începutul iernii.

Vânătorul de balene a țipat. De ramuri era spânzurat un grup îngrozitor de cadavre – schelete ale altor călători, alături de animale și păsări. Lupii și-au aruncat pieile, arătându-se ca Popor, și i-au poruncit omului să le aducă oasele următoarei lui capturi.

Vânătorul de balene a plecat plângând. Știa că spiridușii aveau un motiv teribil pentru ceea ce făceau, dar fără *fjolskylda* nu-i stătea în putere să îi refuze.

Luna următoare le-a adus oasele a trei balene. Spiridușii le-au atârnat în copac, alături de celelalte oase. A observat că spiridușii atârnau oasele numai pe o parte a copacului. Când oasele au fost agățate, copacul a scos un geamăt puternic și s-a aplecat puțin spre nord. Spiridușii i-au poruncit vânătorului să le aducă oasele următoarei capturi.

Luna următoare le-a adus oasele a patru balene. Au fost atârinate în copac și copacul a gemut din nou, aplecându-se și mai mult spre nord. Vânătorului i s-a făcut frică. Și-a dat seama că acel copac trebuia să fie închisoarea unui rege al spiridușilor, care înnebunise cu mulți ani în

urmă și fusese închis de către supușii săi. Spiridușii i-au poruncit vânătorului de balene să le aducă oasele următoarei capturi.

Omul a cerut ajutor *fjolskyldei*, dar nu l-a luat nimeni în seamă, cu excepția celui mai bătrân dintre ei, o femeie-spiriduș al cărei cap ajungea numai până la brâul vânătorului și care avea un păr cărunt atât de lung, încât se târa în urma ei și aduna tot felul de frunze și pământ. Spiridușa a promis că îl ajută numai dacă acceptă să se însoare cu ea. Vânătorul de balene s-a cutremurat de dezgust, dar și-a dat cuvântul, căci se temea mai presus de orice de regele nebun al spiridușilor și știa că va aduce mare nenorocire în Ljosland dacă i se va permite să scape.

Spiridușa l-a dus pe vânător la cimitirul familiei ei, unde au dezgropat oasele morților. Apoi s-au furișat prin pădure până la copacul alb și au îngropat oasele sub crengi. În luna următoare, vânătorul a adus spiridușilor oasele a șapte balene. Ca și înainte, ei le-au spânzurat de copacul alb, dar de această dată copacul nu a mai gemut, nici nu s-a mai mișcat. Furioși, spiridușii i-au poruncit omului să-i aducă oasele următoarei lui capturi și de asemenea oasele calului său.

Luna următoare vânătorul le-a adus oasele a zece balene și oasele unuia dintre caii spiridușilor, îngropați în cimitir. Spiridușii le-au atârnat în copac, dar din nou copacul nici nu s-a mișcat, nici nu a vorbit. Spiridușii s-au repezit la vânătorul de balene, convinși că era un șiretlic la mijloc, dar, înainte să ajungă la el, oasele calului mort au nechezat. Mâinile scheletice ale spiridușilor morți s-au înălțat din pământ și i-au sugrumat pe servitorii regelui cel rău. Ele trăseseră de rădăcinile copacului alb, împiedicându-l să se răstoarne și să-l elibereze pe rege din închisoarea sa. Vânătorul de balene, ușurat, a atârnat trupurile servitorilor regelui de partea dinspre sud a copacului.

S-a însurat apoi cu mireasa lui spiriduș și, cu toate că ea a rămas la fel de dezgustătoare și imposibil de iubit ca la început, nu și-a încălcat niciodată jurământul față de soție, iar ea l-a răsplătit cu trei copii puternici care atrăgeau balenele din adâncuri cu cântecele lor frumoase. Iar vânătorul de balene a murit bătrân, bogat și destul de mulțumit.

(N.B.: Includ această poveste mai mult pentru că iese din tiparele obișnuite. Ipoteza mea este că fie a fost intenționat trunchiată, fie este atât de nouă, încât nu a fost încă uzată și modelată într-o formă mai plăcută.)

A fost odată o fată tânără de o asemenea frumusețe, că toți vecinii ei șusoteau că ar fi o descendentă a spiridușilor. Părul ei auriu devenea alb când îl atingeau soarele iernii; cânta atât de dulce, că până și vântul de pe crestele munților își potolea vuietul ca să asculte. Mama ei fusese la fel de frumoasă, iar când murise la naștere, moașa jurase că jumătate din trupul ei pur și simplu se topise, lăsând în urmă doar scheletul. Așadar și ea trebuia să fi fost pe jumătate spiriduș după tată, căci identitatea acestuia nu era cunoscută.

Fata dorea să se mărite cu un tâmplar, un tânăr arătos foarte respectat în sat, dar el se temea de aceasta. Tânărul se temea și să n-o jignească, dată fiind ascendența ei de spiriduș, așa că și-a găsit o scuză, spunând că nevasta lui ar trebui să aibă o zestre măricică. Știa că fata, o orfană care depindea de mila unchiului, nu avea niciun ban.

Fata era prietenă cu tot Poporul simplu și adesea alerga cu ei prin pădure, în special după ce cădea zăpada proaspătă, fiindcă picioarele ei nu lăsau urme pe zăpada proaspătă, doar pe cea care respirase aerul lumii muritorilor. Într-o zi a dat peste un spiriduș pe care nu-l mai văzuse până atunci. Nu avea trup, ci numai doi ochi negri și un vârtej de chiciură acolo unde ar fi trebuit să-i fie mantia. Ceilalți din Popor au sfătuit-o să nu vorbească cu el, dar fata nu le-a dat atenție. Spiridușul fără trup a condus-o în adâncul pădurii, unde au ajuns la un copac alb și falnic, cu scoarța netedă ca osul. Spiridușul i-a spus că o asemenea zestre i-ar face mare plăcere iubitului ei, care cu siguranță ar ciopli comori minunate din trunchi și ramuri.

Fata a ezitat, pentru că știa că era un mare păcat să tai un copac al spiridușilor, căci desigur asta era acel copac alb, însă era prea îndrăgostită ca să reziste. A luat un topor și a început să lovească. Dar, înainte de a cădea a treia lovitură, s-a pornit un vânt puternic și frunzele copacului au căzut peste ea. În clipa în care au atins-o, a înnebunit. S-a întors acasă, s-a îmbrăcat cu mantaua din piele de focă a unchiului ei și a împachetat ca pentru o călătorie în munți. Tâmplarul, un tânăr vanitos care se desfăta cu afecțiunea unei fete așa de frumoase cum era ea, deși nu avea intenția să o ia de nevastă, s-a dus

să o viziteze și a prins-o pe punctul de a fugi. A încercat s-o oprească, dar ea l-a ucis cu o atingere care i-a înghețat inima.

Când sătenii au găsit corpul tâmplarului, au pornit în urmărirea fetei cu câini, cai și sănii. În cele din urmă au găsit-o, mărșăluind încăpățânată prin sălbăticie, cu ochii strălucind de nebunie, și au împușcat-o.

Aceste ultime două povești le-am pus una lângă alta pentru că în Hrafnsvik există credința că acel copac alb care a înnebunit-o pe fată este același cu cel din povestea vânătorului de balene, care ținea închis un rege al spiridușilor. Mai mult, unii dintre sătenii mai bătrâni sunt convinși că acel copac se află în Karrðarskogur. Thora se jură că a dat odată peste el, în tinerețea ei, când punea capcane, și s-a oferit să ne arate drumul.

Când i-am spus lui Bambleby despre intenția mea de a căuta copacul, întrucât doream cu disperare să-l fotografiez pentru enciclopedie, a fost plin de argumente. Firește, era convins că o să-l târăsc și pe el cu mine, ceea ce doream într-adevăr, căci nimic nu m-ar amuza mai mult decât să-l privesc pe Bambleby înotând kilometri în șir prin zăpadă fără vreo posibilitate să tragă un pui de somn, dar nu mă interesa să mă cert cu el pe tema asta. L-am lăsat împăunându-se în cabană, unde se presupunea că va scrie o schiță a rezumatului lucrării noastre, dar avea să piardă vremea făcând ceai sau stând la fereastră și protestând împotriva frigului. Eram din ce în ce mai convinsă că își obținuse doctoratul cu ajutorul farmecelor de spiriduș, într-atât îmi era de dificil să mi-l imaginez ocupându-se cu ceva care să semene cât de cât cu munca.

Astăzi m-am dus la Groa la prăvălie ca să adun provizii pentru călătoria la copac. După estimările Thorei, drumul avea să dureze cam trei ore dus-întors. Satul era acoperit de zăpadă, topită parțial de o furtună venită dinspre mare; Krystjan mă asigurase că ninsoarea recentă nu este decât o altă dregere de glas a Moșului Iarnă; când se va instala cu adevărat în Hrafnsvik, o să-mi dau seama.

Când am ieșit din prăvălie cu pachetele, nu m-am putut abține să nu-mi arunc ochii la ferma de peste drum. Perdelele erau trase, ca de obicei, și oile se înghesuiau într-un colț al curții. În ansamblu, locul avea un aer atât de nesănătos, încât era greu să-ți desprinzi privirile – fumul întunecat se ridica leneș din coș ca supurarea unei răni infectate.

Mord a venit de după casă și mi-a făcut cu mâna înainte să dispară în interior. M-am uitat mirată la tâmpla lui, care era pătată cu vânătăi, și m-am întors în prăvălie s-o întreb pe Groa.

Pentru moment, veselia s-a șters din ochii ei gălbejiți.

— Noaptea trecută a ieșit să-și salveze nevasta, mi-a spus ea. Aproape că a căzut în mare. A tras-o înapoi exact la timp.

— Înțeleg, am răspuns, și n-am mai vorbit despre modul ciudat în care un bărbat s-ar alege cu asemenea vânătăi în urma aceluia scenariu.

Revenită la cabană, i-am raportat noutățile lui Bambleby.

— Păi, la ce te așteptai?

Se eschivase în totalitate de la scris și stătea așezat lângă foc, scărpînând urechile lui Shadow.

— Evident creatura are tendința să-i scoată din minți pe amândoi. Nu știu cine își imaginează mizerabilul că se va îngriji de nevoile lui după ce gardienii se vor arunca în mare. Ar trebui să-l ucidă acum și să termine.

— Și în același timp să-și ucidă propriul fiu?

— În momentul de față, fiul lor s-ar putea să sufere multe chinuri. S-ar putea să nu se mai întoarcă niciodată la ei. Nu știm asta.

A revenit la urechile lui Shadow, în timp ce eu fierbeam. Nu reușisem să-l conving să-i pese de suferința lui Mord și a lui Aslaug.

— Ar putea fi mai rău, a zis. E puțin probabil ca Mord și Aslaug să cadă pradă strigoilor zăpezii când o să se strice vremea. Se pare că asemenea soartă îi amenință numai pe cei orbiți de dragoste și naivi,

iar eu nu mă îndoiesc că au fost despovărați de naivitate în ceea ce privește dragostea.

Mi-a văzut expresia și a scos un geamăt teatral.

— Spune-le să fie amabili cu el.

Era ultimul lucru pe care mă așteptasem să-l aud de la el.

— Ce?

— Țin copilul schimbat închis într-un pod. Să-l răsfete la maximum pe puști este singurul mod de a-și aduce liniștea.

A bătut darabana cu degetele pe genunchi.

— Așa cum faci tu cu Poe. Serios, Em, credeam că ți-ai dat seama de asta.

M-am uitat la el.

— Și asta fac părinții copiilor furați în Irlanda, nu-i așa?

— Cei deștepți.

S-a frecat la nas:

— Numai să nu mă pui să le fac iar o vizită de curtoazie. Nu suport copiii, fie ei muritori sau din Popor.

L-am găsit. Am găsit copacul. Când am pornit în expediție, mă așteptam fie la un triumf științific, fie la o catastrofă.

Ei bine, trebuia să mă fi așteptat la ambele.

Dimineața era întunecoasă, vântul lovea cu cristale de gheață. Nu m-a surprins să-l găsesc pe Bambleby încă dormind la ora programată. A fost aproape imposibil de trezit și începusem să mă tem că voi fi nevoită să-l târăsc din pat. Nu-mi dădeam seama dacă era îmbrăcat cu ceva, asta era problema.

— Înțeleg acum de ce ai falsificat studiul despre Schwarzwald, am spus. Și eu care am crezut că era vorba de cruzime!

— Lene, Em, a declarat el din grămada de pături. Știi cât de deasă e blestemata aia de pădure? Și ești conștientă cât teren pot acoperi spiridușii gregari într-o singură după-amiază. Oribilul și egocentricul Popor.

— Tu trebuie să știi, am rostit neutru.

S-a ridicat într-un final, în mijlocul unei explozii de mormăituri și muștrări, și am pornit la drum.

La urma urmelor, a fost ușor.

În plimbările mele anterioare dădusem peste râul lângă care creștea copacul și, cum Thora spusese că putea fi găsit în aval, dincolo de o cotitură, am pornit în aval, cu toate că destul de lent. Zăpada era prea puțin adâncă să fie necesar să folosim la mers rachetele, dar topirea ei parțială forma pâraiașe reci și neplăcute peste care omătul stătea ca un pod construit din fulgi. Picioarele ne rămâneau uscate, mulțumită bocancilor Ijoslandezi îmblăniți pe care îi cumpătaserăm înainte de plecare, însă înaintarea era dificilă pe terenul accidentat.

Bambleby a văzut primul copacul.

S-a oprit brusc, încruntându-se. Am surprins o sclipire de alb printre copacii din față, de o altă calitate față de zăpada înconjurătoare. Shadow a început să scheaune.

— Ăsta e?

Am avansat, înjurând când bocancul meu a spart încă o crustă de gheață. Am dat la o parte o creangă și am tras aer în piept.

Nu încăpea îndoială că în fața noastră se afla *copacul*; parcă apăruse direct din povești în pădure. Se afla în centrul unui luminiș ciudat de

rotund, ca și când ceilalți copaci ar fi fost toți tentați să se retragă, și era înalt, dar scheletic, cu trunchiul abia puțin mai gros decât corpul meu și multe, multe ramuri arcuindu-se și împletindu-se deasupra, ca o persoană mică de statură ridicând o umbrelă uriașă, cu multe straturi.

Dar cel mai ciudat lucru la copac era frunzișul său. Existau frunze de un verde văratice amestecate cu focul și aurul toamnei; muguri curați abia își deschideau gurile roz și, din loc în loc, fructe roșii atârnavă în ciorchini grei și copți. Fructele nu erau ușor de identificat; erau aproximativ de mărimea unor mere, dar pufoase ca piersicile.

Am simțit cum în piept mi se aprinde o scânteie de fericire, deoarece copacul – cu toate că înspăimântător, privit din punct de vedere obiectiv – aparținea atât de evident, de clar, Poporului și în același timp nu semăna cu nimic din ce văzusem până atunci. O, îmi doream să aflu totul despre el.

— Ce Dumnezeu faci? am strigat la Bambleby, care nu se clintise de pe malul râului. Vino și spune-mi dacă într-adevăr crezi că este un rege prizonier înăuntru.

Îl puteam vedea doar parțial în pădure: o pată de auriu; o mână pe unul dintre copaci; marginea pelerinei lui negre.

— Emily, a zis, pleacă de acolo.

Mă copleșise un fel de visare și aproape că am făcut un pas. Apoi mâna mi s-a încleștat din reflex pe moneda de aramă pe care o port în buzunar, ceva ce am utilizat de multe ori când un spiriduș încerca să mă vrăjească.

Nu-mi mai făcuse niciodată așa ceva. *E!* mi-o făcea, nu copacul, puteam să-mi dau seama după voce. M-a copleșit subit o furie atât de puternică, încât mi-a împăienjenit vederea și a alungat ultimele rămășițe ale farmecului său.

— Nu plec, am răspuns, cu un pumnal în fiecare cuvânt.

A părut să dea înapoi.

— Te rog, Em, a rostit cu vocea lui obișnuită. Te rog, vino aici.

— De ce?

S-a gândit.

— Nu ai încredere în mine?

Asta m-a descumpănit. Dar numai o clipă.

— Bineînțeles că nu.

A trecut la un mormăit iritat, frecându-și brațele și plimbându-se

dintr-o parte în alta. Am revenit la copac, păstrând moneda în mână. În pofida supărării mele pe Wendell, reacția lui m-a făcut să fiu prudentă. Am pășit încet în jurul copacului, făcând fotografii. Nu l-am atins și am fost atentă la orice frunză rătăcită care ar fi putut cădea peste mine, fermecându-mă în vreun fel oribil. Când ramurile se frecau una de alta se producea un sunet ciudat, acut, ca și cum cineva ar fi fluierat afon.

— E un sunet perfect obișnuit pentru un copac, a strigat Bumbleby. Nu ai de ce să te îngrijorezi.

— Te-ai gândit vreodată, am zis scoțându-mi ruleta din geantă, că s-ar putea să fiu mai capabilă decât mă crezi? Am scris zeci de lucrări, am citit sute de analize. De asemenea, am avut multe experiențe la prima mână cu Poporul, de la hobi la bogli, până la un aristocrat extrem de înfumurat.

— Nu mă îndoiesc că mare parte a succesului tău de până acum este rezultatul inteligenței. Dar te-ai gândit vreodată cât datorezi și norocului?

Mi-am strâns degetele. Am terminat măsurătorile fără să răspund, de la rădăcină la coroană. Apoi mi-am scos carnetelul și am început să fac însemnări. Am curățat zăpada și am găsit, captiv sub ea, un covor subțire de frunze. În timp ce lucram, mormăitul și tropăitul lui Bumbleby au ajuns la un volum asociat de obicei cu o herghelie de cai.

— De ce nu-mi spui ce te îngrijorează așa de mult, am rostit cu calm. Sinceră să fiu, îmi făcea plăcere.

— Nu pot, a spus printre dinți.

— Nu poți sau nu vrei?

— Efectiv, fizic, nu pot să-ți spun.

— Nu mai fi așa teatral.

— *Nu* sunt, a zis cu cel mai teatral geamăt pe care l-am auzit vreodată la el.

Shadow a părut să se inspire din dramatismul lui și a scâncit tare.

Am revenit la copac. Aproape că îl puteam *auzi* pe Bumbleby fierbând. Ei bine, n-avea decât. Am luat o pensetă metalică din rucsac și am cules cu grijă o frunză din zăpadă. Era frumoasă, segmentată ca frunza unui arțar și la fel de albă precum trunchiul și crengile, însă era acoperită și cu un strat de perișori albi, ca un fel de animal. Am așezat-o în interiorul cutiutei de metal pe care o folosesc de obicei la colectarea unor astfel de eşantioane, dintre care multe și-au găsit locul în Muzeul de Driadologie și Etnofolclor din Cambridge. Din nefericire,

vântul a ales exact acel moment ca să spulbere frunzele pe care le descoperisem. Am sărit într-o parte cât am putut de repede, dar una dintre ele mi-a atins degetele goale. Am simțit un șoc de răceală, ca și cum mi-aș fi cufundat mâna în gheață topită.

— Fir-ar să fie, am mormăit.

Am apăsat imediat moneda de mână și durerea a slăbit.

— Ce e?

Auzul lui Bambleby este neconvenabil de ascuțit.

— Nimic. Crezusem că ai plecat, dar am văzut apoi că n-ai făcut-o.

— Ajunge, a spus el. Shadow, du-te și recuperează-ți stăpâna sinucigașă.

Am râs.

— Shadow nu mă ascultă decât pe mine. Crezi...

Shadow a țâșnit dinspre copaci și a sărit pe mine. Am căzut într-un nămete și, până să-mi dau seama ce se petrece, apucase cu dinții de pelerină și mă târa.

— Shadow!

Câinele nu părea să-mi audă țipetele. Am alunecat peste zăpadă și rădăcini și m-am lovit dureros cu spatele de o piatră. Terenul se înclina puțin în direcția râului și, cu o ultimă smucitură, Shadow m-a făcut să alunec restul drumului ca o sanie greoaie, aterizând grămadă la picioarele lui Bambleby.

M-am adunat, gâfâind.

— Shadow! m-am răstit, plină de furie și simțindu-mă trădată, iar el a lăsat capul în jos, cu acea teribilă vinovăție câinească în fiecare ungher al corpului. Dar nu s-a clintit din poziția lui între mine și copac.

— Bun băiat.

Bambleby m-a apucat de mână și m-a târât pe mal.

Of, o să-l omor. L-am smucit așa de tare încât s-a poticnit, dar nu a căzut, echilibrându-se cu acea grație enervantă pe care arareori încearcă s-o ascundă. L-am smucit din nou și acum eram față în față; l-am apucat de celălalt braț, gata să-l arunc în râu. Ochii lui verzi s-au mărit scandalizați când și-a dat seama ce intenții aveam și părul auriu i-a căzut peste ei; e îngrozitor de nedrept ca el să arate bine chiar și când e supărat, în loc să fie umflat și cu ochi sticloși, ca o persoană normală. Dacă înainte nu eram hotărâtă dacă să-l arunc în râu, acum eram.

Atunci pământul a crăpat, acoperindu-ne cu zăpadă și noroi.

Rădăcinile și-au croit drum afară din sol, albe și netede ca osul. S-au încolăcit în jurul lui Bambleby și l-au trântit pe spate, târându-l spre copacul alb ca într-o oglindire bizară a ceea ce pățisem eu.

— Wendell!

M-am aruncat în față, încercând să smulg rădăcinile de pe el. Nu au părut deloc interesate de mine, nici de Shadow, care s-a repezit și a tras de ele până au căzut. Însă altele s-au ridicat să le ia locul.

— De ce te vrea pe tine? am strigat.

— De ce crezi, femeie lunatică și cu inimă rece? a țipat el zgâriind pământul.

Apoi a urmat o serie de blesteme în ceea ce am presupus că era limba irlandeză.

Am înțepat rădăcinile cu cuțitul meu de buzunar. Însă în aceeași clipă mintea mea parcurgea în viteză povești, texte, reviste.

— Nu poți... nu poți s-o spui?

Mi-a aruncat una dintre privirile lui imposibil de verzi. Ne apropiam de baza copacului, unde se căscase o groapă ca o gură, neagră și colcăind de rădăcini ca niște viermi albi.

— Nu!

— Of, am gemut.

Cuțitul meu avea prea puțin efect, totuși am continuat să înțep cu el – cred că l-am lovit și pe Bambleby o dată, din greșeală, căci eram adâncită în gânduri.

— Nu-mi poți dezvălui că ești din Popor; probabil că face parte din farmecul prin care ai fost exilat din lumea ta. Așa e? Am auzit de asta – da, relatarea aceea despre copilul schimbat din Galia. Nu e un motiv secundar în tot Ciclul Ulster?¹⁵ Teoria lui Bryston spune...

— O, Dumnezeule, a gemut el. Vrea să discutăm teorii în asemenea moment. Sunt condamnat, nu-i așa?

Rădăcinile îl trăgeau și mai adânc. L-am apucat de umăr și am smucit, dar n-am reușit decât să alunec pe zăpadă și să cad pe o parte.

¹⁵ Există, de fapt, mai multe povești din Franța și din Insulele Britanice care descriu acest gen de farmec. În două povești irlandeze, care este posibil să fi plecat de la aceeași rădăcină, o fecioară muritoare își dă seama că pretendentul ei este un exilat dintre spiridușii curteni, după ce îi atinge fără să vrea crucifixul și se arde (Poporul din legendele irlandeze se arde deseori de la crucifixuri, dintr-un oarecare motiv). Ea anunță cu voce tare, ceea ce rupe farmecul și îi permite lui din acel moment să-și dezvăluie natura de spiriduș oricui dorește (n. a.).

Shadow a apucat cu dinții de mâneca lui Bambleby și a tras și el în spate. Niciunul dintre noi nu a avut nici cel mai mic efect.

— Ce vrei să fac? am strigat. Știu ce ești, Wendell, am spus-o, nu ar trebui să te dezvălui? Nu-ți poți folosi acum magia? Eu te pot ajuta?

— Da, poți să încetezi să-mi mai dai lecții o jumătate de secundă, ca să mă pot concentra, a urlat el printre bicele rădăcinilor. N-am mai făcut asta de foarte mult timp. Nici măcar nu știu dacă îmi amintesc cum se face. Și, te rog, sugerează-i colțosului tău să nu-mi mai muște mantia!

L-am tras pe Shadow înapoi. Am avut nevoie de toată forța, pentru că el continua să urle și să se arunce după corpul lui Bambleby, care dispărea. Nu știu ce mă așteptam să facă, dar cu siguranță trebuia să fie ceva zgomotos și impresionant. Ceea ce s-a întâmplat în realitate a fost în același timp neimpresionant și cu totul îngrozitor: s-a pliat în pământ și a dispărut. Văzusem spiriduși de tip brownie și trow făcând asta, desigur, dar erau brownie și trow, creaturi din frunze și mușchi; ele nu erau Wendell. Apoi a făcut ceva și mai și, ieșind dintr-un copac de cealaltă parte a râului, provocându-mi o confuzie cumplită, în timp ce mintea mea încerca să-mi convingă privirea că apăruse din spatele copacului, dar bineînțeles că nu era așa.

Shadow m-a apucat de mantie și a început din nou să tragă, dar eu alergam deja, și așa am traversat râul în mare parte înghețat, ca o mireasă dintr-un coșmar cu trena purtată de un servitor. În apropiere de malul opus, gheața a crăpat, dar nu s-a spart, și Bambleby m-a prins înaintea să cad.

A încercat să mă tragă de acolo, dar eu m-am înfipt în călcâie și m-am întors să privesc spectacolul care se desfășura pe celălalt mal. Copacul alb în sine era nemișcat, ca într-un vis, în timp ce rădăcinile lui se zvârcoleau cu furie neputincioasă dedesubt. Râul era prea adânc, nu puteau săpa pe sub el.

— Vreau o bucată de scoarță, am spus deodată.

El mi-a aruncat o privire de parcă nu i-ar fi venit să creadă și am insistat:

— Pentru lucrare! Avem nevoie de ilustrații, Wendell. Exponate. Cum altfel ne putem aștepta ca oamenii să înțeleagă...

— Ne putem întoarce acolo și poți să te uiți cum chestia aia îmi crapă capul și mi-l umple cu monstruozițăți. Poate după aia o să-ți și pozez, ce zici?

— Dacă m-aș duce singură, dat fiind că înainte nu m-a băgat în seamă...

M-a apucat de umeri și m-a scuturat.

— Ce e cu tine? Ești în multe feluri, aș fi bucuros să ți le enumăr mai târziu, dar proastă nu ești.

La asta, vechiul meu obicei, perfecționat cu grijă, a reieșit la suprafață și am apucat moneda din buzunar. Dorința bizară care mă copleșise a slăbit și mi-am dat seama că, desigur, dacă mă întorceam, copacul alb avea să mă înhațe și Wendell ar fi fost nevoit să-mi vină în ajutor.

Am scos mâna din buzunar. Dar nu am văzut nicio dovadă a răcelii care mă cuprinsese când degetele mele atinseseră frunza. Doar că degetul mijlociu îmi tremura. Mi-am ascuns mâna înainte ca Bumbleby să observe.

— Ce vrea regele de la tine? am întrebat, fără să am nevoie de un răspuns, ci doar gândind cu voce tare în timp ce parcurgeam poveștile arhicunoscute. Bineînțeles, să te posed. Nu i-a mai rămas nici urmă de substanță care să nu fie copac.

— Fără îndoială.

Tremura atât de tare de frig, încât mi-a părut puțin rău pentru el.

— L-am simțit întinzându-se spre mine în clipa în care am pășit deasupra rădăcinilor. E foarte bătrân. Ai lui l-au închis în copacul ăla pentru că... mă rog, nu știu. El consideră asta o nedreptate teribilă, firește. A stat acolo timp de secole visând la răzbunare și crime și tot restul.

Mă miram că putea fi așa de disprețuitor, fiind chiar el un exilat de neam regal, dar lipsa lui de empatie părea destul de autentică.

— Fascinant.

M-am uitat la rădăcinile care se zvârcoleau, alcătuind deja în minte articolul din enciclopedia mea. Notă pentru mine: trebuie să fac cercetări despre acest tip de încarcerare a spiridușilor; există și în alte povești despre Cei Ascunși?

— Nu mă mir că Poporul din Ljosland se ține departe de el.

Bumbleby se uita la copac cu o expresie de nedescifrat.

— E foarte puternic. Mă va lăsa să folosesc această putere, după violențele sângeroase pe care le pune la cale.

— Doar nu te gândești să te întorci? am zis, cuprinsă de teroare. Ești vrăjit.

O, Doamne, cum aveam să-l opresc dacă era vrăjit?

— Nu, a zis, părând să răspundă la mai mult decât la întrebarea mea.

S-a întors, cu un fel de melancolie în ochi:

— Nu. Hai să mergem acasă.

Bambleby a fost aproape tăcut pe drumul lung și obositor de întoarcere, ceea ce nu-i stătea în fire. M-am întrebat dacă era stânjenit după ce se dezvăluse în fața mea, dar desigur nu era vorba de asta. Nu cred că Bambleby s-ar simți stânjenit nici dacă ar fi dezbrăcat în pielea goală și purtat la paradă pe străzile din Londra.

Imediat ce am intrat pe ușa cabanei s-a prăbușit într-un fotoliu, aproape inconștient. L-am scos ghetetele și am descoperit că picioarele îi erau atât de albe încât băteau în albastru. Și fața îi era albă, iar degetele nu le putea mișca. Ochii i se întunecaseră, acum abia dacă mai era puțin verde în ei – un fenomen interesant pe care m-am gândit să-l examinez mai în profunzime, dar am reușit să-mi înăbuș impulsul de savant. Abia după ce focul a început să trosnească și l-am învelit în trei păături, Bambleby și-a revenit și a început să mormăie despre ceai, cină și ciocolată. Nu i-aș fi îndeplinit poruncile voalate, numai că eram sincer îngrijorată pentru el, așa că am pregătit pentru noi o cină bună din resturile tocanei pe care ne-o dăruise Aud de dimineață și din ultima creație a lui Poe. Împotriva propriei rațiuni, i-am dat chiar și ultima bucată de brânză de oaie pe care o păstrasem pentru propria cină – începuse să-mi placă.

— Ești prea sensibil la frig, i-am spus tresăltând, căci nu în fiecare zi se dovedește a fi cineva mai puternic decât un prinț al spiridușilor. Presupun că Poporul irlandez e adaptat numai la ploi mohorâte și înghețuri ocazionale. Și iarăși ploi, bineînțeles. Există și altfel de vreme în Irlanda?

S-a uitat urât la mine din spatele căinii; îi făcusem ciocolată până la urmă.

— Nu putem să fim toți făcuți din piatră și praf de grafit, a răspuns.

După masă a adormit în fotoliu și eu l-am ajutat să ajungă în pat. Spre marele meu amuzament, una dintre cuceririle lui a apărut nu după mult timp, aparent la o întâlnire aranjată dinainte, o tânără drăguță, brunetă, altă nepoată a Thorei. Am fost amarnic de tentată să-i arăt în ce stare se afla iubitul ei după un drum de câteva ore, și nu

unul dificil, fiindcă Ijoslandezii par să prețuiască mai mult ca orice rezistența, și m-a distrat să-mi imaginez cum ar fi fost știrbit farmecul lui Bambleby.

Mă așteptam ca Wendell să doarmă azi până târziu și nu m-a surprins; până să se miște el, luasem deja micul-dejun și mă întorsesem de la Poe, a cărui casă-copac avea iarăși nevoie de dezăpezire. Ninsese iar în cursul nopții, de data asta o ninsoare adevărată. Eu însămi mă trezisem de la zgomotul unei bătai foarte ciudate în ușă, grea și ritmică, și avusesem un moment de teroare fiindcă mintea îmi alunecase la străvechii regi ai iernii care vin să pretindă târguri nefavorabile, însă am constatat că era Finn, care ne curăța cu amabilitate treptele. Zăpada ajungea în unele locuri până la talie, cu nămeți înălțându-se ca niște valuri, suficient de adânci ca să te îneci în ei și dureros de strălucitori sub cerul fără nori.

După micul-dejun, Aud a sosit pe rachete cu un cocoloș de ceară de albine și un coș de lumânări. Din ultimul se răspândea un parfum puternic, un amestec de lămâi și putreziciune.

— Pentru ferestre, a spus ea. Aprindeți-le în fiecare noapte. O să-i țină pe cei înalți departe de ușa voastră.

— Înțeleg, am zis și am obținut de la ea rețeta, pentru lucrarea noastră.

Lumânările erau făcute din ulei proaspăt, suc de lămâie, alge fermentate, petale de trandafir adunate pe lună plină și oase de corbi zdrobite (cantitățile vor fi date în anexe). Mie mi se părea mai degrabă un capriciu; există lucruri ale oamenilor, de exemplu metalul, pe care Poporul le disprețuiește aproape pretutindeni, dar arareori iau forma unor rețete poetice (nu că asta ar împiedica numeroși șarlatani să scoată un profit bunicele din așa ceva). Însă Aud m-a asigurat că muzica celor înalți nu va pătrunde în cabană dacă ard lumânările.

I-am arătat lumânările lui Wendell, când s-a urnit în cele din urmă, și a strâmbat din nas la ele.

— Aiureală, a spus.

Am dat din cap, ușurată că era de acord cu presupunerea mea. Mirosul lor neaprinse făcea să mi se întoarcă stomacul pe dos; nici nu suportam să-mi imaginez mirosul răspândit în timp ce ard.

Mi-a sugerat să pun oricum lumânările la ferestre, ca să rămânem în grațiile lui Aud. Ceara de albine mi s-a părut totuși o precauție utilă, dată fiind natura auditivă a farmecelor Celor Ascunși.

— O să vii cu mine să stăm de vorbă cu familia lui Auður? I-am întrebat.

— Nu. Astăzi o să mă prezint la Aud, cred.

M-am uitat chiorâș la el. Aud organiza o dezăpezire, scenă în care nu mi-l puteam imagina pe Bumbleby.

S-a încruntat la mine peste masă.

— Ce-i? Cât de greu poate să fie?

Nu m-am ostenit să-i răspund că mă îndoiam că ar fi foarte greu, dar mai greu decât ar putea suporta mâinile lui moi. Într-adevăr, următoarea dată când l-am văzut stătea într-un grup strâns alături de Krystjan, Aud și alți câțiva demnitari din sat, bând vin cu mirodenii și pălăvrăgind, cu ochii la Finn și alți tineri ocupați cu munca anevoioasă a curățării drumului și curților.

Vizita mea la familia lui Auður a fost instructivă, dar nu utilă în mod special. Adică părinții ei, Ketil și Hild – ambii cu chipuri în egală măsură severe și binevoitoare, cu o tentă cenușie de tristețe – au răspuns la fiecare întrebare a mea, dar povestea nu avea decât un început și un sfârșit. Când fusese răpită fiica lor de Cei Ascunși? La două zile după Crăciun, în timp ce aduna ciuperci. Cât timp a lipsit? Cât se ridică luna noaptea peste munți, ceea ce înseamnă puțin peste o săptămână. Unde a fost recuperată? Un vânător a găsit-o rătăcind pe munte, cu coșul plin de un soi bizar de ciuperci, care se topeau în palma lui.

În tot timpul acesta, fata a stat pe scaunul ei lângă foc, fără nicio expresie. Privirea ei plutea prin cameră, oprindu-se din când în când asupra mea; în acele clipe nu puteam decât să mă înfior, căci era ca și când ai privi prin fereastra unei case abandonate. Desigur, am pus întrebări despre starea ei. În afară de faptul că este incapabilă să vorbească, nu poate nici să se îngrijească. Dacă i s-ar porunci să bage mâna în foc, ar face-o; de fapt, palma ei stângă poartă o cicatrice de când mama ei i-a spus să aducă o tigaie, uitând că era încă încinsă, de pe sobă. Singurul lucru pe care îl face din proprie inițiativă este să hoinărească pe afară în nopțile lungi, străbătând întinderile înzăpezite fără să-și ia măcar pelerina. Acum e legată de pat în fiecare noapte de la prima ninsoare până la dezgheț.

Ketil și Hild erau mai interesați chiar și decât mine să pună întrebări, cu toate că nu le-am putut oferi prea multă mângâiere. Nu numai că nu cunoșteam niciun remediu care să le poată vindeca fiica,

dar nu cunoșteam nici măcar altceva asemănător cu starea ei.

Frumoasa Lilja a venit după-amiază să ne taie lemnele și sunt recunoscătoare că devenise un favor obișnuit. Am urmărit prin fereastră cum flirta Bambleby, fixând-o cu priviri lungi și verzi în timp ce părul lui auriu flutura în adierea vântului, cerându-i chiar să-l învețe tehnica potrivită, ceea ce a și făcut, răbdătoare, în pofida evidentei lui lipse de progres. A afișat tot timpul o veselie nepăsătoare, alternând loviturile în lemne cu răspunsuri superficiale la comentariile lui, în timp ce își ștergea transpirația de pe fruntea ei frumoasă. La un moment dat, am râs atât de tare, că Bambleby s-a întors și s-a încruntat la mine prin fereastră. Auzisem de la Thora că Lilja avea o logodnă fericită cu o fată dintr-un sat vecin, dar nu simțisem nevoia să-i dezvălui această informație lui Wendell. Era vina lui la urma urmelor dacă presupunea că fiecare femeie de pe pământ va fi răpusă de farmecele sale.

Mi-am petrecut ziua cu cărțile și notițele mele. Bambleby intra și ieșea, necontribuind cu absolut nimic la lucrare, cu toate că mai târziu a scuturat covoarele, plângându-se de cât de murdare erau, și a atârnat pe pereți niște tapiserii inutile din lână pe care le cumpărase de la Groa. Efectul acestei simple operațiuni asupra locului era aproape alarmant: părea practic confortabil. Eu nu mai locuisem în niciun loc care să merite un astfel de adjectiv și nu eram sigură ce simțeam în sensul ăsta. Și, oricum, ce rost avea să decoreze un spațiu în care se locuia numai temporar? Când i-am pus întrebarea lui Bambleby, a răspuns cu solipsismul lui caracteristic că, dacă a trebuit să întreb așa ceva, nu aş înțelege vreodată răspunsul.

— Hai la tavernă, a zis după lăsarea întunericului.

— Nu, mulțumesc, am răspuns ridicând privirea din revista de diadologie din care extrăsesem notițe – lucram la bibliografia enciclopediei mele. O să mă culc devreme.

— Nu e nevoie să stăm mult. Preferi să rămâi aici cu nasul într-o carte?

— Absolut, am zis, iar el a clătinat din cap spre mine, nu dezgustat, ci mai degrabă nedumerit.

— Foarte bine, creatură ciudată, a spus și, spre uimirea mea, și-a dat jos pelerina și s-a așezat pe celălalt scaun.

— Nu trebuie să rămâi și tu. Sunt perfect mulțumită și de una singură.

— Da, am observat.

Am ridicat din umeri. Nu mă deranja că stă și el; de fapt, mă obișnuisem să-l am prin jur, nu numai aici, ci și la Cambridge, unde își băga mereu nasul în biroul meu. Și-a luat blestemata trusă de cusut și s-a ocupat de pelerina lui, strângând copilărește un picior sub el și lăsându-se pe spate în scaun.

Sunt extrem de incapabilă să fac conversație de natură personală. Din fericire, arareori am această tendință, dar au fost cazuri când am resimțit lipsa acestei abilități umane, ca și acum. Câți savanți avuseseră ocazia să intervieveze un conducător al spiridușilor curteni? Niciunul – sau niciunul care să fi trăit să povestească.

Și totuși nu mă puteam hotărî să-l întreb. Bănuiesc că dacă m-aș fi putut convinge că interesul meu era de natură pur intelectuală, aș fi reușit. Dar nu era. La urma urmelor, era vorba de Bumbleby, singurul meu prieten. (Dumnezeule!)

— Em, a rostit el fără să ridice ochii de la lucru, după ce aruncasem încă o privire în direcția lui. Fie pui la cale cel mai bun mod de a mă ucide și de a mă expune împăiat printre exponatele tale, fie ești încă îngrijorată că aș fi vrăjit. Ești atât de contradictorie, că nu m-ar mira să fie amândouă în același timp. Poate că ai putea să mă liniștești.

— Mă întrebam numai ce Dumnezeuului faci, am spus refugiindu-mă în tachinarea obișnuită.

— Ce pare că fac? Tu și complicele tău păros mi-ai distrus pelerina.

A mai împuns cu acul de câteva ori și și-a plimbat palmele peste material, împăturindu-l în diverse moduri; nu-mi dădeam seama precis ce făcea.

— Gata.

A probat pelerina și a dat din cap. Arăta chiar și mai magnific ca înainte, cu o umflătură elegantă la tiv, ca și cum croitorul ar fi făcut modelul după umbra lui. Mi-a observat expresia și a înălțat din sprâncene.

— Pot s-o aranjez și pe a ta dacă vrei.

S-a strâmbat ușor.

— Și pe asta, rochia asta.

M-am uitat în jos la îmbrăcămintea mea din lână.

— Hainele mele n-au nimic.

— Nu ți se potrivesc.

— Ba sigur că mi se potrivesc.

S-a uitat spre tavan și a mormăit ceva ce n-am putut auzi, în afară de cuvintele distincte *pungă de hârtie*. Asta nu m-a deranjat deloc, pentru că nu acord importanță nici cât negru sub unghie aspectului meu și încă și mai puțin părerii lui în sensul ăsta.

— Spuneai că lucrul cu acul e ceva obișnuit în familia ta, am zis după ce s-a așezat la loc.

— A, da.

Spre surprinderea mea, nu a părut la fel de dornic să vorbească despre sine cum era în general.

— Păi... Presupun că ar trebui să mă pregătesc să fiu luat în răs. Vezi tu, am puțină ascendență brownie. Din partea mamei.

M-am holbat la el. Un zâmbet mi-a trecut încet peste față.

— Foarte puțină, a repetat el sever.

— *Oíche sidhe*, am zis, numind zânele domestice irlandeze care, ca multe din neamul lor, acționează ca un fel de menajere prietenoase, furișându-se noaptea să facă curățenie, ordine și să repare lucruri.

Binecunoscuta poveste „Corbii de aur” este de origine irlandeză și oferă un exemplu tipic de *oíche sidhe* care urăsc mizeria și dezordinea. Includ cea mai cunoscută versiune a poveștii în enciclopedia mea; o să adaug o copie și la acest jurnal.

— E ceva obișnuit? am întrebat. Ca un prinț să aibă ascendență printre spiridușii comuni?

Mi-a aruncat o privire nedumerită.

— Cum ai... Da, înțeleg. Poe ți-a spus. Dacă nu ești atentă, Em, creatura aia o să ajungă să te iubească și n-o să te mai lase să pleci niciodată.

A revenit la cusutul lui.

— Nu, nu e.

— Din cauza asta ai fost exilat?

A ridicat din sprâncene, părând amuzat.

— Vrei întreaga poveste?

— Evident, am spus, incapabilă să-mi ascund încântarea din glas. Fiecare detaliu sordid, de fapt.

— Ei bine, îmi pare foarte rău să-ți spun că sunt cam puține. Cu zece ani în urmă, cea de-a treia soție a tatălui meu – mama mea a fost a doua, prima a fost stearpă – a decis că ar prefera pe tron pe cineva din propriul ei sânge. Știi cum se întâmplă.

Am aprobat. Genul ăsta de răutate se întâlnește în mod obișnuit

printre spiridușii curteni.

— Ai frați?

— Cinci, de fapt. Toți mai în vârstă. Pe ei i-a executat. Pe mine m-a trimis singur în exil.

M-am încruntat.

— Pentru că erai adolescent?

— Nu. Pur și simplu așa se face.

Am înțeles. În poveștile despre Popor, indiferent de origine, nicio victorie și nicio înfrângere nu este vreodată sigură. Există întotdeauna o lacună, o portiță pe care o poți găsi, dacă ești suficient de inteligent, ca să scapi. Ca să schimbi povestea. Mama vitregă cea rea a lui Wendell nu l-a putut omorî, pentru că astfel ar fi închis ultima ușă către înfrângerea ei.

— Deci vrei să-ți ucizi mama vitregă, am spus. Și să-ți ocupi locul de drept pe tron. De asta cauți o ușă dosită de intrare în lumea ta, una pe care nu o păzește.

M-a privit uluit, apoi a râs scurt.

— Ticălosul ăla mic. Ar fi trebuit să ghicesc că-ți va spune totul.

— Nu fi supărat pe el, am zis alarmată.

Dar Bambleby s-a mulțumit să ridice din umeri și să alunge amintirea lui Poe cu o fluturare de degete.

— Da, vreau s-o ucid, a recunoscut. Tronul este irelevant, doar că reprezintă un mijloc de a-mi atinge țelul.

S-a frecat la ochi; erau umezi, ceea ce m-a speriat rău, căci nu aveam nici cea mai vagă idee cum să mă port când am de-a face cu lacrimi. Aproape că i-am aruncat batista mea.

— Nu sunt pe de-a-ntregul convins că o să înțelegi, Em, a spus ștergându-se la nas. Prietena mea cu inimă rece. Dar mărturisesc că îmi e tare dor de căminul meu. Evident, nu mă pot întoarce cât timp trăiește mama mea vitregă. Ea n-o să accepte – și nici aliații ei de la curte. Așadar, singura cale de a mă întoarce este să preiau tronul și să devin atât de puternic, încât să nu se mai poată descotorosi iar de mine.

M-am lăsat pe spate în fotoliu, cugetând. Părul îmi scăpase din nou din coc, așa că am renunțat, desfăcându-l și lăsându-l să-mi cadă pe umeri.

— Iar până acum nu ai avut succes.

— Sunt foarte conștient că voi, muritorii, aveți diferite teorii despre

cum funcționează tărâmul spiridușilor. În realitate, cea mai mare parte a Poporului nu știe mai multe decât tine, fiindcă nu ne interesează. De ce ne-ar interesa? Legile naturii sunt prea ușor alterate de cei care au suficientă magie ca s-o facă. Nimic nu rămâne la fel. Lumile se pot separa sau dizolva ori pot deveni un singur loc, ca niște umbre care se suprapun... Dar noi știm că există căi secrete, uitate, de intrare în lumile noastre. Cum ai spus tu, uși din dos. Am călătorit prin tărâmul muritorilor în căutarea unei astfel de uși. Nu, încă nu am găsit niciuna.

Și-a sprijinit capul în pumn și s-a uitat la foc.

— Înțelegi de ce este atât de important pentru mine să fac impresie bună la CIDEF. Am nevoie de bani ca să-mi continui căutările. Acea neînsemnată furtună din Germania a temperat interesul investitorilor pentru expedițiile mele. Lucrarea noastră poate să-mi repare cariera și să-mi umple buzunarele suficient de mult încât să cercetez restul continentului.

Mintea mi se agita, paginile bibliotecii mele interne fiind din nou răsfoite. I-am pus întrebare după întrebare, l-am pus să-mi repovestească despre fiecare țară și sat și pădure pe care le vizitase. Nu m-am putut abține să nu iau notițe în timp ce vorbea – obicei vechi și așa mai departe – până când a exclamat:

— Ce Dumnezeuului faci?

— Dacă e să te ajut, am nevoie de notițe.

A clipit nedumerit spre mine.

— Dacă e să ce?

L-am privit iritată.

— Cunoști pe altcineva, muritor sau altfel, care să înțeleagă mai bine Poporul decât mine?

Nu a avut nevoie să se gândească.

— Nu.

— Uite. Cred că-ți pot găsi ușa. Cel puțin aș vrea să încerc. Sunt sigură că pot face o treabă mai bună decât tine. Dumnezeuule! Zece ani.

Nu mi-am putut ascunde râsul. Era ceva amuzant într-un mod sumbru în ideea că un lord al spiridușilor, una dintre acele creaturi care se distrează făcându-i pe nefericiții muritori să se rătăcească în sălbăcie, nu reușea să-și găsească drumul spre casă.

S-a uitat la mine, cu chipul din nou indescifrabil. Nu mai cred că vrea să fie opac când face asta; numai că uneori ceea ce simte este atât de diferit, încât nu pot intui ce este.

— De ce?

Pentru prima dată am făcut o pauză ca să mă gândesc la întrebare.

— Nu știu, am răspuns cîstit. Curiozitate intelectuală. Sunt explorator, Wendell. Poate că mă numesc om de știință, dar asta e esența. Vreau să cunosc ceea ce nu poate fi cunoscut. Să văd ceea ce nu a văzut niciun muritor, să... cum a spus-o Lebel? Să dau la o parte acoperișul lumii și să mă arunc în stele.

A zâmbit.

— Bănuiesc că măcar atât ar fi trebuit să ghicesc.

Suna trist. Presupun că încă se mai gândea la lumea lui verde. M-am concentrat pe scârțâitul tocului meu.

— O vreme m-am gândit că trebuie să ai sânge de spiriduș, a spus el. Ne înțelegi atât de bine. Asta a fost numai când te-am întâlnit prima dată. Curând mi-am dat seama că ești la fel de neîndemânatică precum orice alt muritor.

Am dat din cap.

— Sângele meu e la fel de pământesc ca al oricui. Dar greșești când spui că-i înțeleg pe cei din Popor.

— Zău?

— Poporul nu poate fi înțeles. Ei trăiesc după capricii și fantezii și nu sunt cu mult mai mult decât o serie de contradicții. Au tradiții, păzite cu strășnicie, dar le respectă ocazional. Îi putem cataloga și le putem documenta faptele, dar cei mai mulți savanți cad de acord că o adevărată înțelegere este imposibilă.

— Muritorii nu sunt imposibili. Cu muritorii e ușor.

Și-a sprijinit capul de spătarul scaunului și m-a privit pieziș:

— Totuși tu preferi compania noastră.

— Dacă ceva e imposibil, nu poți fi îngrozitor de nepriceput.

Mâna mi s-a strâns pentru puțin timp pe toc.

A zâmbit din nou.

— Nu ești așa de îngrozitoare, Em. Doar că ai nevoie de prieteni care să fie balaure ca tine.

Am dat o pagină nouă, bucuroasă că lumina focului îmi ascundea roșeața de pe față.

— Care dintre regatele irlandeze este al tău?

— O... e cel pe care savanții tăi îl numesc Silva Lupi. În sud-vest.

— Minunat, am murmurat.

Tărâmurile spiridușilor sunt denumite după trăsătura lor

dominantă – statistic, cea mai mare categorie este *silva*, teren împădurit, urmat de *montibus*, munți – și un epitet ales de primul savant care le-a studiat. Irlanda are șapte tărâmurî, inclusiv binecunoscutul Silva Rosis. Dar Silva Lupi, pădurea lupilor, e un tărâm cu umbre și monștri. Este singurul dintre tărâmurile irlandeze care există numai în legende – nu din lipsă de interes, desigur; mai mulți savanți au dispărut în adâncurile lui.

— Numai tu ai putea să spui asta, a declarat el. Nu-ți face griji. Eu nu sunt așa de rău ca ceilalți, probabil că ai observat. Nu am anticipat complotul mamei mele vitrege. Mă tem că pe atunci nu prea eram obișnuit să fac lucrurile de unul singur, incluzând aici și gânditul. Mama vitregă m-a încurajat, s-a asigurat că nu rămâneam niciodată fără o armată de servitori care să se îngrijească de fiecare dorință a mea, nici fără un alai care să mă amuze.

S-a lăsat să alunece pe scaun, întinzându-și picioarele lungi și privind încruntat în foc.

— Povestește-mi despre lumea ta, am zis, aplecându-mă cu lăcomie.

— Nu.

— De ce nu?

— Pentru că tu doar o să scrii o lucrare despre ea, iar eu nu doresc să fiu menționat la bibliografie. Întreabă-mă altceva.

Am oftat, bătând cu vârful tocului în hârtie.

— Foarte bine. Dacă îți întorci hainele pe dos, dispari? Întotdeauna m-am întrebat.

Dispoziția sumbră s-a evaporat ca fumul și mi-a zâmbit poznaș.

— Să încercăm?

— O, da, am zis, scăpând un chicotit neașteptat.

I-am luat pelerina și i-am întors-o pe dos, iar el a îmbrăcat-o.

— Oh, a făcut, cu fața goliță de expresie.

— Ce e?

L-am apucat de braț.

— Wendell? Ce nu e-n regulă?

— Nu mă... Mă simt foarte rău.

M-a lăsat să-l dezbrac de pelerină și apoi s-a prăbușit în fotoliu. Abia după ce i-am făcut încă o cană de ciocolată caldă și am întezit focul a început să râdă de mine.

— Ticălosule, i-am zis, ceea ce l-a făcut să râdă și mai tare.

M-am retras în camera mea, sătulă de el pentru o singură seară.

M-am trezit cu câteva ore înainte de ivirea zorilor, în tăcerea nopții de iarnă, cu zăpada căzând la ferestre. Shadow era ghemuit la spatele meu, poziția lui favorită, şuierând pe nas.

Am aprins lampa de pe noptieră (atât lampa, cât și noptiera apăruseră la începutul săptămânii, în ciuda obiecțiilor mele) și am ridicat mâna în lumină.

Pentru o clipă am văzut ceva – o umbră pe degetul meu mijlociu. Era vizibilă numai cu coada ochiului și numai când îmi lăsam mintea să rătăcească și nu mă gândeam la asta. Mâna era foarte rece. A trebuit să o plimb câteva minute pe deasupra lămpii înainte să se încălzească.

Mi-am strâns mâna într-un pumn și am apăsă-o pe piept, fiind străbătută de un fior neplăcut. Am dat la o parte păturile, intenționând să mă duc imediat la Wendell și să-mi recunosc prostia. Dar imediat ce mi-a trecut asta prin minte a și dispărut. Chiar acum, când scriu aceste rânduri, trebuie să țin strâns moneda ca să împiedic amintirile să mi se șteargă. De fiecare dată când deschid gura să-i spun lui Wendell, gândurile mi se încețoșează și știu că, dacă m-ar întreba dacă am fost fermecată, aș minți destul de convingător.

— La naiba, am zis.

Am scos moneda și am apăsă-o pe mână. Nu știam cu ce fel de farmec mă prinsese în capcană regele din copac. Însă era limpede că eram fermecată. Există farmece ale spiridușilor care se diminuează cu timpul și cu depărtarea, dacă nu sunt reînnoite. Puteam doar să sper că era de acest fel.

Dacă picioarele m-ar fi dus înapoi la copac, aș fi fost nevoită să-mi tai mâna.

Firește, mi-am petrecut restul nopții chinuită de rușine și de îngrijorare, blestemându-mă. Cel mai rău era că Bumbleby mă avertizase să mă îndepărtez de copac; dacă mă apuca vreo nebunie ucigașă sau mă transformam eu însămi în copac, ar fi fost foarte îngâmfat.

Imediat ce dimineața fantomatică de iarnă s-a lăsat peste pătura de zăpadă, m-am îmbrăcat și am urcat la izvor pe rachete, cu Shadow la picioare. El nu are nevoie nici de rachete și nici de protecție împotriva oricărui fel de vreme.

Pădurea era diferită acum, în strânsoarea iernii. Nu mai picotește în mijlocul eleganței autumnale ca un rege în așternuturile lui de mătase, ci stă încordată, atentă și în așteptare. În astfel de clipe îmi amintesc ce scria Gauthier despre păduri și atracția Poporului față de ele. În special despre codru ca ceva liminal, o „lume de mijloc”, cum o numește Gauthier, cu rădăcinile afundate adânc în pământ și ramurile întinse către cer. Lucrările ei tind spre tautologic și nu arareori sunt plictisitoare (calități pe care le împarte cu numeroși driadologi de pe continent), însă există o nuanță în cuvintele ei pe care o sesizezi numai după un timp petrecut în mijlocul Poporului.

Am fost fericită să ajung la izvor. Trebuie să recunosc că abandonasem decența și obișnuiam să fac baie în el – o necesitate, dată fiind dificultatea de a încălzi apă în cabană. După ce m-am spălat, m-am șters repede cu prosopul pe care îl adusesem cu mine și m-am îmbrăcat la loc, cățărâtă pe una dintre pietrele calde.

De obicei îl aștept pe Poe să apară înainte să curăț zăpada de la copacul lui, din politețe, dar acum întârzia neobișnuit de mult. Mi-am pus rachetele în picioare și am înaintat spre copac, unde m-am oprit. Copacul era ars. Nu din exterior, ci dinăuntru, ca lovit de fulger. Câteva crengi zăceau rupte pe zăpadă.

Am fost surprinsă de durerea care m-a copleșit, împrăștiindu-mi gândurile. Totuși mai exista speranță. Dacă Poe fugise în pădure, poate se rătăcise. Era doar o teorie, bazată pe zvonuri, despre *anjana* din Spania, o specie de spiriduși comuni care locuiesc în copaci și rareori se îndepărtează de porțiunea de pământ cuprinsă între rădăcinile lor, iar apoi nu își mai regăsesc drumul spre casă dacă nevoia îi împinge dincolo de teritoriul lor. Așa că m-am afundat în pădure, chemându-mi micul prieten cu degetele ca niște ace. Nu era ceva ușor, neștiind numele adevărat al lui Poe și fiind incapabilă să folosesc limba lui, de teamă că altceva m-ar putea auzi. Dar, din fericire, a apărut de bunăvoie la câteva clipe după ce mi-a auzit glasul, târându-se de sub o rădăcină.

— Sunt pierdut, a spus frângându-și mâinile ascuțite.

Vechea mea căciulă, acum o pelerină pe care se mândrea să o perie și să o spele la aburii de la izvor, era udă și murdară de funingine.

— Au venit noaptea. Am încercat să mă ascund de ei, fiindcă nu doream să dansez. Lor nu le-a plăcut asta, așa că mi-au ars copacul.

Din fericire, nu a fost nevoie să întreb la cine se referea, era limpede

din privirile lui că se referea la cei înalți.

— Gata, gata, l-am mângâiat. O să-ți arăt drumul înapoi spre casă.

A ezitat.

— Cu ce preț?

I-am înțeles teama; trebuia să spun un preț, desigur, iar el se aștepta să fie mare, dată fiind problema pe care o avea. Așa face adeseori Poporul. Însă pregătisem deja un răspuns.

— O să-mi răspunzi la trei întrebări despre cei înalți, am spus.

A tresărit. Știu că ura să-și spună secretele unei „băgăcioase” ca mine, dar, cum asta nu se referea specific la el, ci la lumea lui, povara nu era zdrobitoare. A fost de acord, iar eu l-am condus prin pădure. Mergea perfect tăcut în spatele meu, fiind o stranie Euridice pentru Orfeul meu, sau o de Grey pentru Eichorn¹⁶.

A scos o exclamație văzându-și bietul copac și a dispărut printr-o ușiță pe care am observat-o doar o singură dată, și chiar și atunci numai cu coada ochiului. Curând, zăpada se înnegrise de la cenușa pe care o arunca dinăuntru.

— Am încălcat înțelegerea, a rostit sumbru înmânându-mi o pâine arsă. Mama o să fie foarte dezamăgită.

L-am asigurat că târgul nostru era intact, fiindcă pâinea nu era atât de arsă ca să nu devină comestibilă după ce o râcăiam puțin. S-a luminat vizibil și s-a așezat lângă mine.

— Nu mi-au stricat pelerina, a spus cu mândrie, mângâind cu degetele sale lungi blana de castor. E doar puțin murdară.

I-am garantat că pelerina este încă magnifică, iar el a început procesul de curățare la aburii de deasupra izvorului, atârând-o de o ramură joasă. Apoi s-a întors la copac, luând o lopată mică dintr-o crăpătură pe care nu am putut-o vedea, și a început să curețe

¹⁶ Desigur, aici mă refer la dispariția lui de Grey în timp ce investiga sinistritii spiriduși cu picioare de capră din munții Austriei în 1861, și la ulterioara evaporare a lui Eichorn un an mai târziu în cursul uneia dintre multele lui tentative de salvare. (Eichorn era convins că de Grey fusese răpită și dusă în Lumea Spiridușilor, neluând în seamă ipoteza general acceptată că ar fi căzut într-o prăpastie în timpul unei furtuni urâte.) Zeci de ani mai târziu, sătenii din Alpii Berchtesgaden pretindeau că aud glasul lui Eichorn strigând „Dani ! Dani!” în timpul viscoalelor, cu toate că asemenea dovezi că unul sau amândoi ar fi rămas captivi într-un tărâm alpin liminal sunt mai degrabă conjuncturale. Vezi *Când folcloriștii devin folclor: Relatări etnografice ale legendei Eichorn/de Grey*, de Ernst Graf (n. a.).

funinginea din interiorul lui. Vorbea în timp ce lucra, o mormăială iritată și înspăimântată, și de aici am înțeles tot ce trebuia să știu. Promițând să mă întorc pentru cele trei întrebări, m-am despărțit de el.

Am alergat cu toată viteza pe panta muntelui, alunecând tot drumul. Când am smucit ușa ca s-o deschid, eram roșie la față și gâfâiam, iar nasul îmi curgea groaznic.

Aproape că m-am izbit de *Bamby*, care stătea în picioare lângă masă, în halat, părând trist.

— Finn încă nu a venit cu micul-dejun, mi-a spus.

Părul auriu ciufulit completa imaginea de indolență; privirea i-a căzut pe pachetul meu.

— O! *Pâtissier*-ul nostru silvan a făcut pâine. Ai văzut marmelada?

— Au luat pe cineva, am zis, reușind cumva să nu-i dau în cap cu creația lui Poe. Pe cineva din sat.

— Mda, m-am gândit eu.

Asta m-a făcut să mă opresc brusc. N-am pierdut timpul întrebând de unde știe, așa cum nu mi-l pierdusem nici întrebându-l pe Poe de ce voia ca un muritor să-i curețe poteca, deși îl văzusem pășind sprinten peste zăpadă.

— Când?

— În timpul nopții, a zis, fără să mă ajute cu nimic. Și înainte să întreb, nu, nu știu cine era. Doamne, cât urăsc *cântatul* Poporului. Nu l-ai auzit? Hm, poate lumânările diabolice ale lui Aud funcționează până la urmă. Nenorocitul ăsta de târăboi miorlăitor. Mie să-mi dai clopotele și lăutele din sălile mele și să spânzuri toți menestrelii pompoși care deschid gurile să le pângărească muzica.

S-a uitat la mine.

— Marmelada, Em.

O parte din sentimentele mele trebuie să mi se fi citit pe față, fiindcă a dat un pas înapoi, cu mâinile ridicate într-o mișcare de apărare. Abandonând pâinea, m-am întors și am fugit înapoi afară.

Când am năvălit pe ușile tavernei, am găsit acolo adunat aproape jumătate de sat, cu Aud răspunzând la întrebări în *Ijolandeză*. Nimeni nu era interesat de un străin în momente de criză, așa că sosirea mea a fost în general ignorată. Blestemându-mi lipsa fluenței, am reușit să-l găsesc pe Finn în mulțime, iar el m-a tras într-o parte și mi-a tradus situația.

Era Lilja. Dar bineînțeles că era Lilja, frumusețea satului care putea doborî copaci și despica lemne de foc cu ușurința cu care respira. Se spunea că se întorcea în Hrafnsvik cu iubita ei, o fiică de pălărier pe nume Margret, care locuia în orașul Selabær. Fuseseră luate amândouă, calul pe care călăreau ajunsese înapoi la grajdul său înainte de ivirea zorilor, cu șaua goală și strâmbă. Ceilalți cai intraseră în panică și se agitaseră când fusese băgat în grajd printre ei, un semn care trăda amestecul celor înalți. Cu tristețe, se organiza o echipă de căutare. Mama Liljei, Johanna, care își pierduse soțul înecat cu numai un an în urmă, era îngrijită de Thora și ajutoarele ei, fiind aproape inconstientă de durere.

Apoi Finn m-a întrebat încet dacă aș putea face ceva, date fiind vastele mele cunoștințe despre Popor. Din nefericire, Aud a ales exact momentul acela ca să-și încheie discursul și ni s-a alăturat lângă foc, și cei doi s-au uitat la mine cu o umbră disperată de speranță, iar eu nu am putut decât să promit că o să mă gândesc.

Când am plecat, Aud m-a rugat stăruitor să stau de vorbă cu Bambleby. Îmi puteam da seama după privirea ei că nu era atât de proastă încât să spere la un ajutor dezinteresat din partea Poporului, ci era dispusă să ofere la schimb orice îi stătea în puteri. Pierderea celor două tinere, ambele abia trecute de douăzeci de ani, apăsa greu asupra satului.

Într-adevăr, când am revenit în cabană, l-am găsit pe Bambleby îmbrăcat și hrănit (merindele fiindu-i aduse de unul dintre ajutoarele de la ferma lui Krystjan), dar departe de a fi nerăbdător să se alăture căutării. Am relatat ceea ce aflasem la tavernă și a ascultat politicos (bănuiesc că mai degrabă rezultat al dispoziției mele de mai devreme decât a unei bunăvoințe nou descoperite din partea lui).

— Aud e dispusă să plătească pentru ajutorul tău, am spus direct.

— Așa? a făcut amuzat. Trebuie să iau asta drept o ofertă de plată în monedă sau că îmi va aduce la ușă o oaie născută de o vacă a cărei lână se transformă în argint la lumina lunii ori ceva de genul ăsta?

— Cred că o să-ți dea orice vrei, dacă e dreptul ei să dea și nu se va pune în pericol pe sine sau pe altcineva.

Am vorbit în stilul atent în care negociez cu Poporul, ceea ce a părut să recunoască cu un fel de amuzament ostentiv. A ridicat plictisit din sprâncene și a revenit cu ochii la foc.

Am abandonat prudența și i-am vorbit în felul meu obișnuit.

— Wendell, fii mai comunicativ, te rog. Ți se interzice cumva să intervii în treburile neamului tău?

— Nu, a spus meditativ. Și nu sunt neamul meu, Em, nu în mod special; toate categorisirile alea prostesti născocite de mințile muritorilor sunt la fel de utile ca numele date vântului. Dacă vrei adevărul, nu știu dacă stă în puterile mele să le salvez pe îndrăgostite și nu-mi doresc deloc să-mi risc gâtul încercând. Tu de ce vrei să ți-l riști pe al tău? Doar nu-ți pasă de oamenii ăștia.

Chipul i-a fost luminat de mirare.

— Sau îți pasă? Simți ceva pentru Mord și Aslaug, cred. Oare prietena mea cu inimă rece a ajuns să prețuiască compania acestor oameni?

Am deschis gura să-i dau replica pe care o aștepta, să-i spun că eram motivată de știință, pur și simplu, că șansa de a investiga acest ritual bizar era imens mai mare decât orice mi se oferise până atunci, în ceea ce privește ramificațiile pentru înțelegerea poporului. Era perfect adevărat, dar dintr-un motiv oarecare mă făcea să mă simt neașteptat de singură.

M-am uitat afară în curte. Puteam să văd toporul acolo unde îl lăsase Lilja, înfipt în buturugă; se obișnuise să vină aproape în fiecare zi să ne refacă stocul. Era o imagine atât de tristă, încât mi-am întors repede privirea.

Da, simțeam ceva, nu sunt un monstru. Dar oare m-aș duce după ele doar de dragul lor, dacă nu aș avea și șansa unor descoperiri științifice?

Nu. N-aș face-o.

Viața mea fusese o lungă succesiune de momente în care alesesem rațiunea în locul empatiei, să-mi alung sentimentele și să pornesc în căutări intelectuale, și niciodată nu regretasem acele alegeri, însă niciodată nu mi se pusese atât de direct în față ca acum.

— De ce nu ne-am preface doar? a zis, scutindu-mă pe mine de a rosti așa ceva.

Am clipit spre el. A continuat:

— Nu trebuie să mergem nicăieri. Hai să luăm o sanie și să mergem pe o distanță scurtă în sălbăticia asta uitată de lume, stăm acolo o noapte sau două și ne întoarcem cu povești despre petreceri fantastice. Împreună putem inventa un discurs convingător, nu mă îndoiesc. Sătenii n-o să se supere prea rău de eșecul nostru, cu siguranță deja

bănuiesc că fiicele lor sunt pierdute. Vom accepta bunăvoința lor pentru că am încercat, apoi vom merge la CIDEF și vom fi acoperiți de laude pentru că suntem primii savanți care au documentat empiric o întâlnire cu spiridușii curteni din Ljosland. Eu o să-mi primesc fondurile. Tu o să-ți faci un nume, iar imediat după asta o să urmeze și postul dorit. Știi cine a fost recent numit în comisia de angajare?

Și-a încrucișat brațele și mi-a zâmbit.

I-am susținut privirea. Nu voi minți susținând că nu am fost tentată de sugestia lui. Ar fi fost o schemă ușor de îndeplinit, un mod excepțional de facil de a scăpa cu fața curată. Eram mult prea pragmatică să nu mă gândesc la interesele mele înainte de a respinge ideea.

— Ți-ai câștigat deja reputația de ins care își falsifică cercetările, am zis. Asemenea pretenții dramatice nu ar părea dubioase?

— A, aici intervii tu, draga mea Em. Reputația ta este nepătată. Nimeni n-ar crede că ai lua parte la o înșelătorie de asemenea dimensiuni. De orice dimensiuni. Îmi vei curăța reputația extrem de eficient.

Îl credeam. Dar nu am avut nevoie de mai mult de o secundă ca să mă decid. Poate că nu-mi păsa – nu putea să-mi pese – atât cât ar fi trebuit de soarta celor două tinere. În același timp însă nu eram cineva care să pună gloria mai presus de descoperirea științifică, laudele găunoase mai presus de cunoaștere. Era vorba despre enciclopedie, dar și despre ceva mai important: lucrul care m-a împins în primul rând să creez enciclopedia.

— Nu știm cu siguranță că Lilja și Margret sunt pierdute, am spus.

A gemut și și-a apăsat palmele pe față. Am așteptat.

— Dacă vrei tu, a rostit printre degete, o să te ajut.

L-am examinat atent, pentru că sunt obișnuită cu târgurile spiridușilor și am putut recunoaște unul în intonația lui. Însă era un târg cu o singură parte, ceva cu adevărat deosebit. Nu-i puteam înțelege motivațiile.

— Vreau, am spus. Trebuie s-o spun de trei ori?

— Presupun că ai putea, creatură infernală.

Am făcut-o.

— Minunat, a răspuns acru. Păi, nu te aștepta să te ajut la împachetat. Fac asta împotriva judecății mele. Și dacă proviziile se dovedesc inadecvate, opresc întreaga expediție.

Proviziiile au fost mai mult decât adecvate.

Întregul sat s-a adunat într-o copleșitoare etalare de generozitate și eficiență. La ora nouă dimineața aveam doi cai și o sanie încărcată cu destulă mâncare, lemne de foc, pături și alte articole cât să ne ajungă zile în șir. Una dintre femei găsisese chiar timp să tricoteze o haină pentru Shadow, ceea ce, alături de celelalte daruri, m-a tulburat surprinzător – dată fiind mărimea tovarășului meu, trebuie să-i fi luat femeii ore întregi. Eu și Bambleby ne-am distrat în cabană convingându-l pe recalcitrantul Shadow să intre în noul veșmânt, care era decorat cu flori și echipat cu o glugă veselă. Câinele a lăsat capul în jos cu o jenă chinuită până când torționarii săi au binevoit să-l elibereze de la stâlpul de lână al infamiei și și-a petrecut următoarea oră ignorându-mă ostentativ.

Din fericire, drumul care le dusesese pe Lilja și Margret în pădure era curat, pentru că nu mai ninsese de la răpirea lor, iar marinarii credeau că cerul va mai rămâne senin încă o zi sau două. În timp ce sătenii ne pregăteau proviziile, eu și Bambleby am urcat pentru o ultimă dată la izvor.

Poe progresase destul de puțin cu copacul, cu toate că zăpada era plină de cenușa pe care o scosese din interior. Bambleby a exclamat cu neplăcere văzând venerabilul copac redus la o coajă.

— Afurisi-i-ar frigul! a mormăit. Nenorociții de bogli lipsiți de respect.

Înainte ca Poe sau eu să putem vorbi, a atins copacul și acesta s-a vindecat; mustea de sănătate și frunzele verzi străluceau pe fundalul palid al iernii. Poe a țipat și a căzut în genunchii lui ascuțiți în fața lui Bambleby, tremurând, ceea ce nu l-a impresionat deloc. Când Poe i-a adus o pâine magnifică drept dar de mulțumire, Bambleby i-a spus cu grosolănie:

— M-am săturat până peste cap de pâine. Adu-mi ceva care să-mi țină de cald în locul ăsta infernal.

— Poate face asta? am întrebat după ce Poe s-a târât înapoi în casa lui copac, de unde a răsunat un cor bizar de zdrăngănituri și zgârieturi și un fel de bolboroseală. Bambleby s-a mulțumit să fluture din mână și s-a întors la îmbufnarea lui.

În mai puțin de o oră, Poe a reapărut cu un coș împletit din ramuri de salcie, acoperit cu o pătură de lână aspră. Bambleby l-a acceptat nepoliticos și fără să se uite măcar la conținut, cu toate că ceea ce se afla sub lână scotea niște aburi dubioși. A trebuit să iau eu coșul de la el și am descoperit înăuntru șase prăjituri glazurate, nu cu mult diferite de cea pe care văzusem că ljoslandezii o consumă la ocazii speciale. Astea continuau să scoată aburi până erau mâncate.

Poe a răspuns la întrebările mele cu ceva asemănător bunei dispoziții și cu ochii negri puțin umezi când degetele lui mângâiau cu dragoste rădăcinile copacului. Întrebările erau destul de simple: Unde duseseră cei înalți fetele? (În locul unde aurora sângerează alb.) De ce se tem cel mai mult cei înalți? (De foc.)

— Întrebare irosită, a zis Bambleby când ne îndepărtam. Sunt făcuți din gheață și zăpadă. De ce altceva să se teamă?

— Mulțumesc de sfat. Deși observ că ai așteptat și nu mi l-ai dat decât când nu a mai fost util. Ce crezi că e locul unde aurora sângerează alb?

— Nu știu, dar pur și simplu sunt nerăbdător să aflu. Nu ai pus a treia întrebare.

— Ce perspicace ești.

În realitate n-aș putea să spun de ce am reținut a treia întrebare, în afară de intuiția că s-ar putea să fie importantă mai târziu. E o intuiție în care am ajuns să am încredere, căci, dacă petreci suficient timp studiind Poporul, devii conștient de modul în care comportamentul lor urmează tiparul străvechii urzeli și bătători a poveștilor și simți cum tiparul se întinde înaintea ta. A treia întrebare este întotdeauna cea mai importantă.

Sania încărcată, trasă de doi cai ljoslandezi robuști și lățoși, ne aștepta în sat. Caii erau albi, ceea ce m-a izbit ca un fel de prevestire, cu toate că nu mi-am putut da seama dacă de bine sau de rău. Nu erau cai comuni, ci animale obișnuite să-și croiască drum prin regiunea acoperită de nămeți și chiar să se cațare pe versanții munților.

Înainte de plecare, Aud m-a surprins îmbrățișându-mă și sărutându-mă pe ambii obraji. Am roșit și am trecut peste asta mormăind ceva. L-a tras pe Bambleby deoparte și i-a vorbit încet. Când a revenit la sanie, era încruntat.

— Ce-i?

— Aud pare să creadă că o să te las să mori la primul semn de necaz.

Fie așa, fie o să te devorez eu însumi. Mi-a oferit o favoare în schimbul siguranței tale.

— Sper că ai acceptat, am spus liniștită. Poți păstra banii. Eu revendic oaia de argint.

Și-a dat ochii peste cap. Câteva clipe mai târziu, după o altă rundă de rămas-bun plictisitor, am pornit la drum.

Sania aluneca lin peste zăpadă. În prima oră am urmat drumul. Doi săteni mergeau înaintea noastră călare, bărbați care făcuseră parte din prima echipă de căutare. Ei ne-au arătat locul unde Lilja și Margret părăsiseră drumul, un punct unde Karrðarskogur cobora de pe munte și arunca umbre albastrii peste fâgașele roților și urmele de pași. Acolo bărbații ne-au părăsit, iar Bambleby și cu mine am continuat singuri, refuzând oferta lui Aud de a ne da un paznic.

Codrul părea să ne facă potecă; am urmat semnele clare ale trecerii peste zăpadă, ca și când copacii s-ar fi dat la o parte ca să facă loc pentru oricine sau orice ar fi trecut pe acolo înainte. Numai în câteva locuri drumul ne-a fost blocat, o dată de un mestecăn înalt despre care aș fi putut jura, de la distanță, că se afla la marginea luminișului. Ramurile trosneau și gemeau și se părea că pădurea ne închide încet-încet din nou drumul, ca vindecarea unei răni.

Coboram și mergeam pe jos împreună cu Shadow ori de câte ori terenul trecea peste un deal, ca să mai ușurez caii. M-am uitat în urmă la amprentepe mele pe zăpadă, obținând o formă primitivă de satisfacție văzând semnele pe care le făceam peste lumea aceea nefamiliară. Shadow, săltând lângă mine, nu lăsa urme. Niciodată nu lasă.

Bambleby a rămas în sanie, învelit în două pături și vorbind numai ca să se plângă de frig. Nasul i se făcuse de un roșu strălucitor de cât îl suflase, sunet care mereu părea să coincidă cu momentele în care eram vrăjită de frumusețea tăcută a pădurii înzăpezite. În cele din urmă, l-am pus să mănânce una dintre prăjiturile lui Poe și am fost ușurată constatând că m-a ascultat, scutindu-mă de efortul de a i-o vâri eu pe gât.

Prăjitura era caldă la atingere, moale ca și cum abia ar fi fost scoasă din cuptor, și i-a schimbat dispoziția lui Bambleby. Restul după-amiezii a mers pe jos pe lângă sanie, fără pături sau fular, cu fața roșie de căldură, mângâind absent ramurile câte unui copac. Tot ceea ce atingeia învia, împrăștiind pe zăpadă frunze ca niște smaralde sparte,

fructe roșii, mâțișori de salcie și conuri cu semințe, o invazie de culori și texturi sclipind prin lumea albă. Destul de curând, mica noastră potecă sălbatică semăna cu un bulevard larg, decorat pentru întoarcerea alaiului triumfător al unui general. Păsările ghemuite pentru iarna lungă ieșeau din vizuinile lor, ciripindu-și încântarea alarmată și îmbătându-se cu fructe. O vulpe slabă a țâșnit peste cărarea noastră, cu un graur în bot, aruncându-ne o privire disprețuitoare în timp ce se strecura înapoi în umbra catifelată.

Am încercat din răputeri să nu mă minunez de splendida demonstrație a lui Wendell. Era prima dată când îl vedeam liber cu magia lui și asta mă făcea să mă simt nesigură și nervoasă; mi-am dat seama că eram obișnuită să-i ignor acea latură, sau cel puțin s-o trec cu vederea. Ajungând pe o creastă, m-am întors să văd toate acele culori desfășurându-se peste peisajul adormit, copacii eleganți și sfidători, chiar dacă vântul rece le smulgea frunzele ca niște lupi mușcând.

Spre seară am ajuns într-o trecătoare. Prima echipă de căutare se oprise acolo, ne puteam da seama după zăpada deranjată, o încălceală de urme de copite și de bocanci. Noi am mers puțin mai departe, urmând linia rău prevestitoare a unui singur set de copite. Munții de pe ambele părți aveau ascuțișuri vulcanice și erau mai mari decât ar fi avut voie să fie orice lucru pământean; vârfurile lor înghețate erau cu siguranță mai aproape de stele decât de noi, mici pete înaintând greoi.

— Au fost singure aici? am întrebat cu voce tare.

Bambleby a ridicat din umeri, complet indiferent. Își pusese din nou ularul și mânușile, dar ceva din roșeața căldurii zăbovea încă pe fața lui.

— Să ne oprim aici peste noapte? Mor de foame.

L-am convins să mai continuăm încă o oră, până am ajuns în inima trecătorii. Bambleby a oftat din greu, dar m-a ajutat să descarc cortul și să-l instalez într-o adâncitură de la poalele muntelui, unde aveam să fim feriți de vremea proastă. Au urmat alte oftaturi când am făcut focul și cina, un amestec de carne uscată, mirodenii și legume pe care trebuia să-l fierbem în zăpadă topită. A stat holbându-se la ceaun de parcă n-ar mai fi văzut unul până atunci, până când l-am întrebat dacă își gătise singur mâncarea vreodată în viața lui – cu siguranță fusese servit cu și mai multă ostentație în regatul spiridușilor decât fusese pe tărâmul muritorilor – și s-a răstit că nu înțelege ce importanță are, ceea ce pentru mine a fost un răspuns suficient. L-am lăsat pe el s-o

facă și gustul de ars al tocanei a meritat distrația de care am avut parte privindu-l poticnindu-se prin jur, arzându-se și stropindu-se în mod repetat. După aceea s-a retras furios în cort și s-a învelit în păturile pe care ni le dăduse Aud, luând acul și ața și apucându-se să repare mici rupturi ale pelerinei lui, mormăind pentru sine și în general dând impresia că era un fel de inversare bizară a unei ursitoare care țesea viitorul în tapiseria ei. Mie mi se părea o îndeletnicire inutilă, neavând cine să ne vadă, cu excepția vulpilor și păsărilor, dar sarcina părea să-i îmbunătățească dispoziția, sau cel puțin să-i închidă gura, așa că m-am abținut de la comentarii.

Ziua de azi mi-am petrecut-o alternând între încântarea savantului în fața acestui teritoriu științific neexplorat în care pătrundeam și teama că ajunseserăm prea târziu – sau mai rău, că nu avuseserăm niciodată vreo șansă. Lilja și Margret merseseră mai repede decât noi, neavând poveri după ele, dar tot îmi făceam griji să nu fi căzut într-o capcană a spiridușilor fără să ne dăm seama și să fim condamnați să rătăcim prin sălbăticie, vânând umbre și neînfăptuind nimic.

— Nu e nicio capcană, a spus Bambleby cu atâta certitudine în ochii lui verzi, încât mare parte din teamă mi-a dispărut. Numai blestematul de frig și kilometri întregi de pustiu nelocuibil.

Părea incapabil să se bucure de frumusețea pură și aspră, de cruzimea sălbatică a munților, de ghețarii enormi, de micile panglici de timp agățate de stânci sub forma cataractelor înghețate. Aurora a dansat deasupra noastră în ambele nopți, verde și albastru și alb legănându-se împreună, un ocean rece acolo sus pe cer, iar el abia dacă s-a uitat. În a doua noapte și-a folosit magia ca să facă să apară un gard verde gros de ilice spinoase și un trio de lăstari de salcie care ne-au învăluit cortul într-o draperie ca un baldachin, ferindu-ne de vântul rece.

— Ia uite! nu m-am putut abține să nu exclam, stând lângă foc și privind în sus la explozia de lumină.

Recunosc că aș fi vrut să se bucure de peisaj împreună cu mine și am fost dezamăgită când doar a oftat.

— Mie dă-mi dealuri rotunde ca niște mere și păduri de un verde în care te-ai putea scălda, a spus el. Nu fleacurile astea hiperboreene.

— Fleacuri! am exclamat și m-aș fi răstit la el, dar expresia cu care privea în foc era deschisă și însingurată și mi-am dat seama că nu încerca să fie enervant, ci îi era dor de casă. Mereu tânjise după ea, iar locul acesta, atât de străin și de neprietenos, ascuțise ca o lamă tăișul dorului.

Ca de obicei, habar n-aveam ce să fac cu genul ăsta de intuiție – oare dacă i-aș pune întrebări i-aș ușura tristețea sau i-aș înrăutăți-o? Ar trebui (o, Doamne) să încerc să-l îmbrățișez? În cele din urmă, l-am rugat doar să mai aducă bariere împotriva vântului, pentru că știam că îi făcea plăcere să-și folosească astfel puterile, iar el a făcut un gard

atât de încărcat de fructe viu colorate, că m-a dus cu gândul la un brad de Crăciun, și un covor complet inutil de ghiocei la picioarele mele, pe care l-am suportat în tăcere.

Mi-am păstrat mâna atent ascunsă în mânășă – nu pentru că aș fi dorit. Aș fi vrut s-o smulg și să-i flutur lui Bumbleby în față banda de umbră care se răsucea pe degetul meu mijlociu, acum destul de evidentă, încât știam ce era – un inel. Mă umplea de o teroare cum nu mai simțisem vreodată, dar nu-i puteam spune, nici nu puteam să dau vreun semn care i-ar fi putut trezi suspiciuni. Farmecul, oricare ar fi fost, mă prinsese cu fermitate. Chiar și mai îngrijorător, uitam eu însămi uneori de el. Nu puteam decât să sper că nu ne va afecta expediția.

Am urmărit cu coada ochiului cum sprâncenele întunecate și frumoase i se încruntau la foc. Oare se va rezezi la mine și... și...

Am simțit cum mi se înroșește gâtul. Ce motiv ar fi avut să facă asta?

Ca de obicei, Wendell a râs când i-am spus de intenția mea de a merge la toaletă, dar nu mi-a păsat; în salbăticie trebuie să ții la oricâtă demnitate poți, așa am considerat întotdeauna. Lăsându-i pe el și pe Shadow lângă foc, m-am îndepărtat de tabără și am găsit un copac destul de mare să mă ascund după el (ieșisem din pădure și din ea nu mai rămăseseră decât pâlcuri jigărite de mesteceni din loc în loc). Mi-am făcut treburile repede și m-am grăbit să mă întorc prin zăpadă.

Privind acum în urmă, mă întreb dacă am avut suficient spirit de observație. Cu siguranță eram atentă, întotdeauna sunt în timpul muncii de teren, dar bănuiesc că nefamiliaritatea locului și munții înalți și întunecați, înfășurări în zăpadă, mă induceau în eroare și credeam că nicio ființă vie nu mă putea aborda acolo, cu siguranță niciun spiriduș, creaturi pe care întreaga mea carieră le asociasem cu verdeța, apa și viața.

Din fericire, am reflexe rapide. În clipa în care lumina a licărit printre copaci, m-am oprit și mi-am înșfăcat moneda. Lumina era cenușie și nu avea nicio căldură în ea, ca a unei stele. O adiere s-a mișcat printre copaci și s-a auzit o șoaptă de clopote. Dacă nu aș fi atins metal, aș fi putut fi fermecată, și chiar și așa capul mi se învârtea puțin, dar sunt obișnuită să mă opun farmecelor spiridușilor și am rezistat.

Erau spiriduși gregari care au devenit curioși și m-au înconjurat când au văzut că n-am fost vrăjită de muzica lor și m-am îndreptat spre

ei. Am știut imediat că eram în pericol, fiindcă erau spiriduși de tipul bogle, o categorisire controversată, aplicată tuturor spiridușilor comuni cu înfățișare letală, intelect scăzut și fire răuvoitoare. Boglii sunt continuu flămânzi de obicei, dar se simt bine în locuri pustii, ceea ce a condus la teoria că se bucură de senzația de foame. Când întâlnesc ființe vii, au tot felul de modalități neplăcute de a le devora, de obicei prin coacere, bucată cu bucată, la focurile mici de gătit pe care le cară peste tot cu ei.

Erau înalți pentru niște spiriduși comuni, deși unii au înălțimea unui om, creștetele lor ajungându-mi până la umeri. Erau aproape numai oase, acoperiți cu ceva asemănător pielii, însă aveau un aspect fațetat și colțuros ca o bucată de gheață cioplită în formă de spiriduș. Nu m-au lăsat să-i văd limpede, contopindu-se și apărând din nămeți la fel de ușor cum făcea Poe cu copacul lui, dar ceea ce am văzut era palid și încărunțit de chiciură, cu pelerine țesute din raze de lună, și aveau degete ascuțite ca acele, cum avea Poe, și dinți pe măsură. Unii dintre ei purtau clopote, alții își duceau focurile în ceaune mici, flăcări gri-albăstrui alimentate de crenguțele pe care le rupeau în trecere din copaci. M-au înconjurat de câteva ori, măsurându-mă și șușotind între ei. Glasurile lor erau ca vântul spulberând zăpada și eu nu le puteam înțelege. Nu se știe dacă boglii au un limbaj pe înțelesul omului; sunt foarte apropiați de animale.

Savantul din mine formula deja întrebări în spiridușă; doream să aflu dacă mă puteau înțelege, și nu numai atât, voiam să prelungesc întâlnirea cu ei, ca să-i studiez. Însă unul dintre bogli a apărut brusc lângă umărul meu, strângându-mă de gât cu mâna rece și tăioasă și aplecându-se să mă muște de ureche.

Am prins doar o adiere a respirației lui, care mirosea a fum de brad și a sânge, înainte să sar într-o parte, aruncând un Cuvânt de Putere¹⁷.

¹⁷ Descrie prima dată de Annabelle Levasseur. Sunt farmece excepțional de puternice ale spiridușilor care, în mod unic, pot fi aruncate nu numai de spiridușii curteni, ci și de spiridușii comuni și de muritori (cu toate că puterea lor este mult diminuată în această ultimă formă). Nimeni nu cunoaște originea Cuvintelor de Putere. La un moment dat, un vrăjitor spiriduș foarte puternic (termen nepotrivit, pentru că Poporul are în totalitate magie, dar aici mă refer la un spiriduș talentat în mod deosebit la vrăji), posibil Ivy Smith, care constituie un motiv de seamă în arta spiridușilor din sudul Angliei, a creat Cuvintele, transmițându-le numai câtorva prieteni și aliați favoriți. Cea mai bizară informație despre Cuvinte (după cum a

Învățasem două dintre ele, extrase prin mită de la bătrâni din Popor care locuiau în colțuri izolate de sălbăticie.

Unul dintre Cuvinte este într-un totu inutil. Am dat peste el în timp ce căutam povești despre un spiriduș tip cotoroanță din Insulele Shetland – localnicii nu erau siguri dacă era o banshee sau vreun fel de fugară dezonorată de la o curte a spiridușilor. Nu am reușit niciodată să aflu care variantă era adevărată. Am dat peste ea la apus, într-o grămadă de zdrențe decolorate pe plajă, unde aproape că nu se distingea de lemnul adus de ape. Mi-a cerut adăpost, pe care i l-am oferit, desigur, conducând-o la hanul la care stăteau și cedându-i patul meu, iar eu am dormit pe podea. I-am spălat chiar și picioarele când mi-a cerut-o; erau foarte mici și curbate, ca niște cochilii. Era atât de bine înfășurată în zdrențele ei, câteva straturi de rochii care ar fi putut sau nu să fie frumoase cândva, o pelerină cu glugă și câteva șaluri, încât nu am reușit să mă uit bine la ea. Când m-a întrebat ce favoare aș dori la schimb, am spus că voiam să găsesc Cuvinte de Putere, în special din cele care mi-ar putea fi folositoare – nu că m-aș fi așteptat cu adevărat că cunoască vreunul (puțini din Popor le cunosc). Spre uimirea mea, mi-a dat unul fără să discute, cu toate că, după ce a plecat și mi-am dat seama ce făcea, am fost dezamăgită. Cuvântul avea o singură utilitate, și anume regăsirea nasturilor pierduți. E de ajuns să spun că rareori m-am ostenit cu el și mă depășește să-mi explic de ce s-ar obosi cineva să inventeze așa un farmec. Concluzia mea: așa sunt spiridușii.

În problema pe care o aveam acum, invocarea nasturilor îmi era de puțin folos, dar, din fericire, al doilea Cuvânt pe care îl învățasem aduce celui care îl rostește o invizibilitate temporară – mult mai practic. Firește, ar fi fost mult mai ușor să-l găsesc decât pe cel cu nasturii; câteva mite avantajoase m-au condus la copacul unui kobold înțelept, care mi-a dat Cuvântul în schimbul unui vițel de un an.

În orice caz, când am rostit Cuvântul, boglii au început să bâjbâie după mine, țipând indignați. Din nefericire, efectul Cuvântului nu durează mult.

Acum am și eu mândria mea. Cred că m-aș fi putut descurca și

descoperit Levasseur într-un interviu cu un spiriduș curtean pe moarte) este că pot fi uitate de membrii Poporului care le învață, dacă nu sunt spuse suficient de des. Este posibil ca din acest motiv să fi rămas atât de obscure, chiar și pentru Popor; altfel, de ce nu le-ar cunoaște fiecare monarh însetat de putere și nu le-ar folosi contra dușmanilor săi? (Deși nu toate Cuvintele au o utilitate evidentă) (n. a.).

singură cu creaturile, să discutăm rațional, să le ofer un preț cinstit în schimbul siguranței mele, să obțin timp. O mai făcusem. Dar credința și posibilitatea nu sunt de mare folos în asemenea situații, iar eu nu sunt atât de arogantă încât să-mi risc viața din orgoliu, când aveam ajutor așa de la îndemână. Așa că am deschis gura și am strigat:

— *Wendell!*

Spiridușii nu mi-au luat în seamă strigătul. Fără îndoială erau obișnuiți cu drumeții rătăciți care strigau după ajutor. Unul dintre ei m-a apucat de pelerină și m-a smucit dureros înainte și înapoi, ca un animal care vrea să mă doboare. Dar nu a fost nevoie să strig din nou după Wendell.

A apărut din spatele unui copac, sau poate *din* copac, nu am văzut. A întins mâna și a frânt gâtul spiridușului care mă prinsese, lucru la care nu mă așteptam, și m-am îndepărtat împleticit și de el și de trupul prăbușit. Mi-a văzut semnul de pe gât și toată fața i s-a întunecat cu ceva care mergea dincolo de furie și îl făcea să arate ca o creatură sălbatică. Spiridușii s-au împrăștiat ca niște frunze, cu toate că erau prea intrigați și prea proști ca să fugă.

— Ești rănită?

— Nu.

Nu știu cum am reușit să vorbesc. Îl mai văzusem și până atunci pe Wendell furios, dar acum părea să fie ceva care izbucnea din el ca un fulger, amenințând să ardă totul în cale.

A mișcat mâna și din zăpadă s-a înălțat un copac hidos, întunecat și înspăimântător, tot numai spini și crengi tăioase ca niște cuțite. Ramurile au țâșnit și au împuns spiridușii. Când au fost toți imobilizați, zvârcolindu-se și țipând deasupra pământului, a trecut de la unul la altul, rupându-i cu o brutalitate desăvârșită și calmă. Membre, inimi și alte organe pe care nu le recunoșteam s-au împrăștiat pe zăpadă. Nu s-a grăbit, ci i-a ucis metodic în timp ce restul urlau și se zbăteau.

Nu mă puteam mișca. Desigur, nu era ca și cum aș fi privit oameni murind – când spiridușii zăpezilor își dădeau ultima suflare se topeau ca vrăjitoarele dintr-o poveste – dar era destul de rău. Ca o pisică în fața unei supraabundențe de păsări rănite, nu se ostenea să-i termine pe toți, ci pe unii îi lăsa să se zbată și să sângereze în timp ce se ocupa de ceilalți. Când unul s-a eliberat, ramura în care era înfipt rupându-se sub greutatea lui, a răs pur și simplu, un sunet care nu avea nimic uman în el, și a lăsat spiridușul să creadă că poate scăpa înainte să-l

aducă liniștit înapoi prin magie și să-l rupă în două.

Furia nebună și concentrată l-a părăsit aproape imediat după ce a terminat satisfăcut ultimul spiriduș, apoi și-a dat jos pelerina și a exclamat, observând niște pete de sânge pe care nu le puteam vedea, căci pentru mine se transformaseră în apă. S-a dus mânios la izvorul apropiat, lăsându-mă să mă holbez la ultimele câteva trupuri zvârcolindu-se. Atunci mi-am dat seama că nu mai puteam sta acolo, nici nu puteam să dau ochii cu el când se întorcea, așa că am plecat în pustietate.

Am mers poate vreo jumătate de oră, cu o senzație de amărăciune în gât și în ochi cu lacrimi pe care nu mi le puteam explica. Încet, foarte încet, umerii mi s-au relaxat. M-am calmat și am fost capabilă să privesc rațional situația.

Problema mea era clară: încă nu mă învățasem să-l privesc pe Bambleby ca pe unul din Popor, nu în totalitate. Dacă aș fi făcut-o, spectacolul lui nu m-ar fi șocat într-atât. De dragul sănătății mele mintale, ca să nu mai pomenesc de siguranța amândurora, ar fi bine să mă împac cu gândurile astea despre el, și încă repede.

Când m-am întors era în cort, cârpindu-și din nou pelerina. Nu vedeam ce nu era în regulă la ea și mă întrebam dacă obiceiul acela obsesiv pe care îl luase nu era simptomatic pentru inabilitatea de a se lăsa în voia naturii sale și de a ne face existența mai ordonată și mai casnică în alte aspecte.

— Iată-te! a exclamat, ridicând ușurat ochii la mine când am intrat.

Avea vocea obișnuită, ca și când însuflețirea lui înspăimântătoare și violentă de acum o oră nu fusese mai mult decât o criză de strănut, ceva ce cu siguranță m-ar fi îngrozit până în măduva oaselor dacă n-aș fi fost deja obișnuită cu dispoziția lui eratică și n-aș fi anticipat.

Asta nu înseamnă că nu eram deloc îngrozită.

— Am fost doar să mă plimb, am răspuns, scoțându-mi ghețele și băgându-mă sub pături. Nu trebuia să te îngrijorezi.

A continuat să se uite la mine.

— Ești sigură? Când m-am întors și tu dispăruseși, m-am întrebat dacă nu cumva te-am speriat. M-am pierdut cu firea și îmi pare rău.

Am clipit, extrem de uimită de introspecția lui, în general un lucru care lui Bambleby pare să-i displace.

— Nu trebuie să-ți ceri scuze. Mă apărui, cu exces de zel ce-i drept, dar aș fi o proastă dacă te-aș acuza pentru asta.

Sunt mulțumită să spun că glasul nu mi-a tremurat decât puțin și câteva respirații adânci au fost de ajuns ca să mi-l liniștească.

Mi-a aruncat o privire ciudată; era impresionat, cred, dar în același timp era și ceva trist în asta. Serios, chiar *voia* să fug țipând, îngrozită de el? Pentru Dumnezeu.

— Em, a zis. Dragul meu balaur. M-am gândit că e cazul să îndrept cumva lucrurile. Am făcut un prim pas, mă tem.

I-am urmărit privirea până pe perna mea, pe care se afla un obiect pe care nu l-am recunoscut, din lână și cu formă ciudată.

L-am ridicat deodată, indignată. Era puloverul meu!

— Cum... cum ai...

— Îmi pare rău, a rostit fără să ridice privirea de pe sclipirile acului său. Dar nu te poți aștepta să trăiesc în apropierea unor haine care abia dacă merită acest nume. E inuman.

Am scuturat puloverul, icnind. Abia dacă mai era aceeași haină. Da, avea aceeași culoare, dar lâna în sine părea modificată, devenise mai moale, mai fină, fără a-și pierde din căldură. Nu mai era un pătrat lăbărțat; acum ar fi stat pe mine abia puțin larg, expunând clar liniile siluetei mele.

— De acum înainte ține-ți naibii mâinile departe de hainele mele! m-am răstit, apoi am roșit, dându-mi seama cum suna.

Bambleby nu a remarcat asta.

— Știi că există bărbați și femei care și-ar da primii născuți ca un rege din Lumea Spiridușilor să le îngrijească garderoba? a zis, tăind calm o ață. Acasă, fiecare curtean dorea câteva secunde din timpul meu.

— Rege? am repetat, holbându-mă la el.

Totuși nu eram extrem de surprinsă, pentru că asta ar fi explicat magia lui. Un rege sau o regină din Lumea Spiridușilor, spun legendele, poate avea acces la puterile țărâmului lor. Însă aceste puteri, deși vaste, nu se presupune că sunt și nelimitate; există povești despre regi și regine care au fost păcăliți de oameni. Iar exilul lui Bambleby este desigur o dovadă în plus.

— Oh!

Și-a pus acul și ața înapoi în trusă.

— Asta. Mă rog, a durat doar o zi. Încoronarea mea a fost rapid urmată de o încercare de asasinat; și apoi, vezi tu, draga mea mamă vitregă m-a silit să fug în lumea muritorilor.

S-a întins și a închis ochii.

— A fost o zi plină de evenimente. Ți-am reparat și cealaltă pelerină.

— Dumnezeu!

Dar deja adormise, așa că nu-i mai puteam face morală, îngăduindu-mi – m-am întrebat deodată dacă nu cumva asta fusese intenția lui – să fiu prea furioasă pe el ca să mai fiu și speriată.

Oricât aş urî să murdăresc aceste pagini cu melodramă, realitatea este că acestea ar putea fi ultimele cuvinte pe care le scriu. Nu ştiu cât timp mai am sau cât o să mai fiu în stare să țin tocul în mână, așa că voi încerca să fiu concisă.

Azi-noapte (dacă atunci era; scurgerea timpului este imposibil de măsurat în Lumea Spiridușilor) m-am trezit în zgomotul blestematului de copac invocat de Bambleby zgâriind materialul cortului și în ecurile boglilor în chinurile morții, ca și cum copacul le-ar fi adunat țipetele și le-ar fi păstrat ca amintire. Ei bine, încearcă să mai dormi după așa ceva.

Am bâjbâit după ceasul meu de buzunar și am constatat că nu era nici ora șase. Zorile erau foarte, foarte departe.

M-am uitat în jur după Shadow și l-am descoperit pe trădător ghemuit lângă Bambleby. Câinele a ridicat capul totuși, auzindu-mi foiala. Wendell abia dacă era mai mult decât o grămadă de păтури; luase cea mai mare parte din ele și se tot trezea plângându-se de frig. Abia dacă puteam să disting un ciuf auriu ieșind dintre două păтури.

Am ieșit din cort, gândindu-mă că aş putea face focul și un mic-dejun matinal. Caii erau lipiți unul de celălalt, cu crupele înspre grămada de carbuni.

Deasupra noastră, aurora sângera.

Am rămas încremenită. Panglici lungi și albe se desfășurau până la pământ, subțiindu-se pe parcurs. Verdele și albastrul aurorei nu erau afectate. Parcă ceva trăgea acea albeață argintie spre pământ, ca niște degete întinzând vopseaua pe o pânză, spre un loc imediat dincolo de cotul muntelui, la mai puțin de un kilometru depărtare.

Timp de câteva minute nu am făcut nimic, doar am stat acolo, trecând prin posibilități și planuri. Odată ce am ales un traseu, m-am gândit la el alte câteva minute. Apoi m-am întors în cort și m-am îmbrăcat, punându-mi din obișnuință carnețelul în buzunar. Am luat lanțul de aur pe care îl țin la fundul genții cu cărți, unul pe care am reușit să-l ascund de Bambleby tot timpul ăsta. Mult timp a fost o sursă de amuzament pentru mine că nu a avut niciodată vreo suspiciune în privința lui Shadow.

Am pus zgarda de la capătul lanțului în jurul gâtului lui Shadow. S-a

ridicat, perfect tăcut, înțelegându-mi intenția în felul acela bizar al lui.

Wendell nu s-a clintit și, cunoscându-i obiceiurile, mă îndoiam că o s-o facă prea curând. Mi-am pus păturile peste el, ca să se simtă și mai confortabil. În afară de păr, mai erau vizibile un cot, o parte dintr-un obraz și un ochi cu gene închise la culoare.

Mi-am trecut degetele prin părul lui – parțial pentru că mereu simțisem o dorință prostească s-o fac și ca mod de a-mi cere iertare. La urma urmelor, s-ar putea să nu mă întorc din călătoria mea, iar dacă nu m-aș întoarce, el nu m-ar ierta niciodată. Posibil să nu mă ierte nici dacă mă întorc, dar nu puteam risca să-l iau cu mine după spectacolul de ieri. Ca toți cei din Popor, Wendell este imprevizibil, iar eu nu am cum să știu dacă nu-l va mai apuca iar vreo furie nebună dacă vreun spiriduș curtean m-ar atinge fie și cu un deget, aducându-ne într-un necaz din care să nu mai putem ieși. Recunoscuse mai înainte că nu știa dacă se poate pune cu ei. În pofida puterii lui, el nu era decât unul, iar asta poate însemna puțin prea mult, dată fiind lipsa lui excesivă de autocontrol.

Nu, în cazul ăsta aveam nevoie de un cap limpede și pentru așa ceva nu mă puteam baza decât pe mine.

Mi-am pus rachetele și am ieșit afară cu Shadow alături. Lesa ținea câinele lângă mine, nu mai departe de trei pași de-ai mei. M-am uitat numai o dată în urmă – unul dintre cai m-a privit cu un fel de ușurare dezgustată; eram nebună, dar cel puțin nu-l silisem să renunțe la căldura cărbunilor. Copacul ucigaș se apleca peste cort ca o mamă grijulie, părând obscen de gras și cumva mulțumit de sine. Imaginea a fost de ajuns ca să-mi înăbușe îndoielile.

Am mers și am tot mers, rachetele mele scrâșnind ușor pe crusta de gheață de deasupra nămeților. Munții dormeau adânc, tulburați numai de atingerea sporadică a vântului trecând razant și ridicând mici nori de zăpadă de pe pantele lor. Aurora cobora la pământ în rafale, ca o ploaie de argint. Cădea într-o vale între doi versanți semeți ai unui munte zimțat.

Am devenit conștientă că mergeam de mult timp fără să ne apropiem de destinație. Eram în afara farmecului și aveam nevoie de o cale de intrare. Am lăsat lesa să se desfășoare, astfel încât Shadow să se îndepărteze patru pași de mine, apoi cinci. Încet, lumina a început să se apropie.

Pășiserăm pe tărâmul lor.

Imediat ce am fost sigură, l-am tras din nou pe Shadow lângă mine. Pe măsură ce ne afundam mai mult în lumea spiridușilor, Shadow devenea tot mai mare. Era acum de două ori mai masiv, nasul lui ajungându-mi la piept. Botul îi era mai ascuțit, ca de lup, labele enorme. Dar mă urma la fel de calm ca întotdeauna, cu ochii lui negri plini de încredere.

Am urcat cu grijă ultima pantă, aplecându-mă. Am găsit un bolovan vulcanic după care să mă ascund și am tras cu ochiul.

Dedesubtul nostru se afla un lac înghețat. Era perfect rotund, un imens ochi sclipitor în care se oglindeau luna și stelele. Lămpi strălucind în același alb rece ca aurora atârnav de stâlpii făcuți din gheață care încadrau potecile de la marginea lacului către o serie de bănci și standuri acoperite cu marchize strălucitoare de opal și albastru. În vânt pluteau mirosuri delicioase: pește afumat, nuci prăjite și bomboane, prăjituri cu mirodenii. Un bălci de iarnă.¹⁸

Poporul care aluneca pe gheață și se plimba lejer de la stand la stand nu era atât de straniu pe cât mă așteptasem. De fapt, când mi-am fixat ochii direct pe ei arătau exact ca niște muritori, chiar dacă puțin prea frumoși și grațioși. Dar când îi priveam pieziș, erau niște siluete din gheață și cenușă, cenușă devenită gri și înghețată, spectre subțiri ca niște lame care din când în când nici nu se mai aflau acolo, transformându-se în elemente ale peisajului, un fenomen pe care îl observasem și la Poe. Părul tuturor era mățos și alb, deloc asemănător cu părul uman, ci mai degrabă cu al unor vulpi arctice sau iepuri, la fel și sprâncenele, în timp ce unii dintre ei erau acoperiți cu un strat subțire din același păr, sau poate era blană, vizibil pe dosul mâinilor care dispăreau sub manșete.

Nu auzeam muzică. Poporul de pe gheață dansa și aluneca pe

¹⁸ În afara Rusiei, aproape toate speciile cunoscute de spiriduși curteni și multe specii de spiriduși comuni sunt îndrăgostiți de bălciuri și piețe; într-adevăr, asemenea adunări apar în povești ca spații interstițiale dintre lumile lor și a noastră și, prin urmare, nu este tocmai surprinzător că apar în atât de multe întâlniri cu Poporul. Caracterul unor asemenea piețe însă variază mult, de la sinistru la benign. Următoarele trăsături sunt universale: 1) dansul, la care vizitatorul muritor poate fi invitat să participe; 2) o mulțime de negustori care vând mâncare și mărfuri pe care vizitatorul este incapabil să și le aducă aminte după aceea. Cel mai adesea, bălciurile au loc noaptea. Numeroși savanți au încercat să documenteze aceste adunări; cele mai multe relatări de referință aparțin lui Baltasar Lenz, care a vizitat cu succes două bălciuri în Bavaria înainte de dispariția lui din 1899 (n. a.).

aceeași melodie, asta era limpede, însă prezența lui Shadow mă făcea imună la ea. Firește, o parte din mine și-ar fi dorit contrariul; să fi fost ca Ulise, legat de catargul corabiei sale. Dar eu nu aveam corabie și nici marinari care să mă împiedice să mă înec.

Simțeam acut lipsa caietului de însemnări și a aparatului de fotografiat. Presupun că era urât din partea mea, când Lilja și Margret probabil erau acolo devorate, dar am jurat să fiu cinstită în paginile astea, până la final. Un timp, am privit pur și simplu Poporul și nu m-am gândit deloc la fete. M-am gândit la curioasa lespede de piatră descoperită de Bouchard în Rosetta și la Gadamer trăgând cu ochiul printre copaci la orașul goblinilor. Așa simțiseră și ei? Era uimire, desigur, amestecată cu o incredulitate paralizantă. Bănuiesc că, atunci când îți petreci cariera urmărind un țel anume, construind tot felul de fantezii despre cum ar trebui să arate și să se simtă acel țel, rămâi puțin încremenit când eșafodajul se prăbușește în jurul tău.

În cele din urmă, m-am silit să mă gândesc din nou la fetele dispărute. Nu mi-a luat mult să găsesc două muritoare în mulțimea Poporului, frumos și înspăimântător deopotrivă; erau acolo, alunecând împreună pe gheață. Ar fi putut fi doi tineri îndrăgostiți obișnuiți; capul drăgălaș al lui Margret se sprijinea pe umărul Liljei. Dar se mișcau ca niște marionete și surâsurile lor erau inexpresive și șterse. Din când în când, Lilja își ridica privirea și o umbră de nedumerire străbătea dincolo de surâs. Asta mi-a dat curaj, poate mai era ceva în ele care putea fi salvat.

Nu am încercat să intru pe furiș la bălci – cât de inutil ar fi fost asta! Pur și simplu mi-am lipit și eu un surâs inexpresiv pe față și m-am dus acolo.

Norocul a fost de partea mea și am reușit să găsesc un cuplu de spiriduși pe care la început i-am urmat ca un copil pe părinții lui, pentru ca ceilalți să-și închipuie că mă aduseseră cei doi. Mi-au zâmbit și eu le-am zâmbit înapoi, ca și când nu le-aș fi văzut foamea din ochi. În realitate, mi se tăiase răsuflarea și m-am împiedicat de câteva ori, făcându-mi-se rău. La un moment dat am început să tremur, pentru că nu exista nicio diferență între ceea ce făceam eu și o plimbare printr-o junglă plină de tigri.

Shadow, făcând ture pe lângă mine, m-a salvat în mult mai multe moduri decât cel evident. Îi număram răsuflările aburinde și mișcările cozii în mers. Era un truc vechi pe care îl foloseam ca să-mi curăț

mintea de farmece; acum mă ajuta să nu o iau la goană înapoi în sălbăticie, tipând.

Niciun spiriduș nu s-a uitat la Shadow, nici măcar când și-a întors capul să-i tragă de hainele elegante, din pură antipatie. O dată, un bărbat într-o robă gri ca marea, împodobită cu nestemate care aveau nori de furtună înăuntrul lor (toți purtau robe pe sub pelerine, legate cu brăuri în talie) a tresărit când Shadow l-a mușcat de călcâi, dar, când s-a întors să se uite în spate, privirea lui a trecut prin Shadow până în zăpadă.

Sincer, puțini driadologi pot rezista prilejului de a gusta mâncarea spiridușilor, cea fermecată care se servește la mesele spiridușilor curteni; cunosc câțiva care și-au dedicat cariera acestui subiect și ar fi dat orice să aibă o asemenea ocazie. M-am oprit la un stand care oferea brânză prăjită – un fel foarte ciudat de brânză, întrețesută cu un mucegai sclipitor. Mirosea divin, iar vânzătoarea spiriduș a tăvălit-o prin nucă pisată înainte de a mi-o întinde înfiptă într-un băț, dar imediat ce mi-a atins palma a început să se înmoaie. Vânzătoarea mă urmărea, așa că am băgat-o în gură mimând încântarea. Brânza avea gust de zăpadă și s-a topit în câteva secunde. M-am oprit lângă un stand echipat cu o afumătoare. Spiridușul mi-a dat un fileu de pește delicat, aproape perfect transparent, în ciuda afumării. I l-am oferit lui Shadow, dar el doar s-a uitat la mine cu nedumerire în ochi. Și, într-adevăr, când l-am pus în gură mi s-a topit pe limbă, fără niciun gust.

Am luat-o pe ocolite până la malul lacului, conștientă că trebuia să evit suspiciunile. M-am oprit la vânzătorul de vin, care avea cel mai mare stand. Era mai luminos decât celelalte; zăpada se îngrămădea în spatele lui ca un zid care reflecta lumina lămpii, aruncând-o înapoi într-o strălucire orbitoare. A trebuit să-mi cobor privirea spre picioare, clipind ca să-mi rețin lacrimile, când cineva din Popor mi-a apăsât un pahar de gheață în mână. Ca și mâncarea, vinul mirosea minunat, a mere cu zahăr și cuișoare, dar se mișca straniu în interiorul gheții, mai mult ca uleiul decât ca vinul. Shadow a mârâit la el, cum nu făcuse cu mâncarea spiridușilor, așa că l-am vărsat în zăpadă.

Lângă negustorul de vin era un stand care oferea tot felul de fleacuri, flori înghețate pe care mulți din Popor și le pun în păr sau la butonierele pelerinilor și multe bijuterii care se prindeau cu ace. Nu le-am putut compara cu nicio bijuterie cunoscută; erau în general în tonuri de alb și gri ca iarna, sute, fiecare extrem de diferită de cealaltă.

Am ales una despre care știam, fără să înțeleg cum anume, că avea exact culoarea țurțurilor de gheață care atârnă iarna de streșinile de piatră ale bibliotecii din Cambridge. Dar la câteva secunde după ce mi-am prins-o în piept, nu a mai rămas din ea decât o pată de umezeală.

Lacul avea o plajă îngustă de nisip alb înghețat, pe care se adunaseră numeroși spectatori. Am mai depistat încă doi muritori în mulțime, un bărbat tânăr și o femeie, prinși de după umeri de două doamne spiriduși minunate. N-a trebuit să-i urmăresc prea mult ca să-mi dau seama că nu mai aveam cum să-i ajut și mi-am întors capul de la privirile lor goale, cutremurându-mă.

M-a copleșit disperarea când m-am uitat la vârtejul dansatorilor. Cum Dumnezeu să le iau de acolo pe Lilja și Margret, când eu eram surdă la muzica după care dansau ele? Dacă aș fi intrat pe gheață, m-aș fi trădat imediat; eu de cele mai multe ori am două picioare stângi, dar mă îndoiesc că și cineva antrenat în arta dansului și-ar fi putut potrivi membrele pe un ritm pe care nu-l poate auzi.

În timp ce-mi parcurgeam opțiunile, a foșnit ceva lângă cotul meu. O doamnă frumoasă se uita la mine, cu părul alb ca de iepure curgând într-o coadă împletită până mai jos de talie și ochi gri-albăstrui, perfect potriviți cu rochia ei din multe straturi, ornată cu țurțuri de gheață care ar fi trebuit să scoată un clinchet de clopoțel, dar nu o făceau, sau nu-i puteam auzi eu.

— Ce pelerină frumoasă, a zis în Ijoslandeză.

M-am uitat la ea inexpressiv și am spus în engleză că nu înțeleg, iar ea a zâmbit și a repetat în limba mea. Privirea cu care îmi fixa pelerina era încărcată de lăcomie.

Inițial m-am gândit că probabil îmbrăcasem din greșeală pelerina la care lucrase Bambleby; mi-am dat seama, privind în jos, cât de atrăgător curgea în jurul picioarelor când mergeam și că îmi ținea de cald mai bine decât orice altă pelerină pe care o avusesem. Dar nu era asta, era aceeași pelerină veche pe care o purtasem și ieri, ceea ce însemna că se trezise probabil azi-noapte după ce o dezbrăcasem și mi-o reparase, naiba să-l ia, la fel ca acei ridicoli strămoși ai lui care se strecurau în atelierele cizmarilor și reparau cizmele.

— Ce face o vrăbiuță ca tine cu o pelerină fermecată? a întrebat doamna spiriduș, mângâind mâneca cu degetul ei lung.

Ore în șir m-a durut brațul de frig după acea atingere.

Am făcut o plecăciune înaintea ei, gândind cu viteză. De ce n-aș fi

ales o versiune a adevărului?

— A fost un dar, doamna mea. De la *oíche sidhe*.

Nu știam dacă va înțelege termenul irlandez, dar a părut să-l cunoască, presupun că în același mod în care Poporul poate înțelege și vorbi engleza chiar dacă nu au mai auzit-o până atunci.

— Frumoasă lucrătură, chiar și pentru cei mici.

Atenția ei a atras o mulțime de lume; alți spiriduși se opreau exclamând la pelerina mea. Au format un cerc în jurul meu, ceea ce era derutant; nu-i puteam privi decât unul câte unul, ceea ce însemna că toți ceilalți, priviți cu coada ochiului, își îmbrăcau formele pe jumătate spectrale. Shadow mârâia. În ochii spiridușilor era foame și avaricie și deodată mi-a trecut prin minte că ceea ce îi făcea să tânjească după victime umane cu sânge cald ar putea în același timp să-i facă să privească pe cineva ca Bumbleby ca pe o delicată rară.

Naiba să te ia, Wendell.

Singurul lucru bun care a ieșit de aici a fost că Lilja m-a observat și ea și s-a apropiat patinând încet cu mâna împletită cu cea a lui Margret. Margret era o fată zveltă, cu părul negru, care abia ajungea la bărbia Liljei și avea o frumusețe delicată. Purta o coroană de țurțuri de gheață care stătea strâmb și se topea încet peste ochii ei, făcând-o să clipească încontinuu; o parodie răutăcioasă, m-am gândit. Avea privirea goală, dar în ochii Liljei a apărut o scânteie de înțelegere când s-a apropiat de mine.

I-am susținut privirea și am clătinat extrem de ușor din cap, apoi am strâns din deget doar o dată. A părut să înțeleagă și și-a încetinit pasul. Ea și Margret au ieșit de pe gheață, grațioase ca niște păsări, și au venit alături de mine ca și când și ele ar fi fost interesate de pelerina mea. În clipa în care s-au apropiat, I-am trimis pe Shadow să stea lângă ele, dând drumul la lesă, astfel încât magia lui să le scalde pe amândouă și să înăbușe muzica din urechile lor.

Lilja și-a revenit prima. Era ciudat de privit; parcă s-ar fi întors în propriii ochi după ce se ascunsese într-un colț întunecat. Din fericire, spiridușii nu se uitau la ea, ci continuau să mă sâcâie cu întrebări despre pelerină, de cât timp o am și dacă mai am și altele ca ea și așa mai departe, întrebări la care am răspuns cu o voce atent neutră.

— Lăsați-o în pace pe musafira noastră, a rostit o voce calmă.

Un bărbat a înaintat spre noi, cu ochii de culoarea violet-cenușiu a zorilor de iarnă. Era înalt și subțire, mai frumos decât ceilalți și purta

la brâu o sabie de gheață. Deși era mai simplu îmbrăcat – nu avea bijuterii sau ținuturi tivindu-i hainele – se mișca cu o grație arogantă, fără grabă, pe care am recunoscut-o foarte bine, ca și când întreaga lume ar fi fost un divan pe care să lenească el.

Mi s-a oprit răsuflarea în gât. Nu știu ce era, prinț sau lord sau ceva intermediar, dar nu conta prea mult. Mulțimea s-a retras, unii cu plecăciuni și șoapte de respect, și am rămas singură cu el.

— Vino cu mine, a spus cu un glas care era suficient de aproape de muzică și m-ar fi prins în el dacă n-ar fi fost Shadow acolo.

Ne-a condus pe malul lacului, aducând la picioarele noastre un covor de flori mici de gheață, ca și cum simetria dintre el și Wendell n-ar fi fost deja destul de izbitoare. Odată ce am lăsat în urmă mulțimea, s-a întors cu fața spre mine.

Deși mă uitam direct la el, din când în când simțeam că vedeam până la stelele și munții din spate. În privirea lui puteam citi numai răutate, ceea ce m-a înspăimântat mai mult decât reaua-voință pe care o vedeam la mulți dintre ceilalți, cu toate că n-aș fi putut spune de ce. Totul la bărbatul acela mă făcea să mă simt extrem de ne semnificativă, ca un fleac care îi atrăsese privirile și pe care ar fi putut în orice moment să-l zdrobească, cu indiferență, între degete.

— Tu nu ești fermecată, a rostit calm. Nu mă ostenesc să întreb cum ai făcut-o – de ce mi-ai spune? Și sincer să fiu, nu-mi pasă. Oamenii au trucerile lor, la fel și câinii. Tot ce vreau e pelerina asta.

Era prea mult de priceput dintr-odată, dar am făcut doar o scurtă pauză ca să mă echilibrez înainte de a-i spune:

— Dacă e așa, de ce te mai ostenești s-o ceri? De ce n-o iei pur și simplu?

Bănuiam deja răspunsul; voiam doar ca el să mă creadă ignorantă și chiar și mai neinteresantă decât eram deja. A răspuns cu intonația plictisită la care speram:

— În felul ăsta ar avea o valoare neînsemnată pentru mine. Vreau să mi-o dai de bunăvoie.

Bineînțeles; spiridușii fură când au chef, dar în general preferă darurile.¹⁹

¹⁹ Cu toate că este un fapt cunoscut că spiridușilor comuni le cresc puterile prin darurile muritorilor, există doar supoziții că spiridușii curteni au aceleași beneficii. Eu nu văd vreun motiv pentru care să nu fie așa; faptul că sfidează logica umană nu

— Iar la schimb...

— N-o să te dau de gol, a completat el, cu o intonație care adăuga la final un „evident”.

L-am privit lung. N-o să mint, eram absolut îngrozită de el, cum stătea acolo cu ochii de culoarea zorilor, cu sabia lui de gheață și cu lumina stelelor reflectându-i-se pe față (adică la propriu; fața lui era cel puțin parțial alcătuită din gheață și reflecta stelele ca pe niște pistrui). Cred, cu toată experiența mea cu Poporul, că m-aș fi plecat în fața lui sau pur și simplu aș fi cedat instinctelor și aș fi rupt-o la fugă, dacă nu mi-ar fi reamintit atât de puternic de Wendell. Și cumva, asta m-a calmat îndeajuns ca să-i spun:

— O să ne faci și o potecă în fața noastră, ca să ieșim din lumea ta.

Pentru prima dată s-a uitat la mine ca și cum l-aș fi surprins. Bănuiesc că nu avusese prea multe ocazii să negocieze cu muritorii, când putea pur și simplu să le cânte până îi amorțea și le secătuia inimile. A surâs ușor și s-a aplecat să culeagă una dintre florile pe care le crease. A scuturat-o de câteva ori și petalele s-au desfășurat ca o apă topindu-i-se în mână. Când apa s-a solidificat, ținea în mână o pelerină din blană albă. Blana era aspră – poate de urs? – și groasă cât pumnul meu.

Mi-a oferit-o și a întins cealaltă mână să ia pelerina mea. Am fost atât de surprinsă, încât nu m-am gândit înainte de a izbucni:

— Nu asta am cerut.

Mi-a aruncat o privire la fel de străveche și de neclintită ca iarna și, dintr-odată, nimic la el nu mai semăna cu Wendell.

— Le ce îți e bună o potecă, dacă mori înghețată? Șansele tale de a scăpa sunt deja scăzute. Ia-o și fii recunoscătoare.

Am părăsit lacul cât am putut de repede, croindu-ne drum înapoi printre standuri. Ne-am ascuns după unul și le-am ajutat pe Lilja și Margret să-și întoarcă pelerinele pe dos. Nu m-am ostenit să o întorc și pe a mea, cea făurită de spiriduși.

După aceea le-am învățat Cuvântul, cu toate că funcționa numai temporar în cazul spiridușilor comuni, ceea ce nu mă încredința că ar fi fost eficient împotriva acestor creaturi. Lilja era din nou ea însăși, mai calmă decât mine în fața pericolului, făcând ceea ce spuneam eu fără să

pună întrebări. Margret avea încă ochii goi, cu toate că acum avea cel puțin o urmă de confuzie pe frunte. Coroana de gheață se topea și se tot topea, dar nu se făcea mai mică, iar când am încercat să i-o scot, pielea mea aproape că a înghețat.

— O poți ajuta?

A fost singura întrebare pe care mi-a pus-o Lilja. Când mă uitam la Margret o vedeam pe Auður și știam că și Lilja vedea la fel.

N-am știut ce să spun, așa că le-am făcut semn să meargă mai departe. Murmurând Cuvântul, ne-am strecurat pe lângă ultimele standuri. Chiar dacă datorită Cuvântului poate nu deveneam invizibile pentru aceste creaturi, cu siguranță deveniserăm mai puțin interesante. Ne-am păstrat mersul lent și fără țință, ca și cum am fi făcut o simplă plimbare. Poporul nu avea de ce să creadă altceva – cu excepția celui cu stele pe față, era limpede că niciunul dintre ei nu se gândise niciodată că un muritor ar putea scăpa de magia lor. Probabil nimeni nu scăpase vreodată.

Inițial am fost ușurată să lăsăm bâlciul în urmă. Însă nu parcurseserăm mult drum prin pădure când mi-am dat seama că nu era în regulă. Urmele lăsate de pașii mei se șterseseră, ca și cum cineva ar fi venit în spatele meu cu o mătură și le-ar fi înlăturat și, cu toate că am mers mai mult de o oră, n-am văzut nici urmă de mica tabără pe care o ridicaserăm eu și Wendell. Nu se făcuse dimineată. Aurora strălucea deasupra noastră în toate culorile ei, stelele se adunau ca niște roiuri de albine luminoase într-o grădină unduitoare.

Mergeam cu mâinile afundate în buzunarele pelerinei mele ridicole de spiriduș. La un moment dat, degetele au atins ceva rece și neted. Am scos mâna din buzunar și am descoperit că țineam o busolă.

Cu toată sinceritatea, eram prea obosită ca să apreciez această magie imposibilă.

— Presupun că pelerina îi oferă purtătorului ceea ce are nevoie, i-am spus Liljei pe un ton aproape disprețuitor – la urma urmelor, ceea ce ne trebuia nouă cu adevărat era o poartă, și *asta* nu putea încăpea într-un buzunar.

A luat busola și a folosit-o ca să ne îndreptăm spre sud și est, de unde veniserăm eu și Bambleby.

— Mai e ceva acolo? a întrebat.

Am săpat iar prin buzunare, dar mâinile mele erau goale când le-am scos. A înghițit în sec și a revenit la busolă.

Am insistat să înaintăm, deși orele treceau și devenea din ce în ce mai limpede că încă eram prinse în lumea spiridușilor, ca o muscă într-o pânză de păianjen. O simțea și Shadow. Mârâia și mergea în fața noastră și apoi se întorcea, cu nasul adulmecând prin zăpadă în căutarea unei ieșiri, ca un pliu într-o cortină pe sub care să se poată strecura.

A trebuit să ne odihnim un timp, pur și simplu din cauza epuizării. Le-am tras pe Lilja și pe Margret în pelerina mea ridicolă, a cărei căldură cumva înțepa și gâdila, de parcă veșmântul era iritat de felul în care îl foloseam. Mă făcea să tânjesc și mai mult după vechea mea pelerină, chiar dacă Bambleby o făcuse atât de ostentativă. Dar cel puțin am găsit în buzunarul pelerinei spiridușilor o butelcă cu apă, pe care am împărțit-o între noi. Era clar că pelerina era într-adevăr fermecată ca să-i dea posesorului ei orice ar fi avut nevoie, cu toate că distribuia acele daruri în cel mai jalnic mod – ar fi fost bun și ceva de mâncare pe lângă apă sau o lampă și niște chibrituri. Probabil era jalnică numai când era silită să slujească muritorilor.

Margret se împiedica din ce în ce mai rău și nu am mai putut merge decât o oră-două înainte să fim nevoite să ne oprim iar. Așadar, iată-ne înghesuite într-o peșteră de pe versantul muntelui. Lilja și Margret se ghemuiesc sub pelerină, Lilja îi freacă furios brațele biete Margret, iar Shadow continuă să caute pe afară o poartă spre tărâmul muritorilor. Aveam încredere în el, cel mai vechi și mai loial prieten al meu; dacă exista o ieșire, el avea s-o găsească. Mă forțasem să iau în considerare și alternativa – că s-ar putea să fim nevoite să ne târâm înapoi la Cei Ascunși numai ca să rămânem în viață; câte ore de viață ne-ar fi adus asta e ceva la care nu vreau să mă gândesc. Deocamdată las tocul și mă odihnesc puțin.

Ce coșmar îngrozitor este țara asta, chiar mai rău decât presupusesem înainte, ceea ce e de speriat; nu e nimic mai mult decât gheață și întuneric și creaturi rele și înfometate care scrâșnesc din dinți. Puteam să fiu sigur că o să mă târăști aici.

Nu mă îndoiesc, draga mea Em, că o să dai pe dinafară de recunoștință când o să afli că eu am scris următoarea însemnare în jurnalul tău. Când ți-am spus despre intențiile mele, cred că te-ai încruntat în somn, o altă superputere a ta. Acum sforăi pe sanie, iar Lilja și Margret sunt și ele la fel de ostenite și, cum nu am altă ocupație decât să admir peisajul în timp ce caii ne poartă înapoi în Hrafnsvik, perspectivă în cel mai bun caz dubioasă, o să-ți fac acest bine. O să-mi mulțumești când te trezești.

Firește, mi-a trecut prin minte să arunc o privire peste ce ai scris, sau cel puțin să-mi caut numele, dar ceva m-a oprit. Fără îndoială este natura mea cavaleriească, nu-mi pot imagina ce altceva ar fi. Ah, te miști puțin. Ciudat cum întotdeauna ții mâna stângă afundată în buzunar, chiar și în somn; am încercat să văd dacă e rănită și mi-ai dat un cot în față.

Oricum, ar trebui s-o iau de unde te-ai oprit tu, nu? Cu toate că trebuie să mergem puțin înapoi ca să pregătim scena.

Se apropia de amiază când m-am trezit și am descoperit că dispăruseși, la fel și Shadow. Of, cât urăsc locul ăsta. De obicei, la trezire am parte de câteva clipe minunate în care mă gândesc că sunt din nou acasă, că în orice moment voi auzi foșnetul scorușului plângător care șoptește lângă fereastră sau pâș-pâș-ul lăbuțelor pisicii mele care vine să mă salute. (Știai că am avut o pisică în Lumea Spiridușilor? Nu de genul pe care ți-ar plăcea să le cunoști. Ți-aș povesti mai mult, dar tu ai scrie despre ea doar o nenorocită de pagină.) Însă în locul ăsta blestemat e așa de frig, încât n-aș putea niciodată să mă păcălesc că sunt acasă, așa că mi se refuză chiar și acest scurt moment de pace.

Categoric o să fii fericită să afli că nu am alergat imediat după tine. Bineînțeles, mi-am dat seama că puseseseși la cale vreun plan în timpul nopții, pe care evident l-ai pus în practică cu obișnuita ta eficiență reptiliană, fără să ai nevoie de ajutorul regelui spiridușilor pe care l-ai

târât după tine ca pe o păpușă pe jumătate uitată. Nu vreau să zic că m-am simțit insultat; am fost mai mult decât fericit să fiu lăsat în urmă cu focul și păturile. Dar curând m-am plictisit să aștept și să-mi fac griji că planurile tale au mers prost, căci până și planurile balaurilor care scuipă foc au tendința să facă asta uneori, Em.

Așa că am luat unul dintre cai și am pornit pe urmele tale, care erau niște urme foarte interesante, ajungând la un lac înghețat unde nu exista absolut nimic care să merite văzut, dar desigur eu știam că mă aflu dincolo de poarta către ceea ce eram convins că este un fermecător tărâm al spiridușilor, fără îndoială plin de Popor cu țurțuri de gheață în loc de păr sau ceva la fel de grotesc. Nu m-am obosit să caut o cale de a schimba amabilități cu localnicii, fiindcă îmi dădeam seama după urmele tale că fuseseși acolo și plecaseși, oarecum, pentru că urmele intrau și ieșeau din Lumea Spiridușilor, și din nou intrau și ieșeau, ca și cum ai fi rătăcit un timp fără să reușești să evadezi dintre granițele tărâmului lor. Când am văzut asta, m-am îngrijorat cu adevărat, fiindcă nu aveam cum să știu de cât timp rătăceai, deși în lumea muritorilor nu trecuseră decât câteva ore. În final, am fost alertat de prezența ta când câinele ăla diabolic al tău s-a năpustit de nicăieri, urlând din răspuțeri. După sunetul pe care îl scotea, părea că erai moartă, pe moarte sau înghețată ca desert pentru vreun bogle, așa că, în loc să caut o poartă către tărâmul lor, pur și simplu am sfâșiat eu o deschizătură în el, și am tot sfâșiat până v-am găsit în peștera aia.

Da, da. Poate n-a fost cea mai înțeleaptă alegere, în special dat fiind ceea ce a urmat. Mă poți desfăta cu predicile tale când ajungem din nou acasă.

Te-am scuturat să te trezesc și tu ai rostit „Wendell!” Într-un fel care mi-a plăcut, deloc asemănător cu tonul tău obișnuit. Dar, bineînțeles, în loc să-mi mulțumești că te-am scos dintr-o lume străină disperant de neplăcută, ai început imediat să mă hărțuiești cu pretenții, anume să o vindec pe tânăra Margret.

— O pot vindeca, ți-am spus, dar nu o pot face din nou cum era.

La care tu doar m-ai privit ca și cum ai fi vrut să spui că e suficient, dă-i drumul.

Poate că pentru tine era suficient, dar Lilja se uita la mine cu niște cearcăne ca niște vânătași sub ochi și mi-am putut da seama după expresia ei că ar da orice pentru ajutorul meu, chiar și propriul suflet, dacă aș fi intenționat să fiu atât de meschin și să cer ceva de la ea, ceea

ce nu am făcut. După cum mi-a spus mai târziu, nu dormise nici măcar o clipă, ci își petrecuse ore în șir încălzind brațele iubitei ei și suflându-i căldură în mâini. Am vorbit în șoaptă cu ea și mi-a dat acceptul, iar după aceea am atins fruntea lui Margret și am topit coroana pe care i-o pusese ră Cei Ascunși. A lăsat în urma ei o cicatrice destul de drăguță peste frunte și pomeți, un model de fulgi de zăpadă zimțați care sclipesc precum gheața când lumina lunii cade peste ei.

Sincer, eu am considerat că era extrem de elegant din partea mea să o vindec pe iubita singurei femei care m-a respins vreodată, dar nu eram atât de inconștient încât să mă aștept la laude din partea ta. Lilja însă mi-a strâns mâna suficient de tare cât să mi-o învinețească atunci când Margret și-a îngropat fața plină de lacrimi în gâtul ei și acea imagine minunată a fost o mulțumire suficientă pentru mine.

— Cum ai reușit? am întrebat, iar tu trebuie să-ți fi dat seama după neîncrederea de pe chipul meu că eram tare uimit de fapta ta, să pătrunzi pe tărâmul unor spiriduși de gheață și să ieși de acolo cu doi captivi, totul fără nicio zgârietură.

Dar ți-ai îndepărtat privirile și mi s-a părut că eviți să te uiți și la Shadow, așa că am început imediat să mă gândesc că el fusese cel care mă condusese la tine și apoi la tot comportamentul lui bizar, printre care și alegerea de a avea o creatură ca tine drept stăpân. L-am mângâiat pe cap, căutându-i deghizarea, așa cum nu mă ostenisem s-o fac până atunci – de ce aș fi făcut-o, nu mi-am creat un obicei din a căuta sub înfățișarea animalelor de companie ale oamenilor ca să văd dacă nu se ascunde vreun monstru acolo – și, desigur, iată-l, iar când am dat la o parte magia, un nenorocit de Câine Negru îmi întorcea privirile, tot numai ochi arzători și colți lucioși.

Ai părut îngrijorată dintr-un oarecare motiv, dar te-ai liniștit când am început să râd.

— Unde l-ai primit? am întrebat.

— În Scoția, mi-ai răspuns tu. E un grim, un spirit protector. L-am salvat de la un boggart, care îl chinuia pentru amuzament.

Apoi mi-ai povestit cum l-ai păcălit pe boggart să creadă că erai o rudă îndepărtată a fostului lui stăpân – o faptă pentru care erau necesare cercetări extinse în folclorul local – și l-ai mituit cu scoici exotice, fiindcă ți-ai amintit o poveste obscură despre un boggart a cărui fantezie secretă era să călătorească prin lume, spiridușii boggart fiind legați de ruinele lor; eu ascultam uluit cu jumătate de ureche.

Spun jumătate, pentru că în principal mă uitam pur și simplu la tine, observând modul în care mintea ta clicăie și zumzăie ca un ceas fantastic. Sincer, nu am mai întâlnit niciodată pe cineva care să înțeleagă mai bine natura noastră, și în *cineva* includ și Poporul. Presupun că parțial din această cauză...

Ah, dar tu chiar că m-ai ucide dacă ți-aș profana recipientul științific cu finalul *acestei* propoziții.

În fine. Am ieșit din peșteră în lumina violetă; deja se făcea seară și eu mă gândeam cu nerăbdare la cină. În realitate, la fel de mult tânjeam după apartamentul meu din Cambridge: focul trosnind în șemineu, servitorii muncind din greu la pregătirea mesei și una dintre amantele mele, ațățător îmbrăcată, cu care să împart totul – totul așa cum ar trebui să fie, cu alte cuvinte. Ai spus ceva cu glas tăios despre o nenorocită de auroră, care părea să cadă la pământ chiar în fața noastră, și atunci am ajuns subit pe spate cu o săgeată în piept.

Nu se mai trăsesse niciodată în mine până atunci, așa că va trebui să adaug și asta pe lista plăcerilor de care am avut parte de când te-am cunoscut. Tu ai țipat, ceea ce am apreciat, iar Shadow a înnebunit, la fel de amabil din partea lui, dar nu prea folositor, însă din fericire Lilja avea mintea trează și a smuls săgeata, apoi ea și Margret s-au aruncat la pământ.

Era o săgeată făurită de spiriduși, bineînțeles, o așchie din gheață pură și din magie, și, după ce mi-a fost îndepărtată, mi-am putut folosi din nou propria magie. Din fericire, marginea tărâmului Celor Ascunși s-a rostogolit iarăși peste noi când vântul s-a întezit – presupun că acest tărâm călător este interesant, deși foarte puțin pe gustul meu – și, ca toți monarhii, și eu pot schimba regulile când sunt în Lumea Spiridușilor, chiar dacă numai puțin. Agonizând, am reușit să trag de bula de timp în care mă aflu și să desfășor câteva fire. Nu explic suficient de bine ca să înțelegi, sunt convins, dar în esență am dat timpul înapoi, întorcându-mă în momentul în care săgeata a zburat spre mine, și am prins-o. Mă tem că este un talent cu întindere limitată; poate afecta timpul numai într-o zonă restrânsă – oricine aflat la mai puțin de o lungime de braț nu e afectat – și nu am putut să dau înapoi decât câteva secunde. Totuși destul de util în circumstanțele de față.

Spiridușul care trăsesse săgeata și-a făcut curând apariția, pășind arogant din vânt și zâmbindu-mi cu superioritate. Mi-am putut da seama imediat că nu-mi văzuse mica șmecherie; mă văzuse numai

prinzând săgeata. Avea ochii ca zorile și purta o chestie îngrozitoare gri care atârna pe el ca un cearșaf – exact stilul tău – și o pelerină făcută din ceva animale moarte, hidoasă, dar bănuiesc că foarte practică pentru o ființă de gheață ca el.

— Ești foarte departe de casă, copile, mi-a spus în spiridușă, cu un ton binevoitor pe care nu l-am apreciat.

Din nefericire, era foarte bătrân, mai bătrân chiar decât unii dintre cei mai urâcioși consilieri de la curtea mea, așa că presupun că avea motive să fie binevoitor față de mine. Însă nu era deloc un motiv ca să-mi înfigă o săgeată în piept.

Atunci ai venit lângă mine, povestindu-mi rapid întreaga afacere cu pelerina și interesul Celor Ascunși în ceea ce mă privea – sincer, complet inutil, pentru că deja înțelesesem că bărbatul fusese atras de gaura mare pe care o făcusem în tărâmul lui și că voia să mă înfulece, storcându-mă ca pe o portocală, așa cum făcuse cu Auður. O, ce soartă umilitoare ar fi fost asta! Îmi pot imagina reacția mamei mele vitrege; cred că s-ar îmbolnăvi de răs. N-ar surprinde-o.

Oricum, nu prea voiam să mă lupt cu el – părea soi rău, iar eu eram indignat că după tot efortul depus apăruse încă o încercare care să mă țină departe de cina mea – așa că i-am explicat pur și simplu cine eram și i-am făcut o mică demonstrație a puterilor mele ca să-l conving, invocând o foarte frumoasă grădină de trandafiri în mijlocul iernii lui dezolante, completată cu câteva albine.

— Ai fost exilat? a spus dezgustat, privindu-mă din cap până-n picioare. Da, avem și noi copii ca tine la curtea noastră. Păuni indolenți, umblând țațoși cu bijuteriile și parfumurile lor, sâcâindu-se unul pe altul cu farmece stupide. Mama ta vitregă a făcut tărâmului vostru o mare favoare.

N-am avut timp să mă înfurii din cauza asta, fiindcă înainte măcar să-și fi încheiat propoziția, mă și ataca cu sabia.

Mai întâi te-am împins pe tine din drum, ceea ce m-a costat o tăietură prin mânăca pelerinei. Apoi a trebuit să dispar în peisaj, un truc pe care îl urăsc foarte mult aici, pentru că până și copacii par de gheață când intru în ei. M-a urmat ca o umbră peste tot pe unde m-am dus, așa că m-am rotit la infinit și am sărit și m-am ferit de sabia lui, făcându-mă în general de răs. Am încercat să arunc în el cu magia mea, dar sabia a înghițit-o. Bineînțeles că nu era o sabie fermecată obișnuită – *era* un farmec, unul puternic, probabil perfecționat în toți anii pe

care-i trăise, spre norocul meu.

— Wendell! ai strigat tu, încercând din cine știe ce blestemat de motiv să-mi atragi atenția când eu mă feream și fugeam, ca și când aveam nevoie de încă un lucru la care să mă gândesc. Wendell, de ce ai nevoie?

Cred că am răspuns ceva nepoliticos despre tăcere, totul e cam în ceață. Am reușit să dau o lovitură ordinară când spiridușul mă căuta printr-un alun pe care îl invocasem; invocam tot felul de copaci și tufișuri, mai mult ca să-l distrag, și panta înghețată a muntelui începuse să arate ca moșia unei vrăjitoare nebune a pădurii. Acum, când scriu asta, mâna încă mă mai doare de la lovitura aia; a fost ca și cum aș fi dat cu pumnul într-un bloc de gheață.

Totuși tu continuai să strigi.

— Gândește-te la povești, Wendell, întotdeauna există o scăpare, o ușă! O pot găsi, doar spune-mi de ce ai nevoie!

— De o sabie! am țipat drept răspuns, deja pe jumătate isteric și fără să mă gândesc nicio clipă că tu chiar o să scoți o sabie din zăpadă.

Începusem să mă întreb dacă nu voi fi nevoit să fac o gaură în timp ca să scap de blestematul de om al ghețurilor; și, of, ce nebunie va fi să fac curat după aia. Nu e ceva ce am mai făcut, așa că cine știe, poate o să mă fac și eu bucăți în timpul procesului, lăsându-te pe tine să mă recompui, ceea ce nu mă îndoiesc că ai fi reușit să faci cu o detașare totală.

Următoarea dată când te-am luat în seamă, plângeai în zăpadă. M-am gândit, în sfârșit și-a recăpătat bunul-simț. Apoi mi-am dat seama că plângeai fiindcă te înjunghiași în braț, și nu de grija iminentului meu deces. Am observat că lacrimile tale înghețau când atingeau pământul rece și se adunau în forma unei săbii.

Ei bine, asta aproape că m-a ucis. Vorbesc serios, am încremenit o secundă, timp în care prietenul nostru yeti aproape că m-a secționat. Abia am reușit să mă feresc, cu capul învârtindu-mi-se. Într-o zi mi-ar plăcea să-mi explici unde ai auzit povestea lui Deirdre și a soțului ei spiriduș, un rege de demult, care este una dintre cele mai vechi povești de pe tărâmul meu. O spun și muritorii așa cum o spunem noi? Când fiii ucigași ai regelui au plănuit să-i fure regatul, înfometându-l până la letargie în timpul unei ierni nesfârșite, Deirdre a adunat lacrimile poporului său muribund și le-a înghețat în forma unei săbii, cu care el a fost în cele din urmă capabil să-și ucidă copiii. Este o poveste pe care

mulți dintre ai mei au uitat-o – eu o știu numai pentru că acel biet rege neghiob este strămoșul meu.

Am simțit povestea în sânge și mi-am lăsat magia să curgă în sabia pe care o făureai. Din nefericire, inamicul nostru a observat că se punea ceva la cale, s-a repezit spre tine și tu ai scăpat sabia în zăpadă. Însă Lilja funcționa din nou la capacitate maximă și a luat sabia înainte ca spiridușul să poată s-o sfărâme, și mi-a aruncat-o.

Am prins-o, bineînțeles, și în același moment m-am pus între tine și el, oprind lama sabiei lui cu a mea. Din momentul acela, lucrurile au fost mult mai plăcute. Îmi place să mă joc cu săbiile, mi-am început lecțiile practic încă din leagăn, așa cum fac toți cei de neam regesc din tărâmul meu. Nu l-am omorât imediat, ci mai întâi l-am făcut să danseze puțin, trecând prin câteva dintre schemele mele favorite, silindu-l să dea înapoi iar și iar. Nu era rău, cu toate că nicio provocare nu prea era – puțini din Popor sunt. Păcat că luptele cu sabia nu mai sunt *de rigueur* în lumea muritorilor. Aș putea încheia fiecare dispută plicticoasă cu șeful departamentului provocându-l la o întrecere în careu.

În fine. În cele din urmă m-am plictisit de toată treaba și i-am zburat sabia din mână. Apoi i-am tăiat capul cu o singură lovitură bine țintită, frumoasă și curată și enorm de satisfăcătoare. De fapt, mi-a plăcut atât de mult, că am dat timpul înapoi și am repetat-o, numai ca să aud minunatul bufnet al capului său căzând în zăpadă. Tocmai mă decisesem să o fac și a treia oară – Poporului îi plac lucrurile care vin câte trei, știi și tu –, când ai urlat la mine să mă opresc. M-am întors și am văzut că Liljei îi era rău, ceea ce m-a tulburat, întrucât hotărâsem că îmi place de ea. Nu sunt sigur dacă era din cauza mizeriei generale care însoțește o decapitare sau din cauză că muritorii nu sunt obișnuiți să vadă timpul derulându-se înainte și înapoi ca paginile dintr-o carte, însă oricum mi-a părut rău. Va trebui să mă revanșez față de ea când ne întoarcem în Hrafnsvik – poate i-ar plăcea un copac care face fructe tot anul sau o rochie care își schimbă culoarea după cum vrea ea, care nu se pătează și nu se șifonează? O să mă gândesc.

Presupun că aici e un moment la fel de bun ca oricare altul ca să mă opresc, pentru că văd că te miști; sper că nu te superi că nu te-am deplasat când ai căzut adormită peste mine, cu capul sprijinit pe umărul meu. Nu, prostuțul de mine; bineînțeles că o să te superi, dar poate nu-mi pasă mie.

M-am gândit îndelung și serios să arunc toate astea în foc. Da, bine, nu *chiar așa* de îndelung și de serios; relatarea lui Wendell este folositoare, recunosc, și de fapt ridică vreo duzină de întrebări în mintea mea – dintre care nu puține se referă la abilitatea monarhilor spiriduși de a manipula timpul –, însă fără îndoială doar ar strâmba din nas dacă i le-aș pune și ar face vreo glumă despre sursele bibliografice. Oricât de mult m-ar înfuria când se atinge altcineva de jurnalul meu, ca să nu mai vorbim de tupeul de a-l umple cu scris de mână perfect (fiindcă, bineînțeles, scrisul lui e frumos, chiar și atunci când scrie într-o sanie trasă de cai), n-o să permit ca iritățile mele să fie mai importante decât știința.

Am dormit cea mai mare parte a drumului înapoi spre Hrafnsvik, ceea ce m-a mirat. În timpul unuia dintre rarele momente de veghe, Wendell mi-a explicat că îmi permisesem să iau parte la un farmec puternic – făurirea sabiei – și, întrucât eu nu am magie, farmecul absorbise în schimb mult din puterea mea muritoare și îmi va lua ceva timp până să-mi revin. Această declarație fascinantă mi-a ridicat imediat întrebări: asta a făcut Deirdre, și-a sacrificat propriile puteri de dragul soțului ei spiriduș și din cauza asta a murit la scurt timp? Prin ce alchimie puterea muritoare contribuie la magia spiridușilor și dacă numai spiridușii curteni au acces la așa ceva? Dar am adormit iar, înainte să-l pot întreba.

Odată întorși în cabană, m-am prăbușit în pat și am dormit încă o noapte și o dimineață, iar când m-am trezit mă simțeam din nou întreagă.

— Wendell? am strigat.

Nu știu de ce am făcut asta; încă eram adormită și, dintr-un motiv oarecare, liniștea din cabană m-a speriat. Dar el a intrat în cameră, zâmbind îngâmfat.

— Sunt treaz de ore bune, a zis, ceea ce nu am crezut nicio secundă. Să trimit după micul-dejun?

— O, da.

El mâncase deja, dar asta nu l-a împiedicat să se servească din mâncarea adusă de Finn și Krystjan – pâine neagră consistentă, pește afumat, ouă de găscă, diferite brânzeturi și afine care fuseseră

conservate proaspete în sirop și pe care ei le amestecau în terciul de ovăz și în iaurt și puneau deasupra zahăr ars. Era un mic-dejun mai elaborat decât avusesem parte înainte și, chiar și mai ciudat, Finn și Krystjan îl aduseseră amândoi. Bambleby i-a invitat jovial să ia masa cu noi, o propunere pe care au acceptat-o imediat. Mie mi-a căzut bine, fiindcă am putut să mănânc în pace, în timp ce Bambleby se distra exercitându-și farmecul asupra celor doi receptori dornici, amândoi plini de întrebări privind faptele noastre. Am aflat că Lilja și Margret fuseseră duse în siguranță de către Wendell acasă la familia Liljei și erau amândouă tefere; mama Liljei deborda de ușurare și recunoștință, iar frații ei mai mici erau fascinați de straniile, dar frumoasele cicatrici de pe fruntea lui Margret. Eu eram mai mult decât mulțumită că Bambleby absorbise valul inițial de laude, care neîndoielnic contribuise la prezenta lui bună dispoziție. Răspundea elaborat la întrebările lui Finn și Krystjan; cumva o haită de lupi și o furtună de gheață înspăimântătoare apăruseră în călătoria noastră spre bălciul Celor Ascunși, de parcă povestea ar fi avut nevoie de înfrumusețare. Bărbații se agățau de fiecare cuvânt, lucru cu care eram obișnuită, dar era ceva în felul în care ezitau să vorbească, de parcă fiecare cuvânt adresat lui Bambleby trebuia să fie atent selectat, și în felul în care Finn îi arunca priviri nervoase lui Krystjan ori de câte ori firea lui ostilă ieșea la suprafață – asta era ceva întru totul nou.

— Ei știi despre tine, am spus răspicat după ce Finn și Krystjan au plecat în sfârșit. Știe tot satul?

Bambleby și-a mai luat iaurt.

— Lilja și Margret sunt fete deștepte, dar, chiar și așa, nu e nevoie de prea multă inteligență ca să înțeleagă asta după ceea ce au văzut.

Am bătut darabana cu degetele în masă.

— E un inconvenient. Acum sătenii o să te vadă drept un fel de nașă spiriduș. Deja lucrezi puțin și fără să te acosteze ei zi și noapte pentru favoruri.

Zâmbetul i-a dispărut de pe față.

— Crezi că așa o să facă?

— Habar n-am. Ljoslandezii nu sunt în cele mai bune relații cu spiridușii curteni, așa că probabil asta o să le scadă așteptările de la tine. Nu puteai să ștergi memoria fetelor?

S-a uitat la mine, nevenindu-i să creadă.

— Ai vrea să le fi zăpăcit mințile, după ce au trecut prin ce-au

trecut? Of, Em.

— Nu *cu totul*, am zis apărându-mă. Dar ai fi putut șterge amintirea a ce au văzut în vale.

— Nu așa funcționează.

— Cum funcționează, atunci? m-am aplecat lacomă.

— N-am nici cea mai vagă idee. Nu m-am ostenit niciodată să mă protestesc prin mințile muritorilor.

M-am lăsat pe spate oftând.

— Nu ești de niciun ajutor.

— Nu doresc să fiu *de ajutor*, a zis Bambleby ridicându-și ochii în tavan. Doresc să ne terminăm lucrarea și s-o folosim ca să amețim mințile sclipitoare de la CIDEF până la năuceală mărinimoasă. Apoi doresc să le iau banii și să-i folosesc pentru a angaja o armată de studenți și echipament cu care să găsim ușa din spate spre regatul meu. Apropo de asta, cred că avem suficient material ca să facem o primă versiune, nu crezi?

Asta m-a înveselit.

— Mai mult decât suficient.

— Mai e și asta, a zis el sărind de pe scaun cu un surâs larg.

Când s-a întors, avea împăturită pe braț pelerina albă pe care mi-o dăruise spiridușul.

M-am holbat la ea. În lumina din cabană, nefirescul ei era și mai vizibil, blana semăna mai puțin a păr și mai mult a fire de gheață.

— I-ai făcut ceva?

— Doamne, nu. Mai degrabă mi-aș umple salteaua cu zăpadă decât să croiesc vreo haină de-a lor. Nu că nu i-ar ajuta.

A examinat critic pelerina.

— Am ținut-o afară, fiindcă înăuntru se topește un pic. Dar dacă o împachetăm în gheață...

— O putem expune la conferință.

Mi se învârtea capul. Colectaserăm un artefact de la o specie de spiriduși care nu mai fusese studiată înainte. Un artefact care striga *spiriduși* din fiecare cusătură și pliu. Nu era ceva lipsit de triumf.

Mi-a zâmbit.

— Exact.

A dus pelerina înapoi în frig, apoi mi-a adus unul dintre caietele lui, legat în piele, cu pagini care se pliau elegant și aveau lavandă presărată printre ele (desigur). Spre uluirea mea, conținea o ciornă de rezumat și

un conspect scris cu enervantul lui scris de mână.

— Ai crezut că te las pe tine să faci toată munca? a spus el, ca răspuns la privirea mea.

— Bineînțeles că așa am crezut.

Am citit în diagonală conspectul și mi-am adăugat propriile note ici-colo. Nu era deloc rău. Însă *Bambleby* mai fusese publicat înainte, de zeci de ori; bănuiesc că suspectasem mereu că studenții lui făceau totul în locul lui.

— Nu ai inclus nimic privitor la întâlnirea ta cu prințul zăpezii, am zis. Dacă asta era.

— Ce aş putea să spun? Că m-am luptat cu el și l-am ucis cu o sabie făurită din lacrimi? Vreau să ridic sprâncene la CIDEF, dar nu din motivul ăsta.

N-am răspuns. În realitate, nu-mi plăcea să-mi reamintesc scena de lângă peșteră. Eram obișnuită să înregistrez povești despre Popor, nu mă așteptasem să devin una, nu-mi dorisem niciodată. Teoretic, trebuia să rămân confortabil în afara poveștilor, cu tocul și caietul meu. Îmi dădeam seama că pe Wendell nu-l deranja absolut deloc, și de ce l-ar fi deranjat? El *era* o poveste; dovedise asta atunci când luase sabia imposibilă de gheață și respinsese dușmanul cu ușurința cu care respira, fluturând sabia prea repede ca să-l pot urmări. Habar n-avusesem că era capabil de așa ceva – magie, da. Etalare de abilități fizice, genul de abilități care cer antrenament și efort? Nu. Din acea noapte, simțeam că terenul se alterase ușor sub picioarele noastre, fiindcă nu-l mai puteam privi din exact același punct de vedere ca înainte.

— Apropo, încă nu ai explicat, a zis el trăgând de un fir desfăcut din pulover. De unde ai știut cum să scoți sabia aia din zăpadă? Uneori, Em, ești atât de îngrozitor de competentă în interacțiunile tale cu Poporul, încât încep să suspectez că ești magician.

Am pufnit.

— Nu e nevoie de magie când cunoști suficiente povești.

L-am examinat.

— Te îndoiești de asta? Dacă află comunitatea științifică ce ești tu? Cei mai mulți se vor teme și nu vor mai avea încredere în tine. Câțiva s-ar putea să încerce să te împuște și să te împăieze ca pe unul din brownii lui Davidson.

Și-a aplecat scaunul pe picioarele din spate.

— Nimeni de la Cambridge nu va crede așa ceva, în eventualitatea puțin probabilă că ar afla vreunul ce se crede în Hrafnsvik despre mine. În orice caz, când o să mă întorc, o să ies în față și o să le spun că naivii noștri săteni au fost atât de impresionați de succesul nostru pe teren, încât ne-au considerat pe amândoi spiriduși. O să se râdă de asta la CIDEF. Majoritatea colegilor noștri titrați rareori au nevoie să fie convinși de naivitatea țărănimii. Doar știi asta, Em, amintește-ți ce probleme ai avut când l-ai pus coautor la lucrarea ta despre movilele funerare ale spiridușilor pe acel păstor galez. Referenții tăi n-au vrut s-o dea la tipar.

Îmi aminteam prea bine și m-am gândit că probabil avea dreptate. Atunci pentru ce îmi făceam griji? Și, de fapt, de ce eram îngrijorată? Cu siguranță pentru mine n-avea importanță dacă se afla secretul lui Bumbleby. Dar el era prietenul meu și mi se părea că privește problema mult prea ușor.

Am fost întrerupt de o bătaie în ușă. Era unul dintre fiii lui Aud, care ne aducea flori uscate, cochilii lustruite și o mulțime de ciuperci viu colorate pentru care trebuie să le fi luat zile de muncă pentru a le găsi. Bumbleby le-a acceptat de formă și a închis ușa în nasul tânărului.

— Ce naiba ar trebui să fac cu astea? a mormăit, așezând coșul pe masă cu un zăngănit. Să deschid o farmacie?

— Ei nu știu ce vrei, am spus înăbușindu-mi râsul. Știu doar ce dau propriului Popor la schimb pentru serviciile lor. Ai putea să le spui pur și simplu că preferi argintul.

Pentru că aceasta era ofranda obișnuită în Irlanda, cel puțin pentru spiridușii curteni. Aproape toate speciile Poporului disprețuiesc metalele oamenilor, însă spiridușii irlandezi sunt unici în abilitatea lor de a tolera – și de fapt a iubi – argintul. Se spune că își umplu codrii vasti și întunecoși cu oglinzi de argint ca niște bijuterii, care absorb puțină lumină de la soare și de la stele care pătrunde printre crengi și o reflectă după voința Poporului; se spune de asemenea că ei folosesc argintul ca să construiască scări neobișnuite care urcă pe trunchiurile uriașe ale copacilor și punți care atârnă între ei ca niște coliere delicate.

— N-are importanță, pentru că nu pot accepta nimic, a spus posomorât. Nu am făcut nicio înțelegere cu oamenii ăștia. Am plecat după cai verzi pe pereți din cauza ta.

M-am încruntat puțin, amintindu-mi straniul nostru târg unilateral.

— Atunci o să-ți cumpăr eu la întoarcere un set frumos de tacâmuri, am zis. Cât despre Aud și ceilalți, îți recomand să etalezi o predilecție puternică pentru ciuperci și să declari că datoria lor a fost plătită.

— E numai din vina ta. Dacă ne-am fi *prefăcut* doar că mergem după ele, cum voiam...

— Lilja și Margret ar fi moarte sau mai rău. *Asta* voiai?

S-a gândit pe îndelete.

— Nu, nu asta. Cu toate că nu-mi închipui că *pe tine* gândul ăsta te supără prea mult, Em. Lilja a venit de două ori să-ți mulțumească și se va mai întoarce, poți conta pe asta. Nu mi-am dat osteneala să-i spun că motivele tale nu veneau din bunătate.

Am simțit o împunsătură de neliniște. La urma urmelor, era adevărat că nu le salvasem pe Lilja și Margret de dragul lor, ci pentru știință. Din această perspectivă nu aveau pentru ce să-mi mulțumească; în realitate, aveam la fel de multe motive să le mulțumesc pentru că se lăsaseră capturate, oferindu-mi ocazia să fiu martoră la bâlciul Celor Ascunși.

Am reluat darabana. Ceva mă irita. Recunoșteam senzația, cu toate că nu știam ce înseamnă, în afară de faptul că îmi scăpa ceva important. Exista un tipar aici în Hrafnsvik; îi puteam simți marginile.

Aveam nevoie de timp să-mi revăd însemnările.

— O, Doamne! a exclamat el. Cunosc expresia asta. Ce povară îngrozitoare mă mai așteaptă?

Puteam să fiu sigură că Bambleby va crede întotdeauna că el este în centrul gândurilor mele.

— Nu e o povară. Aș vrea să mă lași în pace câteva ore, dacă ești capabil de așa ceva.

— Presupun că da, a spus ranchiunos, cu toate că nu eram deloc flatată de ezitarea lui de a pleca de lângă mine – Bambleby urăște să nu aibă companioni cu care să vorbească.

Ei bine, fără îndoială avea să găsească ascultători la tavernă, dacă se plictisea.

Însă m-a surprins când, după micul-dejun, m-a informat că intenționează să facă o plimbare.

— Credeam că ai renunțat să mai speri că o să-ți găsești poarta aici, am spus.

Căci așa presupusesem, dat fiind că nu făcuse decât eforturi extrem de superficiale.

— Am spus eu ceva despre poartă? a zis peste umăr, îmbrăcându-și pelerina.

Am gemut.

— Ce rost are să mai fii misterios acum? Mai ai secrete pe care nu le știu?

— O, aș spune că mai sunt câteva restante.

Mi-am dat ochii peste cap și am revenit la însemnări. Nu mă puteam ocupa acum de el.

— Bine, nu te duce să-l hărțuiești din nou pe bietul Poe. Puțin probabil să găsești asemenea poartă în Karrðarskogur. Spiridușii curteni din Ljosland își mută curțile, da? Dar numai în spațiu; rămân mereu în iarnă. Poarta pe care o cauți tu trebuie să fie fixată, dat fiind că tărâmul tău este fixat – spun *trebuie*, cu toate că vorbesc teoretic, bineînțeles, fiindcă eu nu am întâlnit niciodată un astfel de fenomen și nu pot decât să extrapolez din literatură –, așa că pare rațional că, dacă există, locul trebuie să fie undeva unde iarna este permanentă. Anume un ghețar sau un pisc înalt care nu-și pierde niciodată zăpezile. Desigur, aici ar trebui să remarc că este puțin probabil ca o poartă ca aceea pe care o cauți să se afle în țara asta; aici există prea puține asemănări între tărâmul tău și al Celor Ascunși. Cel mai probabil este să o găsești într-un peisaj similar, cu păduri, verdeață și umezeală, cu multe crânguri de stejari care să absoarbă mica magie creată de spiridușii comuni și să creeze spații pentru ca astfel de portaluri să se manifeste – dacă într-adevăr existența lor este rezultatul întâmplării sau al norocului. Genul ăsta de treceri – uși din spate, dacă vrei – în povești se spune adeseori că sunt întâmplătoare. Europa de Nord este cea mai probabilă localizare; poate una dintre pădurile mai calde din Rusia.

Stătea nemișcat cu mâna pe ușă, holbându-se la mine.

— Da, știu că ține mult de conjunctură, am spus, interpretându-i greșit expresia. N-am avut timp să mă gândesc prea mult la asta.

Mi-a zâmbit, cu ochii sclipind puțin prea mult, așa cum o mai făceau uneori.

— O să facem o echipă foarte bună, Em.

Am pufnit, ca să acopăr roșeața care mi se ridica în obraji.

— Până acum, munca în echipa noastră pare cam inegal distribuită.

— Încă s-ar putea să-ți mai fiu de folos, dragul meu balaur.

M-a părăsit, trăgând ușor ușa în urma lui.

După ce i-am făcut de dimineată o vizită lui Poe, când m-am întors am descoperit că Bambleby dispăruse iar. Evident, încă își căuta poarta – de ce se mai ostenește să fie așa de al naibii de secretos în privința asta? Și de ce nu mă lasă și pe mine să-l ajut? Simțindu-mă exclusă, m-am plimbat un timp prin cabană, observând diversele mărunțișuri cu care umpluse spațiul și dorindu-mi să fiu ofensată mai mult de ele. Mi-am trecut degetul peste poliță – niciun fir de praf. Mi-am adus aminte cât de murdar fusese locul când venisem, totuși nu-l văzusem vreodată ștergând praful.

Probabil anticipând neplăcerea mea, lăsase pe masă câteva diagrame completate ale rocilor bazaltice despre care localnicii spuneau că sunt locuite de „cei mici”. Era secțiunea din lucrare pe care i-o alocasem lui; cel puțin făcuse ceva. Am citit rezumatul pe care îl lăsase sub diagrame – era scurt, dar acceptabil.

M-am așezat să lucrez, dar am constatat că mintea îmi rătăcea. Vremea de afară avea acea blândețe pe care o găsești numai iarna; norii pluteau ca în vis, lăsând în urmă pete de alb. Vântul bătea dinspre nord și aducea mirosul de sulf al unui izvor montan invizibil.

Am lăsat tocul jos și mi-am pus pelerina și ghetete. Aveam o rezervă bună de lemne, dar voiam să fac puțină mișcare.

Primul buștean s-a spart într-un final, chiar dacă am fost nevoită să lovesc de mai multe ori. Al doilea era plin de noduri și a zburat în lateral când l-a izbit toporul. Mergând să-l culeg din zăpadă, am auzit apăsarea ușoară a unor pași.

— Emily! a strigat Lilja.

Margret venea în spatele ei și amândouă îmi zâmbeau.

— Tocmai l-am ajutat pe Ulfar să descarce mărfurile la docuri și am venit să te întrebăm dacă ți-ar plăcea să vii cu noi la un pahar de vin. Thora iar s-a plâns de băutură, așa că el s-a gândit să încerce să comande câteva sticle din Franța.

— Mulțumesc, am zis, dar n-aș vrea să vă întrerup treburile. De asemenea, prefer să nu beau atât de devreme.

Liljei i-a căzut fața. Imediat ce mi-au ieșit cuvintele din gură, mi-am dat seama cum sunau.

— Nu voiam să zic că e prea devreme pentru băutură, am clarificat.

Numai că eu nu beau în general prea mult, așa că e prea devreme *pentru mine*. Însă cei care beau des n-ar fi de acord.

S-au uitat la mine, încruntate. *Of, bravo*, am gândit. Cum, încercând să înlătur o prostie, reușesc mereu să fac una și mai mare?

Am început să mormăi ceva, dar din fericire, Lilja a vorbit prima.

— Se pare că progresezi, a zis făcând semn spre topor. Vrei să-ți dau niște lecții?

Aproape că am plâns văzându-i amabilitatea.

— Mulțumesc, am murmurat.

Amuzată, a luat toporul din mâna mea.

— O să-ți arăt cum se face și după aia poți încerca din nou.

Margret s-a așezat pe o buturugă să privească. Lilja a aranjat bucata de lemn, rotind-o puțin, conform experienței ei incredibile, și-a schimbat poziția, apoi a coborât toporul într-un arc rapid. Lemnul a crăpat, deși nu chiar pe jumătate.

— Mie așa îmi place să fac, a explicat Lilja culegând bucata mai mare și așezând-o înapoi pe buturugă. În mâinile ei bătătorite și experte toporul părea mic și ușor. E mai ușor de spart dacă lovești în margine, nu în centru. Acum se poate face așa...

A lovit din nou și bucata s-a spart în două.

— Și iată. E potrivit pentru soba ta?

Am aprobat din cap. Recunosc că nu aș fi crezut că voi fi impresionată de genul ăsta de abilități rustice, dar Lilja făcea să pară o artă.

— Probabil ai mare căutare în sat, am spus.

— Pot să sparg un braț întreg într-o oră, a spus fără să se laude, ci ca simplu răspuns. Fac asta de când aveam șapte ani. Nu mi-aș dori o altă meserie.

— Și ție îți place genul ăsta de activitate? am întrebat-o pe Margret, care stătuse tăcută, legănându-și picioarele cu un surâs pe chip.

Margret a făcut o grimasă.

— Prefer să stau în casă la pian sau să citesc o carte. Spartul de lemne e treaba Liljei. Ea mă încălzește.

Lilja a roșit, apoi s-a uitat la mine cu asemenea căldură și recunoștință, încât m-am pomenit întrebând fără rost:

— Și există mai multe tipuri de topoare?

Lilja a avut multă răbdare cu mine. Mi-a arătat cum să apuc toporul – se pare că eu o făcusem greșit, rotindu-l ca pe o secure.

— Vezi liniile astea? a zis, arătând partea spartă a unui buștean, unde o rețea de crăpături trecea prin fibre. Aici țiștești. Eu una aș alege aici.

A trasat cu degetul.

— Astfel eviți nodul. Vezi?

— Probabil mă supraestimezi dacă te aștepti să nimeresc ceva mai mic decât bușteanul în sine.

A râs.

— Fă tot posibilul.

Ceva în modul lejer în care a spus-o m-a făcut să mă simt mai relaxată. Am despicat bușteanul din doar două lovituri. La următoarea bucată am reușit să nimeresc una dintre crăpături și s-a despicat dintr-o singură lovitură.

Margret a bătut din palme.

— Bravo! a exclamat Lilja, fericită ca și cum aș fi încheiat un maraton.

În realitate, mă simțeam destul de mândră de mine. Ciudat cum practicarea unor activități atât de simple și străvechi te poate face să te simți bine.

Însă progresul meu era destul de inegal. Precizia începuse să mi se îmbunătățească în urma instrucțiunilor Liljei, dar nu aveam forța ei și nu mă simțeam în largul meu rotind ceva atât de letal, mai ales după pățania cu Wendell. După ce am adunat între noi o mică grămadă de lemne, ea și Margret m-au ajutat să le car în casă, unde le-am invitat să rămână la ceai, cu toate că însemnările mele mă priveau acuzator de pe masă.

— Ce plăcut! a zis Margret și amândouă s-au uitat admirativ prin cabană.

Dintr-un motiv oarecare, nu le-am informat că tot confortul era opera lui Wendell. Niciodată nu promisem complimente pentru apartamentul meu din Cambridge. Mă rog, îmi petreceam mai tot timpul în bibliotecă sau la birou, așa că ce importanță avea?

Lilja a întrebat dacă Wendell era acasă și amândouă au părut ușurate când am scuturat din cap că nu.

— Doar nu vă temeți de el? am întrebat.

— O, nu! a spus Margret puțin cam prea repede. Îi suntem foarte recunoscătoare că ne-a ajutat.

— Da, a zis Lilja, iar eu am înțeles atunci că *se temeau* de Wendell

foarte mult și erau dornice să evite să-l ofenseze.

Am simțit că Margret voia cumva să continue pe subiectul Wendell, dar nu a spus nimic cât timp am făcut ceaiul. Am fost ușurată că nu au mai pomenit de tavernă – mă îndoiesc că m-aș fi simțit în largul meu într-un astfel de loc, în special când toată lumea dorește să te abordeze pentru o discuție prietenoasă, încărcată de laude și recunoștință cu care eu habar n-am ce să fac, la fel cum nu știu ce să fac cu ghebele de lână ale Thorei și cu andrelele.

Am discutat despre cercetările mele și apropiata prezentare la CIDEF cu Bambleby, iar când am turnat ceaiul, Margret a spus într-o răsuflare:

— Deci tu și Wendell nu sunteți... împreună?

Am clipit surprinsă.

— Ăă... nu. Bineînțeles că nu. Suntem colegi. Și prieteni, presupun, am adăugat iritată.

— Eu nu credeam, a spus Lilja aruncându-i lui Margret o privire de *ți-am spus eu*. După cum își face de cap cu fetele din sat.

Dar fruntea lui Margret era încruntată.

— Am crezut că... După cum se uită la tine...

După cum se uită la mine? M-am gândit la felul în care mă privește uneori Wendell, în special când crede că nu observ, și am simțit căldură, apoi frig, apoi din nou căldură.

— Nu știu ce insinuezi, am spus, întorcându-mă cu spatele ca să-mi ascund roșeața.

Dumnezeule, ai fi zis că sunt o puștoaică de șaisprezece ani.

Lilja a împuns-o pe Margret.

— Poate că ea are pe cineva acasă, gâsculițo.

— Ai? a întrebat Margret.

— O, nu.

Mi-am făcut de lucru cu pâinea prăjită – una dintre cele mai albe și mai moi pâini de la Poe.

— Sunt mereu prea ocupată pentru așa ceva.

Margret a clipit.

— Atunci... atunci nu ai avut niciodată pe *nimeni* care să-ți placă?

— O, ba sigur că da, am răspuns, foarte ușurată că subiectul se îndepărtase de Wendell. A fost Leopold – am fost împreună un an. Studiam amândoi pentru doctorat la Cambridge în același timp. Pe urmă a plecat la Tübingen pentru un post la universitate. M-a rugat să

vin cu el, dar evident nu se pune problema.

Lilja a așteptat, ca și cum ar fi vrut să continuei.

— Și... asta-i tot?

Când m-am uitat la ea inexpressiv, a părut jenată și a zis:

— Asta-i tot. Înțeleg.

Margret nu avea atâta tact.

— *Unul?* Atât? Până și eu am fost cu mai mulți bărbați și mie nici măcar nu-mi plac. Iar tu...

A strâns din ochi, clar încercând să-mi evalueze vârsta; cuta de pe fruntea ei trăda o concluzie nefavorabilă. Lilja i-a dat un cot.

— Presupun că sunt...

M-am gândit.

— Pretențioasă.

Lilja a zâmbit.

— Pretențioasă. Îmi place asta.

Margret s-a lăsat pe spate pufnind în râs.

— Mi-aș fi dorit ca fata asta să fi fost mai pretențioasă înainte de a apărea eu.

Lilja i-a dat un bobârnac.

— Nu-i frumos.

— Știi ce altceva nu mai e frumos?

Margret s-a aplecat spre mine.

— Să dai foc hambarului unei persoane necunoscute pe motivul unei inimi frânte.

— Erika nu ți-a dat foc la hambar! E încă în picioare.

— Mulțumită ploii, nu ei.

Pentru mine, Margret a adăugat:

— Lilja are obiceiul să se îndrăgostească de nebune.

— Ba nu!

— Fie asta, fie le înnebunești tu. Presupun că la timpul meu o să ajung și eu la balamuc. Poate după ce dau foc satului.

Lilja a aruncat în ea cu un șervet. Avea ritmul unei certe vechi și m-am pomenit râzând împreună cu ele.

După ceai, Margret m-a invitat din nou la tavernă, devenind destul de insistentă, într-un mod vesel, când eu am refuzat. După ce mi-a aruncat o privire, Lilja i-a pus o mână pe braț.

— E-n regulă, a zis. Oricum ar trebui să mergem acasă. Mamei îi place s-o ajutăm la pregătirea mesei.

A făcut o pauză.

— Să trec și mâine pe aici pentru încă o lecție? Cred că dacă mai exersăm puțin o să ajungi să te pricepi. Dacă poți să-ți faci timp printre studii.

Am asigurat-o că puteam; mă surprindea cât de mult îmi plăcuse experiența, ca și compania lor, în special fiindcă nu implicase și compania altor zeci de alți oameni. Mi-a zâmbit din nou cu căldură, apoi ea și Margret au plecat.

Mi-am petrecut cea mai mare parte din zi cufundată în studiul însemnărilor mele și recitându-mi jurnalul, incapabilă să mă concentrez nici la lucrare, nici la enciclopedie, chinuită în continuare de certitudinea că îmi scăpa ceva. În cele din urmă, m-am aplecat asupra cărților mele, în special asupra acelor colecții de povești străvechi despre spiriduși în diferite iterații, despre care driadologilor le place mai mult decât orice să discute – care versiune ar trebui să fie considerată inițială sau dacă povești similare circulând în regiuni diferite împart un strămoș comun. Bambleby dispăruse iar și eu am rămas cu grijile mele până după prânz, când cineva a bătut la ușă.

Așteptându-mă la Lilja și binevenita distragere a unei alte lecții de tăiat lemne, am fost surprinsă s-o văd pe Aud, cu o expresie hotărâtă.

— Nu i-au plăcut darurile noastre, a spus fără niciun preambul.

Am oftat. M-am gândit dacă să-i spun că Bambleby nu solicită daruri, dar nu ar fi înțeles – favorurile acordate de Popor trebuie întotdeauna plătite într-o manieră care să-i satisfacă, ceea ce nu e același lucru cu a spune că valorile trebuie să fie egale după standardele umane. Mi-am plimbat privirile prin cameră și am dat de trusa de cusut a lui Wendell.

— Aveți ace de argint? am întrebat.

Observasem că ale lui Wendell erau confecționate din os. Aud a înclinat lent din cap, părând uimită.

— Va fi de ajuns?

— Presupun că i-ar plăcea și o oglindă sau două. De pus pe perete. Dar numai dacă sunt frumoase. Și ciocolată, am adăugat cu oarecare pică, fiindcă sigur meritam *și eu* un dar pentru eforturile mele.

Aud a încuviințat, părând mulțumită. A plecat și, o oră mai târziu, tot ceea ce cerusem a fost livrat de una dintre cuceririle lui Bambleby, micuța brunetă, care a părut în același timp ușurată și dezamăgită să constate că el era absent. Înțelegeam ce simte, pentru că în cele din urmă îmi dădusem seama ce mă deranja și debordam de nerăbdare să împărtășesc cu el.

Dar s-a lăsat seara și tot nici urmă de Bambleby. M-am hotărât să mă duc la tavernă, sigur aveam să-l găsesc acolo, fericit și în largul lui în centrul admirației și al uimirii. Dar, când am intrat pe ușă, nu am

văzut decât fețele cunoscute ale sătenilor. Spre oroarea mea, au început să aplaude și să mă bată pe umeri. Câteva femei m-au îmbrățișat – nu am observat care, fiindcă simțurile mele erau momentan copleșite de asalt.

— Lăsați-o în pace, lăsați-o în pace, a mormăit glasul Thorei și mâna ei osoasă m-a prins de încheietură și m-a tras în obișnuitul colț ferit, de lângă foc.

— Mulțumesc, am șoptit, prăbușindu-mă pe celălalt scaun.

A lăsat să-i scape un hohot de râs.

— Cum ai încremenit! Parcă erai un bursuc speriat.

Nu am protestat la nefericita ei metaforă, ci doar m-am afundat și mai mult în scaun.

— L-ai văzut pe Wendell?

— De unde să știu eu unde s-a dus creatura aia? E spiridușul tău. Ce s-a întâmplat?

Aproape că mi-am mușcat limba de consternare. Spiridușul meu! Dumnezeule!

— Nimic deosebit. Numai că mi-am dat seama care e motivul pentru care satul vostru a pierdut atât de mulți în mâinile celor înalți, în ultimii ani. Și de ce va continua să se întâmple, dacă nu se face nimic ca să fie opriți.

Nu intenționasem să-i spun, dar cuvintele se revărsaseră pur și simplu în entuziasmul meu. Fața Thorei a devenit severă și a ridicat o mână.

— Stai o clipă, fetiço.

Câteva secunde mai târziu, Thora o trăsesese pe Aud să se alăture micului nostru tête-à-tête.

— Despre ce e vorba, Emily? a întrebat ea, apucându-mă de mână cu căldură.

— Copilul schimbat. Înainte de venirea lui în Hrafnsvik, puțini tineri din sat au fost răpiți de Cei Ascunși. Din toate poveștile voastre reiese asta – o dată într-o generație, poate, adesea chiar mai puțin frecvent. Satele din jur nu au fost afectate în mod similar, ceea ce înseamnă că e ceva în Hrafnsvik care îi atrage.

— Atunci, vor să ia copilul înapoi? a spus Aud, nedumerită.

— Nu. Există un motiv care apare adesea în literatură și care a fost numit teoria lămpii...

M-am oprit. Cum să explic asta unor oameni obișnuiți? Cum să

explic că poveștile pe care ei le spun copiilor sau pentru distracție în nopțile reci petrecute lângă foc conțin cel mai profund dintre adevăruri, că de fapt ele sunt chei care descuie secretele Poporului?

— E ca și cum... Poporul ar fi atras de locuri cu magie mare. Copiii schimbați solicită cea mai mare magie, ca să iei un copil spiriduș și să-l legi de tărâmul muritorilor atât de sigur încât să nu mai poată fi îndepărtat. Iar schimbatul vostru este extrem de puternic. Astfel că spiridușii curteni sunt atrași aici, chiar dacă nu au nicio legătură cu el, poate chiar fără să-și dea seama că sunt atrași.

Sprâncenele lui Aud se împreunaseră.

— O lampă. Da. Dar cum o stingem?

— Există un singur mod.

Glasul Thorei era dur, dar a întins o mână bătrână și a așezat-o pe umărul lui Aud.

— Ceea ce spun eu de ani întregi, Aud. Tu ai zis că nu, pentru că doar lui Mord și lui Aslaug le făcea rău creatura aia. Dar acum e vorba de întregul sat. Care dintre copiii noștri va fi luat următorul, dacă nu facem nimic?

— Ari, a rostit Aud dând drumul răsufării. Sunt nașa copilului ăluia.

— Da.

Glasul Thorei nu se împlânzise:

— Câți alți fini mai ai?

Aud și-a apăsât mâna peste ochi. Când a îndepărtat-o, părea mult mai bătrână și am văzut înrudirea dintre ea și Thora ca o reflexie a timpului. Însă Aud nu a încuviințat; m-a fixat în schimb cu o privire aspră, ca și cum ar fi spus, *Ei bine?*

— Dacă i-am cunoaște numele, am început, nesigură. Adevăratul nume al copilului schimbat. L-am putea folosi ca să-l alungăm.

Thora s-a lăsat pe spate în scaun, scoțând un sunet disprețuitor.

— *Asta știam.* Doar nu crezi că nu am încercat să-l păcălim să ni-l spună, încă de când a venit aici? Își păzesc cu strășnicie numele.

Aud nu a spus nimic, ci doar și-a păstrat privirea asupra mea.

— Lăsați-mă să mă gândesc, am zis. Deocamdată nu faceți nimic. Vă rog.

— Nu te gândi prea mult, a spus Thora cu o expresie întunecată. Azi-noapte am auzit din nou clopotele. Niciodată până acum nu au sunat atât de regulat. O să ia un alt copil, curând.

26 NOIEMBRIE – MAI TÂRZIU

Nu știu ce să înțeleg din cele petrecute, ceea ce mă neliniștește chiar și mai mult decât ar fi făcut-o orice copil schimbat sau fiară spiriduș. Poate dacă îmi aștern gândurile în scris o să ajute.

După conversația mea cu Aud și Thora, m-am întors la cabană. Wendell încă nu se întorsese și, după o oră, am decis să-l caut. Aproape că ne-am lovit unul de altul pe cărarea care urcă pe munte; a apărut din penumbră cu mâinile afundate în buzunare și privirea în pământ, încruntat și pierdut în gânduri. În părul auriu i se cuibăreau cristale de gheață, ceea ce era tulburător. Sunt obișnuită să-i ignor frumusețea, dar în cazul părului e dificil. Am observat că cei mai mulți oameni sunt cucerți de zâmbetul lui sau de ochii lui, dar pentru mine e vorba de blestematul ăla de păr – n-ai cum să nu-ți imaginezi cum s-ar simți la atingere, asta e problema.

Când mi-a auzit pașii, a ridicat ochii și chipul i s-a luminat.

— Aici erai, Em! Să te furișezi prin umbre, cât ți se potrivește asta.

Nu m-am ostenit să-l întreb unde fusese. Dacă voia să fie secretos, n-avea decât. Lăsând deoparte ușurarea simțită la întoarcerea lui, care mă umpluse de o neașteptată bună dispoziție, am spus:

— Am nevoie de ajutorul tău.

— Bineînțeles că ai. Putem măcar să ieșim din frigul ăsta blestemat? N-ai să crezi, dar mi-e poftă de un cotlet de oaie de la Ulfar...

L-am apucat de mână și l-am târât înapoi în cabană. A părut puțin luat prin surprindere, apoi s-a lăsat tras, împletindu-și degetele lui grațioase cu ale mele.

— Am nevoie de numele lui, am spus odată ajunși înăuntru. Adevăratul nume al copilului schimbat. Cum să-l fac să mi-l spună?

Mi-a aruncat o privire nedumerită.

— Dacă nu ți-ai dat seama până acum, mă îndoiesc că o să-ți dai vreodată.

Am ridicat mâinile.

— Doar spune-mi.

— Nu știu cum. De asta am spus că dacă *tu* nu ți-ai dat seama până acum, eu...

— Of, Doamne.

M-am prăbușit pe un scaun.

— N-ai putea să fii mai puțin util nici dacă ai încerca. Și cred că încerci.

— Nu în mod special.

S-a așezat în fața mea.

— De ce e important numele creaturii?

I-am spus ceea ce le spuseseam lui Aud și Thorei. A gemut.

— Acum trebuie să salvăm întreg satul, nu-i așa?

Și-a încrucișat brațele și s-a încruntat.

— Mulțumesc, dar eu sunt sătul de filantropie.

— Nu e filantropie. Încă nu știm nimic despre copilul schimbat – de unde vine, de ce se află aici. E un gol mare în cercetările noastre. Dacă l-am putea umple...

A fluturat din mână.

— Am făcut deja destule descoperiri cât să impresionăm întreaga lume academică. „Sunt necesare cercetări ulterioare bla-bla”, așa o să scriem în concluzie.

— Nu e vorba doar despre lucrare! E vorba despre cartea mea, Wendell. Cunoștințele noastre despre copiii schimbați sunt incomplete – și nu doar despre cei din Ljosland. Sunt multe de aflat aici și nu pot să plec fără să fac toate eforturile posibile.

Nu a avut răspuns la asta, ci doar a oftat din toți rărunchii și și-a sprijinit capul în palmă.

— În povești, Poporul poate fi păcălit să-și dezvăluie numele, am spus. Cea despre Linden Fell, de exemplu; soția lui s-a prefăcut că naște și apoi i-a adus un miel înfășat ca un copil, pentru ca el să-și scrie numele pe certificatul de botez.

Wendell a râs.

— Mai degrabă aș muri înghețat decât să-mi scriu numele adevărat cu cerneală, chiar dacă nevastă-mea mi-ar arunca în brațe o duzină de plozi. Treburile astea nu sunt așa de simple cum par în povești.

M-am ridicat și am început să mă plimb.

— Îl putem amenința.

— Amenințările trebuie sprijinite de fapte. Nu sunt interesat să torturez copii, indiferent cât ar merita-o părinții lor.

S-a încruntat la mine când a spus asta, ceea ce am ignorat, fiindcă nu aveam de gând să accept predica lui Bambleby pe teme de morală. Simțeam prea puțin regret pentru interogarea mea inițială a copilului schimbat, dat fiind câtă suferință adusese părinților săi adoptivi.

M-am oprit în dreptul mesei, jucându-mă absentă cu unul dintre pachetele furnizate de Aud.

— Astea sunt pentru tine, apropo.

S-a mulțumit să ofteze din nou.

— Ți-am mai spus, nu pot să le accept recunoștința.

— Eu le-am ales. Nu Aud. Le poți considera daruri de la mine.

A părut intrigat și puțin alarmat.

— De la tine? Sunt acoperite cu spini?

A despachetat mai întâi oglinzile, exclamând la vederea lor. Erau într-adevăr frumoase, așa cum solicitasem, cu rame sculptate din lemn albit de soare în modele complicate de frunze, completate cu picături de rouă din perle. Aud făcuse o alegere inteligentă, mi-am zis eu. Wendell a petrecut aproape o oră gândindu-se unde să le agațe, așezându-le mai întâi într-un loc, apoi mutându-le în altă parte. Firește, arătau bine oriunde și, când a terminat în sfârșit, camera era chiar și mai plăcută decât fusese înainte.

— O, Em, a exclamat privind în oglinda pe care o atârname în spatele sobei, care reflecta pâlpâirea focului transformând-o în ceva auriu și vărat, fără îndoială un efect pe care mâinile de muritor n-ar fi reușit să-l realizeze. La urma urmelor, ai o inimă, îngropată undeva adânc. Foarte adânc.

— Mai sunt și astea, am spus cu ciudă, sperând să preîntâmpin orice sensibilitate.

Din nefericire, n-a fost să fie, pentru că Wendell s-a uitat imediat la acele de cusut și și-a șters o lacrimă.

— Sunt ca ale tatălui meu, a spus minunându-se. Mi le amintesc cum sclipeau în întuneric când stăteam împreună lângă focul *ghealach*, înconjurați de copaci. Le lua cu el peste tot, chiar și la Vânătoarea Înghețului, care este prima vânătoare din toamnă, cea mai mare din an, când până și regina și copiii ei colindă prin sălbăticie cu lănci și săbii, călărind pe cei mai buni... of, nu știu cum le-ai spune în limba voastră. Sunt un fel de vulpi-spiriduși, în același timp negre și aurii, și se fac mai mari decât caii. Eu cu frații și surorile mele ne înghesuim în jurul focului să-l privim cum țese plase din rugi de mure și pânză de păianjen. Și toți leoparzii mlaștinilor și ciutele cu cap de cotoroață se ascundeau la vederea acelor plase, cu toate că abia apucau să clipească la șuieratul săgeților noastre.

A tăcut, uitându-se la ele cu ochii deveniți foarte verzi.

— Bun, am zis, previzibil rămasă fără replică. Sper că îți vor fi de folos. Numai să le ții departe de orice îmbrăcăminte de-a mea.

Mi-a luat mâna și apoi, înainte ca eu să-mi dau seama ce făcea, a dus-o la buze. Am simțit o scurtă atingere a buzelor lui pe pielea mea și apoi mi-a dat drumul și a revenit la exclamațiile în fața darurilor. M-am întors cu spatele și am plecat în bucătărie într-o grabă fără rost, căutând ceva de făcut, orice care să mă distragă de la căldura care îmi urcase pe braț ca o briză rătăcită de vară, și m-am apucat să pregătesc o masă ușoară din rămășițele proviziilor noastre.

După ce am mâncat, l-am urmărit jucându-se cu oglinzile. Când le atingeapăreau lucruri stranie – pentru o clipă am văzut o pădure verde reflectându-se spre mine, cu crengile legănându-se. Am clipit și a dispărut, dar ceva din verdele ei a zăbovit la marginile sticlei, ca și cum pădurea încă mai pândeapă undeva dincolo de ramă.

— Sunt copacii pe care i-ai vedea în regatul tău? am întrebat.

A oftat și și-a retras mâna.

— Nu, a spus încet. Asta e doar o umbră a lumii mele.

M-am uitat ceva mai mult la el. Tristețea lui era ceva tangibil care plutea în aer. Eu nu iubisem niciodată un loc așa cum iubea el, simțindu-i absența ca pe a unui prieten. Dar, o clipă, mi-am dorit s-o fi făcut și am simțit-o ca pe o pierdere.

O siguranță stranie m-a inundat ca o gură de apă rece.

— *Sigur că da.*

S-a întors spre mine.

— Ce?

Dar eu mă mișcăm deja, aducând de afară pelerina spiridușilor, cu mâinile tremurându-mi. Flăcările erau înalte, pentru că așa îi plăcea lui Bambleby, iar pelerina și-a început picuratul pe podea. Am scotocit prin buzunare, atingând cu degetele marginile unor lucruri care zăngăneau sau foșneau.

Concentrează-te. Am tras aer în piept și am cufundat iarăși mâna înăuntru, punându-mi fiecare fărâma de voință și gândire în a-mi imagina ceea ce îmi trebuia. Și, în final, mâna mea a apucat ceva.

Am scos-o. Țineam o păpușă. Era sculptată în os de balenă și avea părul din crenguțe de salcie. Rochia ei era din lână nevopsită, murdară, de culoarea zăpezii, a zăpezii vechi care rămâne primăvara în urmă. Totuși păpușa era evident una de-a Poporului, fiindcă se schimba – numai un pic – de la o clipă la alta și în lumini diferite. Când am întors-

o spre foc, rochia palidă a părut să fie spălată în aur.

Wendell a luat-o de la mine și a întors-o pe toate fețele în mâini, încruntându-se.

— E un simbol din casa lui Ari, am spus. Casa copilului schimbat, vreau să zic. Ceva ce el va recunoaște.²⁰

Wendell s-a mai uitat un timp la ea, clipind.

— Ah. Înțeleg. Dar nu cred că...

— Va trebui să aflăm, am zis cu glas rece, în timp ce inima îmi bătea nebunește.

Aslaug ne-a deschis ușa. A spus că Mord era afară plimbându-se pe malul mării, ceea ce mi s-a părut ciudat, fiindcă nu numai că era întuneric, dar lui Mord nu-i plăcea să-și lase soția singură în casă. Nu ne-a invitat înăuntru, a rămas în pragul ușii, încruntându-se când vântul de iarnă a năvălit înăuntru și i-a suflat rochia subțire – mult prea subțire pentru acel anotimp.

— Putem să intrăm, Aslaug? a întrebat Wendell, încrețindu-și ochii într-un zâmbet fermecător.

Probabil își fermecase zâmbetul acela, căci ea a clipit ca lovită de o rafală de ploaie de vară și s-a dat înapoi.

În casă era atât de frig, încât îmi puteam vedea respirația. Aslaug s-a întors la făcutul focului. Podeaua din fața sobei era acoperită cu cel puțin o sută de chibrituri arse și cu surcele, iar soba în sine era umplută cu zăpadă. Cu toate acestea, Aslaug îngrămădisise lemne înăuntru, ca și cum nu ar fi putut vedea zăpada sau s-ar fi așteptat ca focul să se aprindă oricum.

— De când stă așa? s-a întrebat Wendell. Aslaug, dragă, pleacă de acolo. Hai să te încălzim la foc.

²⁰ Astfel de simboluri sunt un motiv recurent în folclorul copiilor schimbați. În povești, ele se află de obicei în posesia copilului schimbat; dacă îi este luat, el/ea slăbește sau dispare cu totul, dar poate fi utilizat și pentru a amenința sau a convinge creatura să se poarte frumos. În Anglia de la începutul și mijlocul secolului al XIX-lea era ceva obișnuit ca muzeele să prezinte colecții de presupuse „simboluri ale schimbaților”, majoritatea de proveniență dubioasă; Danielle de Grey a scris o lucrare sarcastică pe această temă. Din nefericire, ca să-și demonstreze punctul de vedere, a furat mai multe simboluri de la Universitatea din Edinburgh și le-a înlocuit pe fiecare cu câte o tichie de bufon. Rectorul nu s-a amuzat, iar rezultatul pentru de Grey a fost o scurtă ședere în închisoarea din Edinburgh, a doua întâlnire a ei cu temnița, dar din nefericire nu și ultima (n. a.).

S-a agitat prin jur, adunând zăpada într-o oală, aprinzând focul și strâmbându-se din cauza mizeriei – fiindcă locul era un labirint de vase nespălate, cenușă și urme aduse de afară, împrăștiate pe podeaua nemăturată. Cu toate că a făcut puține lucruri pe care să le pot vedea, în afară de a scutura un covor și a îndrepta harababura de farfurii și căni, camera a părut să se lumineze. Aslaug a rămas în genunchi lângă foc, privind în flăcări și nemailuându-ne în seamă prezența. Cel puțin tremuratul ei încetase.

Între timp, eu am luat unul dintre ceaunele de fontă și l-am umplut cu jar și surcele; mă inspiraseră, desigur, boglii și cazanele lor de gătit.

Poe spusese că cei înalți se tem doar de foc. Ei bine, să vedem cât de adânc înrădăcinată e teama.

M-am îndreptat spre scara dinspre care sufla un vânt rece de iarnă, conspirând să aducă cu el întunericul și să lupte împotriva noii lumini din camera de zi.

— Te mai învârți mult? am strigat peste umăr, fiindcă nu veniserăm acolo să facem curat.

Aruncând o ultimă privire încruntată peste umăr în direcția mizeriei, Wendell a urcat scara în urma mea.

De data asta, copilul schimbat se chircise într-un colț, iar când am intrat în cameră a scos un țipăt oribil și a trimis o haită de lupi albi mârâind să mă atace printr-un zid de zăpadă, cu boturile pline de sânge. Cu toate că mă așteptasem la viziuni înspăimântătoare, bruscetea atacului m-a făcut să dau un pas înapoi. Bambleby m-a prins înainte să cad pe scări.

— Gata, gata, a rostit așezându-se în fața mea.

Lupii au dispărut instantaneu.

— Cu ea crizele n-o să te ducă nicăieri. E complet lipsită de inimă și n-o să-i fie milă de tine deloc. Vorbesc din experiență.

Vorbea în spiridușă, cu cuvinte care vibrau în aer ca un cântec, efect pe care eu nu-l puteam obține niciodată, indiferent cât de mult îmi exersam accentul. Copilul schimbat a înlemnit, cu fața întoarsă în sus ca a unui pui de pasăre, și mi-am dat seama că auzise în glasul lui Wendell un ecou al propriului lui neam.

— Pleacă, a spus, dar în tonul lui exista o urmă chinuită de speranță.

Wendell s-a întors spre mine cu o privire îndurerată pe care am ignorat-o.

Am scos păpușa de sub pelerină. Aerul s-a răcit și mai mult și fiecare

fibră din trupul copilului schimbat s-a încordat. A șoptit ceva care suna ca „Mersa”. Apoi:

— De unde ai aia?

— O vrei înapoi?

Am pus ceaunul cu flăcările pâlpâind pe podea.

— O poți avea, dacă ne spui numele tău.

Copilul schimbat părea prea uluit ca să vorbească. Încă mai arăta ca un spiriduș, prea palid și ascuțit, dar acum era ceva mai mult copil, cu ochi mari și dorință confuză. Eu însă m-am oprit doar o clipă, înainte să arunc păpușa în flăcări.

Copilul schimbat a țipat. S-a repezit la mine și probabil m-ar fi rupt în bucăți dacă n-ar fi fost Wendell să-l țină.

— Emily! a exclamat Wendell scandalizat, pentru că bineînțeles că lui îi făcea plăcere o *decapitare* sângeroasă, însă ceva de genul ăsta îl tulbura.

Cu toate acestea, nu avea de ce să se teamă, fiindcă smulsesem păpușa din foc înainte să sufere vreo vătămare serioasă. Doar se topise puțin.

— O să întreb din nou, am spus printre vaietele creaturii. Care este numele tău?

Până la urmă a fost ușor. Copilul schimbat a plâns și a urlat furios la noi. A făcut încăperea să se întunece și să se umple cu zăpadă care ne lovea ca niște lame minuscule. Dar eu am ridicat din nou păpușa, singurul simbol de acasă pe care îl văzuse în toți anii mizerabili petrecuți în Hrafnsvik, separat de familia și lumea lui, și am pus-o în foc, iar el a strigat în sfârșit:

— *Aðlinduri!*

Am luat imediat păpușa și i-am dat-o. Spiridușul a strâns-o la piept, încă plângând. Lacrimile nu cădeau, ci îi înghețau pe chip în suvițe împletite ca un râu înghețat.

Wendell a clătinat din cap către mine.

— Ești chiar mai rece decât aș fi crezut, Em, a spus, dar era și puțină afecțiune amestecată în plângerea lui.

Nu a comentat nimic cât ne-am dus să luăm doi cai de la Krystjan și chiar s-a oferit să călărească împreună cu copilul schimbat. Când am ieșit din casă, Aslaug nu a ridicat ochii din foc, doar s-a cutremurat când s-a deschis ușa, iar Mord nu se întorsese, astfel că niciunul dintre ei nu a avut ocazia, dacă ar fi dorit, să-și ia rămas-bun de la creatura pe

care o adăpostiseră și o îngrijiseră pe durata celor mai întunecați ani din viețile lor.

Ningea ușor când ne-am îndreptat spre munți. Aălinduri a fornăit și nu a vorbit decât când i-am poruncit să îndrume caii, folosindu-i numele. Dar, cu cât înaintam mai mult, el se îndrepta de spate și întindea gâtul în toate direcțiile. Suferința se amesteca în ochii lui cu un soi de dor disperat.

— Uite, i-a spus Wendell. Ai motive să te bucuri. Mergi acasă.

Copilul schimbat a izbucnit iarăși în plâns și Wendell i-a aruncat o privire nedumerită.

Am mers aproape o oră prin ninsoarea care ne cădea pe obraji, până am ajuns la o mică albie unde versantul muntelui se curba în jurul unui crâng de sălcii strâmbe. Deși copilul schimbat nu ne condusese anume acolo, eu tot aș fi luat-o drept un fel de poartă a spiridușilor; cu toate că există multe tipuri de porți, toate au caracteristici similare care pot fi descrise cel mai bine – și destul de neadecvat – drept *neobișnuite*. Un inel rotund de ciuperci este exemplul evident, dar poate fi vorba și de copaci mari și bătrâni, mai înalți decât vecinii lor; trunchiuri contorsionate cu scorburile mari; flori sălbatice nepotrivite cu flora pădurii; diferite modele; movile, depresiuni și luminișuri inexplicabile. Orice care nu se potrivește. Sălciile din fața noastră se aplecau una peste alta ca niște degete împletite, cu un spațiu îngust la fiecare capăt. Aveau un aspect bolnăvicios, scheletic și erau pe jumătate acoperite de un fel de licheni.

Wendell a descălecat și apoi l-a ajutat pe copilul schimbat să coboare în zăpadă. Încă mai strângea păpușa la piept – ceva din părul ei părea să fi înghețat la loc, dar nu în întregime. M-a îmboldit un sentiment de vinovăție pe care nu l-am putut înăbuși la timp, așa că am procedat așa cum eram obișnuită să fac cu sentimentele problematice și l-am îngropat adânc sub alte lucruri.

— Unde ne aflăm? am întrebat, fiindcă mă izbise o inexplicabilă certitudine că înaintaserăm mai mult decât ar fi trebuit în decursul unei ore.

Nu observasem când munții încetaseră să mai fie cei cunoscuți, când intraserăm în acea vale dintre doi ghețari lungi și albaștri. În spatele nostru era o cicatrice în peisaj, prin care pământul își expira fumurile sulfuroase, calde și umede pe obrazul meu.

— Nu mai suntem în Karrđarskogur?

— Nu de ceva timp, a confirmat Wendell absent, ca și cum nu ar fi avut importanță materială.

Și presupun că nici nu avea, cu condiția să ne putem întoarce.

Copilul schimbat stătea ezitând în fața crângului de sălcii. O fracțiune de secundă, mi s-a părut că văd un coridor printre crengi, luminat de lămpi de culoarea lunii, la capătul căruia o scară ducea în pământ și o alta spirala în sus, spre un turn făcut din gheață. Apoi din crâng a apărut un spiriduș.

Semăna și nu semăna cu Poporul pe care îl văzusem la bălciul de iarnă. Era înaltă, drăguță și ascuțită, iar lumina stelelor se reflecta ciudat în ea când se mișca, la fel ca un lac în care sunt aruncate pietricele. Dar ținea umerii plecați ca sub o greutate, hainele cenușii erau uzate și atât de neclare, încât ar fi putut să poarte mai multe straturi de pânză de sac. Avea părul negru legat în vârful capului și plin de chichiură.

Privirea ei uluită a căzut întâi pe copil, apoi a trecut la Wendell, care se afla mai aproape decât mine.

— Cine sunteți? a întrebat ea. De ce ne-ați adus asemenea mâhnire?

— *Mamă*, a suspinat copilul schimbat și s-a repezit înainte.

Femeia-spiriduș l-a prins în brațe și l-a acoperit de sărutări.

— Gata, gata, iubire. Gata.

— Scuzele mele, doamnă, dacă am exagerat.

Wendell i-a făcut o plecăciune.

— Eu și prietena mea am considerat că e mai bine să vă returnăm copilul care era, îmi pare rău s-o spun, destul de nefericit acolo unde l-ați lăsat.

— Idiotule! s-a răstit ea. Cine ești tu de-ți permiți să te amesteci în treburile noastre? Rătăcitor iresponsabil din ținuturile verii, cu puțin mai mult decât mușchi între urechi. Te plictiseai, nu-i așa?

— Nu ești singura care mă caracterizează astfel, a spus Wendell imperturbabil. Totuși de ce ai face atâta caz? Tot trebuia să-l aduci înapoi în cele din urmă.

Mâinile i s-au încordat pe spatele mic al fiului ei. I-a murmurat ceva și el a alergat printre copaci fără să arunce vreo privire înapoi. O șoptă de muzică a străbătut crângul și pe mine m-a cuprins o amețeală de moment. Femeia-spiriduș îl înfrunta pe Wendell cu furie rece în ochi și apoi... nu pot descrie ce s-a întâmplat pe urmă, decât că a fost ca și cum ne-ar fi lovit ceva, un val poate. Cu toate că nu fizic – știu,

nu prea are sens. Deja dezorientată de muzică, m-am împleticit într-un fel de transă și mi-am revenit în brațele lui Wendell – mă prinsese înainte să cad și m-a ținut în picioare.

Între timp, femeia-spiriduș căzuse grațios în genunchi. Și-a așezat ambele palme pe zăpadă și s-a pus cu fața în ea.

— Iartă-mă, Înălțimea Ta, a murmurat.

— Nu, nu, nu, a făcut Wendell. Lasă asta. Nu mai sunt }nălțimea nimănui.

L-a privit cu nedumerire în ochii care încet-încet s-au limpezit.

— Ești doar un copil.

— Dumnezeu! a exclamat el. E cazul să știe toată lumea că, după măsurile lumii muritorilor, sunt destul de avansat în ani.

Ea s-a uitat la mine pentru prima dată, încreșindu-și nasul. Apoi, spre oroarea mea, a zis:

— Și asta cine e, animăluțul tău?

Wendell a râs nervos.

— N-aș recomanda să continui în direcția asta.

— Bine, ce vrei? a întrebat ea, trecând în bizarul stil al Poporului de la umilință la grosolanie într-o fracțiune de secundă. Ești trimis cu treburi de-ale lor?

— Nu știu ce vrei să spui, dar, indiferent ce ar fi, răspunsul e nu. Treaba cu fiul tău face parte din planul de a mă reîntoarce pe tărâmul meu, de unde am fost alungat.

— O căutare? a zis ea, remarcabil de puțin nedumerită de lipsa de logică a declarației lui.

— Într-un fel.

Mi-a aruncat scurt o privire întunecată.

— Una destul de sinuoasă și întortocheată, însă în astfel de cazuri nu poți fi întotdeauna norocos.

— Cine ți-a blestemat copacii? am intervenit eu.

Nu asta voiam să întreb în primul rând, dar mulți din Popor prețuiesc abordarea indirectă. Am fost mulțumită de tonul meu neutru, pentru că încă mă mai clătinam în urma farmecului aruncat asupra noastră de spiriduș și orgoliul îmi era rănit din cauza prostiei cu *animăluțul*.

— Nu numai copacii, a spus ea după ce m-a privit curioasă o clipă. Suntem toți blestemați. Rădăcini și ramuri, fulgi și chiciură, tineri și bătrâni. Toți aliații bătrânului rege îi împărtășesc căderea și suferința.

S-a cuprins în brațe.

— Aș vrea să fi fost prinsă într-un copac, ca domnul meu. Ar fi o soartă mai blândă decât să-ți vezi copiii topindu-se ca gheața pe marea verii.

— Deci de asta l-ai trimis de acasă, am murmurat.

Mintea îmi alerga de la o poveste la alta, încercând să le potrivesc pe toate într-un tipar pe care să-l recunosc.

— Atunci Ari – fiul tău – este copilul bătrânului rege?

Wendell, care asculta doar pe jumătate, bătând din picioare și suflându-și în mâini să se încălzească, s-a holbat la mine cu gura căscată. Femeia a râs scurt.

— Iubita ta muritoare are o minte precum cristalele. Tăioasă și rece. Aș vrea să fie a mea.

— Foarte amabil din partea ta, a fost tot răspunsul lui la asemenea declarație, înspăimântătoare din multe puncte de vedere.

— Serios, a insistat femeia. Vrei s-o dai la schimb? Puterea ta este în ținuturile verii, dar eu o să-ți dăruiesc o mână a iernii.

— Mulțumesc, a spus Wendell; părea că se chinuie să-și reprime râsul. Dar sunt satisfăcut de mâinile mele așa cum sunt. Iar dacă nu ai cheia de la regatul meu împădurit de peste mări, n-o să-mi schimb astăzi pe nimic iubita muritoare.

Aveam de gând să-l ucid.

— Em, poate mi-ai putea explica toate astea, pentru că se pare că ai înțeles imediat situația cu mintea ta cristalină.

— Nu e dificil de înțeles, am spus pe un ton cât se poate de înghețat. Este loială regelui din copac. Poporul care l-a înfrânt a blestemat-o pe ea și i-a blestemat și casa, așa că și-a trimis copilul în altă parte, ca să fie în siguranță. Dar ne-a spus că are mai mult de un singur copil și de aici reiese că vrea să apere ce e mai de preț din neamul ei – altfel de ce ar fi el mai valoros decât ceilalți? Probabil că și el este într-un mare pericol – legătura dintre copiii schimbați îl ține în siguranță.

Femeia a încuviințat.

— E bastard. Totuși regina a ucis mulți dintre bastarzii soțului ei pentru a-și păstra dreptul la tron.

M-am încruntat.

— Așadar actuala conducătoare este – sau a fost – căsătorită cu regele din copac?

— A fost prima lui soție. El a înlăturat-o și s-a căsătorit cu altcineva.

Ea a căutat răzbunare și a găsit-o, căci mulți dintre nobili au preferat-o pe ea atât regelui, cât și celei de-a doua regine. L-a închis pentru totdeauna și a pus să-i fie ucisă mireasa.

Capul mi se învârtea, sortând toate acestea, cu toate că eram obișnuită să ascult povești întortocheate despre crime și intrigi la curțile spiridușilor.

Wendell nu părea interesat în mod special de aceste informații. Își ridicase gulerul pelerinei și revenise la suflatul în mâini.

— Bun, acum o să luăm înapoi copilul muritor, dacă ești atât de amabilă. Mă tem că sunt prea sensibil la frig pentru o discuție îndelungată pe vremea asta.

Femeia-spiriduș, cu nestatornicia caracteristică cu care nu cred că o să mă obișnuiesc vreodată, părea acum să privească nedorita întoarcere a fiului ei după o absență de câțiva ani ca pe ceva asemănător unei inconveniențe minore. Uitând de furia inițială, a ridicat din umeri și s-a întors spre crâng.

— Stai, am zis.

Femeia spiriduș s-a oprit la marginea copacilor, fixându-mă cu privirea ei gri-albăstruie.

— De ce a luat nobilimea partea reginei?

Ea m-a mai privit puțin cu o expresie pe care n-o puteam citi, așa cum nu puteam numi toate culorile zăpezii.

— Bătrânul rege era cavaler, a spus în cele din urmă. Se orienta după vechile legi stabilite de strămoșii noștri. Anume: trebuie să facem târguri cinstite cu muritorii de pe acest pământ. Bunătatea se răsplătește cu bunătate, răul cu rău. Ne-a interzis să-i răpim doar pentru distracție.

Mi s-au încleștat pumnii.

— Și actuala regină nu face așa.

— Regina? a zâmbit. O, regina și copiii ei au... poftă aparte. Smulg muritorii din casele lor ca pe niște mere coapte din copaci, apoi îi secătuiesc. Este genul de distracție care place multora dintre nobili.

Am făcut ceva timp pe drumul de întoarcere, căci îmi notasem și ținusem minte toate indicațiile pe care ni le dăduse copilul schimbat, chiar și cele mai mici comenzi pe care le dăduse calului, de exemplu s-o ia la stânga în jurul unei bălți înghețate, și nu la dreapta. Ari, adevăratul Ari, ne fusese returnat amețit de farmece și adormise rapid

înfășurat în pături la pieptul lui Bambleby. Era palid și clar subnutrit, cum se întâmplă de obicei cu copiii umani ținuți de Popor, pentru că în târâmurile spiridușilor timpul nu curge la fel și pentru că se crede că Poporul nu se îngrijește cu responsabilitate de copii. Însă în rest părea teafăr, îmbrăcat într-o cămașă și o pelerină din lână fină de miel și ghețe umplute cu paie.

Nu a răspuns nimeni când am bătut la ușa lui Mord și Aslaug – era aproape de miezul nopții – dar nu era încuiat, așa că am intrat și am culcat copilul în patul schimbatului, care fusese și al lui Ari cu mult timp în urmă.

Pe când aranjam păturile, Mord s-a întors acasă. Tremura și era nebărbierit, purta un cuțit lung la brâu, iar eu m-am întrebat câte nopți își petrecuse în ultima vreme rătăcind după lăsarea întunericului pe câmpuri și pe stânci. Nu părea să înțeleagă ceea ce vedea și, în timp ce stătea clipind nedumerit în pragul ușii, a apărut și Aslaug, încă îmbrăcată în hainele de zi. Fața îi era devastată și s-a aruncat pe pat, izbucnind în plâns, ceea ce l-a trezit pe Ari care, confuz, a început să scâncească. Însă plânsul lui era un sunet mundan minunat, complet diferit de sunetele pe care le scosese copilul schimbat. Mord a strigat și a încercat să-i despartă, probabil presupunând că nu era decât o altă înșelătorie oribilă a spiridușilor, dar Wendell și cu mine am reușit să-l oprim. S-a așezat greoi pe podea, cu picioarele strânse sub el ca un copil, și s-a holbat la soția și fiul lui așa cum se holbase Aslaug la foc. Cred că deja hotărâse în sufletul lui că băiatul era pierdut și poate lungile lui plimbări aveau ceva de-a face cu cuțitul pe care îl purta peste tot, gata să servească unui scop pe care nu se putuse convinge niciodată să-l pună în practică.

Wendell a curățat bine camera cu o mătură pe care a găsit-o pe undeva sau poate a invocat-o chiar el, dând jos țurțurii și gheața de pe pereți, despre care mai târziu mi-a explicat că erau rămășițe ale farmecelor țesute de copilul schimbat, rămase în urmă ca niște pânze de păianjen. Eu nu prea știam ce să fac, așa că doar l-am bătut ezitant pe Mord pe umăr și am dat să plec. S-a ridicat brusc în picioare și m-a cuprins într-o îmbrățișare foarte ciudată (eu eram cu spatele la el, cu brațul prins între noi, nu am deloc instinct pentru astfel de lucruri) și apoi, tot fără să scoată vreun cuvânt, mi-a dat drumul și s-a dus la patul fiului său.

— Ei bine! a exclamat Wendell după ce ne-am întors la cabană. Ce

scenă emoționantă! S-ar putea să prind gust pentru prostiile astea filantropice.

Am pufnit.

— O să prinzi gust pentru ele destul de rar, numai când o să se potrivească la capriciile tale și dacă nu vei fi nevoit să faci prea mult efort.

A clătinat din cap, zâmbind.

— Nu suntem toți la fel, Em. Nu mă poți compara pur și simplu cu ceea ce știi tu despre Popor.

— Eu te comparem *cu tine*.

A râs și mi-a întins un pahar cu vin. Am înghețat, privirea căzându-mi pe oglinda din spatele lui.

— Ai fermecat-o! am exclamat, făcând un pas spre ea.

Oglinda era plină cu copaci, o pădure în amurg îndoită de vânt, fluturându-și ramurile. Frunzele licăreau pe sticlă ca niște păsări colorate și printre umbre fulgerau lumini din loc în loc. Parcă aș fi privit printr-o fereastră și pentru o clipă disonanța m-a amețit.

— În locul ăsta nu e nimic verde, s-a plâns el. Chiar și pădurea e alb-negru; mă simt ca într-un film. Aveam nevoie de ceva pe care să-mi odihnesc ochii.

Am mai privit un timp pădurea, cu legănarea și sclipirile ei. Era... mă rog, hipnotizantă. Semăna mult cu pădurea mea favorită din sudul Cambridgeshire, unde eu și Shadow obișnuiam să evadăm în zilele frumoase de vară. Dincolo de cunoscutul stejar înclinat de la marginea ramei trebuia să fie un mic pârau.

— E o pădure a spiridușilor?

— O, nu știu. Sunt frunze și trunchiuri și miros de brad. Asta e tot ce mă interesează.

Într-adevăr, se simțea un miros slab de ace, acum că mă gândeam. Ace de vară pe pământul pădurii, mirosind cald când erau rupte sub picioare.

M-am instalat lângă foc, cu toate că eram epuizată; în realitate, eram puțin amețită. Călătoria prin zăpezile acelei țări sălbatice; conversația cu femeia-spiriduș – în sine un triumf mai mare decât ar fi putut spera orice driadolog în decursul întregii cariere. Lucrurile pe care le aflasem într-o singură noapte îmi dădeau material pentru un an de lucrări. Am dat vinul pe gât și m-am cufundat în fotoliu, cu mintea dansând deja printre adaosurile pe care le voi face enciclopediei mele.

Bamleby a rămas cu mine, pălăvrăgind despre întoarcerea noastră triumfătoare la Cambridge și la CIDEF, și despre milioane de alte lucruri, fără să se aștepte la un răspuns substanțial, ceea ce reprezintă una dintre calitățile pe care le apreciez cel mai mult la el. Pare ciudat să admit că mi se pare odihnitoare compania unei persoane atât de zgomotoase, dar probabil întotdeauna este odihnitor să te afli în preajma cuiva care nu așteaptă de la tine nimic din ce nu îți stă în fire.

Totuși după un timp m-am simțit neașteptat de vinovată.

— Nu trebuie să stai cu mine, am spus. Poți să te duci la tavernă și să-i răsfeți pe săteni cu povestea succesului nostru.

— De ce aș face așa ceva? Prefer compania ta, Em.

A spus-o ca și cum ar fi fost ceva evident. Am pufnit, presupunând că mă tachinează.

— Față de compania unei taverne pline cu un auditoriu fascinat și recunoscător? Cu siguranță.

— Față de compania oricui altcuiva.

Din nou a spus-o puțin amuzat, ca și cum s-ar fi întrebat de ce făceam eu speculații despre ceva atât de evident.

— Ești beat, am zis.

— Să ți-o dovedesc?

— Nu, am zis alarmată, dar el aluneca deja pe podea, îngenunchind și luându-mi mâna între ale lui.

— Ce faci, pentru numele lui Dumnezeu? am rostit printre dinți. Și de ce o faci acum?

— Trebuie să fac o programare? a întrebat, apoi a râs. Da, bănuiesc că ție ți-ar plăcea așa ceva. Bine, stabilește momentul când ar fi potrivit pentru tine să primești o declarație de dragoste.

— Of, ridică-te, am zis, deja furioasă. Ce glumă mai e și asta, Wendell?

— Nu mă crezi?

A zâmbit poznaș, o expresie pe care o văzusem la alții din Popor, destul de să-mi dau seama că nu trebuie să cred o iotă.

— Cere-mi numele meu adevărat și ți-l voi da.

— De ce ai face așa ceva? am întrebat, smucindu-mi mâna.

— Of, Em, a exclamat deznădăjduit. Ești cea mai inteligentă tâmpită pe care am întâlnit-o vreodată.

M-am holbat la el, cu inima bubuind. Bineînțeles, nu sunt deloc tâmpită; bănuisem că simțea ceva pentru mine și sperasem că o să

păstreze secret. Pentru totdeauna. Nu că o parte din mine nu și-ar fi dorit contrariul. Dar asta era când presupuneam că sentimentele lui în această privință erau echivalente cu ceea ce simțea pentru oricare altă femeie anonimă care trecea prin patul lui. Și de ce m-aș coborî eu într-atât, când noi doi aveam deja ceva care era mult mai valoros?

Dar să-mi ofere *numele* lui?

Odată, pe când urmam o potecă cu coacăzi negri prin pădurile din estul Novosibirskului, m-am împiedicat de o rădăcină și m-am rostogolit într-o râpă, aterizând cu un plescăit puternic în pârâul de pe fundul ei. Din fericire, am căzut pe o grămadă de frunze ude adunate de curent într-un canal lateral, și nu pe pietrele ascuțite aflate puțin în stânga mea. Dar rămăsesem complet fără suflare și am stat pur și simplu acolo câteva minute, simțind durerea din nenumăratele vânătăi – și nici chiar atunci nu fusesem atât de paralizată.

A oftat.

— Bine, nu mă aștept să faci ceva cu această informație. M-am obișnuit deja să tânjesc, așa că bănuiesc că n-o să renunț la obicei.

— Ți-aș porunci să faci tot felul de lucruri îngrozitoare, am reușit să spun, cu toate că vocea îmi suna extrem de îndepărtată.

— Se pare că deja ai talent pentru asta.

— Te-aș obliga să mă însoțești la toate studiile pe teren. Te-aș pune să te trezești la șase dimineața și să-mi transporteți aparatul de fotografiat și echipamentul peste tot. N-o să mai scapi de nicio zi de muncă grea. Și cu siguranță va trebui să-ți retragi toate studiile pe care le-ai falsificat.

S-a uitat urât la mine.

— Da, ai face toate astea, nu-i așa? Atunci, în loc de așa ceva, de ce nu te-ai mărita cu mine?

Timp de câteva minute n-am spus nimic. Singurele sunete erau trosnetul focului și căderea fulgilor pe ferestre.

— Asta e o sugestie mai logică, am zis.

A izbucnit în râs. Când a terminat, se ștergea la ochi.

— Logică, zice ea. *Logică*.

— Păi, este, m-am răstit. N-am spus că o să ne căsătorim. Dar de ce aș vrea numele tău? Nu am nicio dorință să-ți poruncesc ca unui servitor. Îți poți păstra numele și logica ta nebună de spiriduș, pentru tine.

— Foarte bine. Atunci asta e? Răspunsul tău e nu?

— N-am spus asta, am izbucnit, iritată și foarte frustrată.

M-am gândit fără rost că genul ăsta de lucruri nu s-ar fi întâmplat niciodată cu Leopold. Leopold fusese previzibil în toate privințele și transparent ca apa de izvor. „Eu o să plec”, anunța el la o serată la care nu se simțea bine, apoi pleca. „Nu te mai ascult”, îi spunea colegului care vorbea prea mult și se întorcea la cartea lui. Eram conștientă că oamenii îl considerau ciudat din cauza asta, dar mie mi se potrivea foarte bine. Un sărut era întotdeauna precedat de „O să te sărut”. Nu știu de ce ar deranja asta pe cineva, e foarte relaxant să știi ce au de gând să facă alți oameni. Presupun că de asta ne-am înțeles atât de bine. Desigur, Wendell are în comun cu Leopold la fel de multe cum are o piatră cu un cocoș.

Focul era dintr-odată mult prea fierbinte, așa de fierbinte că aproape transpiram prin cămașă.

— Bine... ăă... cum naiba ar trebui să răspund?

A ridicat mâinile exasperat.

— *Vrei* să te căsătorești cu mine?

— Asta... nu asta e ideea.

Un răspuns fără sens, dar era cel mai aproape de ceea ce simțeam. Nu mă gândisem niciodată să mă *căsătoresc* cu Wendell – de ce Dumnezeu aş face-o? Wendell *Bambleby*! Sigur că îmi imaginam să fiu cu el în alte feluri, mai ales de când mă obișnuisem să-l am prin preajmă – să călătoresc împreună cu el pe continent, neîndoindu-l certându-ne jumătate din timp; desfășurând cercetări; cutreierând păduri și bărăganuri în căutare de porți pierdute către tărâmurile spiridușilor. Și, da, îmi plăcea perspectiva de a fi adesea alături de el, sau chiar tot timpul, și simțeam un fel de gol când mă gândeam că ne vom despărți. Dar nu mă puteam *căsători* cu cineva din Popor, mai ales nu cu un *rege al spiridușilor*, chiar dacă era vorba de Wendell.

— E întreaga idee, femeie nebună, a zis el. Nu mă găsești frumos? Îmi pot schimba aspectul ca să se potrivească la orice preferință ai avea.

— Of, Doamne!

Mi-am ascuns fața în mâini.

— Nu mă ajuți deloc.

N-am mai spus nimic un timp și m-a lăsat să mă gândesc fără să mă întrerupă. O parte a problemei, mi-am dat eu seama, era că nu eram obișnuită să mă gândesc la el în felul ăsta. Așa că i-am luat mâna –

eزitant, ca și cum aș atinge un polonic care ar putea fi fierbinte. Apoi m-am așezat pe gresia de lângă foc, astfel încât să stăm aproape unul de celălalt, cu genunchii atingându-ni-se.

— Ce faci? a întreat, pe jumătate cu speranță și pe jumătate alarmat.

Mă bucuram că îl neliniștisem – îi prindea bine, după ce îmi aruncase toate *astea* din senin.

— Fac un test.

A oftat.

— Bineînțeles. Ar fi trebuit să ghicesc că o să vrei să fii insensibilă în privința asta.

— Nu încerc să fiu!

— De când ți-am spus că te iubesc n-ai făcut decât să vorbești fără să mă ascuți.

— Și e o problemă?

Pentru că nu o spusese ca și când ar fi.

— Te așteptai să mă arunc la gâtul tău? Și atunci ai fi înșirat o duzină de lucruri drăguțe despre ochii sau părul meu?

— Nu, aș fi zis „Dă-te de pe mine, impoștoare, și spune-mi ce ai făcut cu Emily”.

— Bine, taci.

Nenorocitul de foc continua să sfârâie și să trosnească și o picătură de transpirație mi s-a scurs pe gât. Vrând să termin mai repede cu toate, m-am aplecat și l-am sărutat.

Aproape. Mi-am pierdut curajul pe drum, undeva în apropierea momentului, când am observat că avea un pistrui lângă ochi și m-am întreat prostește dacă l-ar putea îndepărta dacă i-aș cere-o și, în loc de un sărut adevărat, abia mi-am atins buzele de ale lui. Era umbra unui sărut, rece și fără substanță, și aproape că mi-am dorit să fi fost romantică și să spun că a fost ceva transformator, dar în realitate abia l-am simțit. Însă el a deschis ochii și mi-a zâmbit cu o asemenea fericire inocentă, încât inima mea ridicolă a tresărit și i-aș fi răspuns pe loc, dacă inima ar fi fost organul cu care luam decizii.

— Hotărăște-te oricând dorești, a spus. Fără îndoială, mai întâi o să ai nevoie să faci o listă de pro și contra și poate o serie de grafice. Dacă vrei, o să te ajut să le organizezi pe categorii.

Mi-am dres glasul.

— Mie mi se pare clar că toate acestea sunt speculații fără rost. Tu

nu te poți căsători cu mine. Nu am de gând să fiu lăsată în urmă, tânjind după tine, când o să te întorci în regatul tău. Nu am timp pentru asta.

Mi-a aruncat o privire mirată.

— Să te las în urmă! Ca și cum tu ai consimți la așa ceva. M-aș aștepta să fiu ars de viu data următoare când mă întorc să te vizitez. Nu, Em, tu vei veni cu mine și o să cârmuim împreună regatul. Vei face scheme și strategii până când toți consilierii mei îți vor mânca din palmă la fel de ușor cum o face Poe, și o să-ți arăt totul – *totul*. O să călătorim până în cele mai întunecate părți ale țărâmului și înapoi, iar tu o să găsești răspunsuri la întrebări pe care nici nu te-ai gândit să le pui și material suficient ca să umpli toate revistele și bibliotecile cu descoperirile tale.

Și aici am lăsat lucrurile. Nici măcar nu știu de ce am inclus asta, căci Dumnezeu știe că nu doresc să păstrez detaliile vieții mele romantice pentru posteritate (deși ar fi o notă de subsol foarte scurtă), numai că am constatat că, dacă scriu totul, devin cumva mai calmă. Poate mai târziu o să rup însemnarea.

Știu că dacă las caietul deoparte și încerc să dorm, o să rulez în minte fiecare argument și contraargument, dar ce altceva pot să fac? Shadow mă privește trist, cu capul pe labele din față, ca și cum l-aș fi dezamăgit într-un fel. Trădătorul.

Habar n-am ce dată e, așa că trebuie să ghicesc. Cred că asta m-ar ajuta să-mi păstrez mințile întregi, dacă există ceva care să mă ajute. Acum totul se amestecă, dar îmi amintesc limpede cum am scris ultima însemnare, cât de furioasă am fost, ca și cum ar fi trecut doar o zi sau două – poate așa și e.

Probabil că m-am foit cel puțin o oră. Cum naiba să mă mai concentrez acum asupra cercetării, când deasupra capului îmi atârână o cerere în căsătorie din partea cuiva din Popor? Aproape că mă pot imagina ca pe o fecioară din povești, dar poveștile nu lasă cești de ceai murdare împrăștiate prin cabană sau pasaje subliniate în cărțile mele – cu *cerneală* – indiferent de câte ori i-am spus să n-o facă.

Bineînțeles că voiam să mă mărit cu Wendell. Asta era cel mai enervant în toată povestea, faptul că sentimentele mele conspirau împotriva rațiunii. N-o să mint spunând că dorința mea era pur romantică, fiindcă nu mă puteam abține să nu-mi închipui ce impresie am face la Cambridge – în pofida controverselor, Wendell Bambleby era totuși un savant celebru și, da, am fi fost cu adevărat o echipă de temut. Mă îndoiesc că va mai trebui să mă îngrijorez vreodată de asigurarea fondurilor pentru următoarele cercetări pe teren, nici că voi fi trecută cu vederea când venea vorba de invitațiile la conferințe.

Gândul la invitații – da, *ace*/gând – m-a făcut să mă ridic din pat. Am deschis ușa de la camera mea, cu intenția să traversez coridorul și... ei bine, să sar pe el. Voiam să văd cum ar reacționa, dar, mai important, trebuia să știu dacă era ceva ce mi-ar face plăcere. N-aveam de gând să mă mărit cu cineva fără să mă asigur de *asta*.

Dar, înainte de a putea face un pas în direcția lui, calmul s-a așternut peste mine ca un vis. În loc să mă duc la ușa lui Wendell, m-am întors în camera mea și m-am îmbrăcat cu haine groase. Shadow a continuat să doarmă la picioarele patului meu, cu toate că era un somn ciudat – se zbătea și scheuna, lovind cu labelle lui uriașe în niște inamici invizibili. Am ieșit din cameră și mi-am pus pelerina.

În timpul ăsta s-a întâmplat să-mi privesc mâna. Inelul era acolo, dar nu mai era un inel de umbră. Era un inel de gheață, lustruit și ornăt cu mici cristale albastre.

Știam exact ce se petrecea, bineînțeles. Se aruncaseră asupra mea

suficiente farmece de-ale spiridușilor în decursul anilor, încât cred că mă obișnuisem cumva cu asta, sau cel puțin mă antrenasem să recunosc când eram afectată de farmece; absența unei astfel de recunoașteri este ceea ce îi condamnă pe majoritatea muritorilor. Adevărul este că nu e imposibil să scapi de farmecele spiridușilor dacă te concentrezi. Însă cei mai mulți oameni nu încearcă, pentru că nu își dau seama că un farmec este ceea ce îi împinge să danseze până le sângerează picioarele, sau să-și ucidă familia, sau orice alte orori aruncate asupra nefericiților muritori de către Popor.

Din nefericire, în cazul meu, recunoașterea farmecului îmi era de puțin ajutor, fiind o magie cu putere neobișnuit de mare care mă ținea ca într-o menghină de fier.

Am făcut tot ce puteam s-o resping, să-i pipăi punctele slabe. Nu m-am putut opri să mă încălț cu ghetete, dar am putut încetini procesul, încurcându-mă în șireturi. Însă, în final, șireturile au fost strânse și după aceea am deschis ușa și am ieșit afară în noapte.

Am reușit să arunc o singură privire peste umăr și pe ce să-mi cadă ochii dacă nu pe enciclopedia mea, cu foile stivuite ordonat sub prespapiu, cu mici semne de carte ieșind pe margini ca să indice secțiunile care necesitau revizuire. Acea culme a științei spiridușilor, pe care cu numai câteva săptămâni în urmă o comparasem cu un exponat de muzeu al Poporului, frumos fixată în ace și etichetată de cel mai faimos expert în domeniu – adică eu – dădea pe dinafară de povești meticuloase documentate despre muritori prostănaci care se băgau neîndemânatici în intrigi și jocuri ale spiridușilor. Ironia era mult prea acută ca s-o apreciez.

Să încerc să strig la Wendell era, desigur, inefficient. Era logic să fie așa, a observat partea rațională și liber-cugetătoare a minții mele. Picioarele îmi erau conduse undeva – la regele din copac; destinația ardea în mintea mea ca un stigmat – și, firește, farmecul nu dorea ca eu să fac ceva care mi-ar pune obstacole în cale.

Totuși nu voia să mă simt inconfortabil pe drum; mă îndemnase să mă îmbrac călduros, să-mi pun ghetete, ca să nu-mi degere picioarele. Poate că acest aspect al farmecului ar putea fi manipulat în sensul scopului meu.

M-am concentrat asupra mâinilor mele goale. Erau reci și aveau să se răcească și mai mult pe măsură ce mergeam. Mi-am imaginat cum se albesc la vârfuri degetele atât de amorțite, încât nu mai puteam să le

ridic. Nu am încercat să mișc mâinile, am împins în schimb dorința către farmec.

Și a funcționat. Coborând scările cabanei am căutat în buzunar, unde îmi îndesasem ieri mănușile, și mi le-am pus. Spun că eu, dar în realitate farmecul m-a împins s-o fac, la fel cum mă îmbrăcase ca pe o păpușă. Ceea ce făcusem semăna mai puțin cu a trage chiar eu de sfori și mai mult cu a negocia cu păpușarul.

Entuziasmul meu a fost înăbușit de înțelegerea a ceea ce trebuia să fac în continuare. Am reușit să îmi încetinesc pașii pe pajiște într-un efort de a mă întări, cu toate că bănuiesc că secunde de întârziere obținute au avut efect opus. M-am întrebat dacă farmecul îmi controla și stomacul sau dacă eram capabilă să vomit.

Și apoi am văzut toporul, încă înfipt în buturugă. Îl lăsasem acolo ieri – cât de demult părea. Nu mai eram o tăietoare de lemne jalnică așa cum fusesem la sosire, mulțumită lecțiilor răbdătoare ale Liljei, cu toate că a spune că *mă pricepeam* ar fi o exagerare.

— Rahat, am zis, sau mai degrabă am mimat cu buzele – așadar farmecul îmi permitea să mimez înjurături; ce ușurare.

Am fost capabilă să-mi modific traiectoria ca să ajung la buturugă, din nou convingând farmecul că este un drum mai ușor dacă aș coborî panta în loc s-o urc. Era un cavaler, farmecul ăsta. Dar avea să fie greu să-l conving de meritele următoarei mele decizii.

Am început prin a-mi imagina lupi. Da, în pădure erau lupi, ce înspăimântător! Și iată-mă pe mine, femeie lipsită de apărare, afundându-mă în adâncul ei, singură și neprotejată. N-ar fi logic să am o armă, la fel cum fusese logic să-mi pun mănușile? Ba da, sigur că ar fi.

Încet, ca prin vis, am ridicat toporul. Lama... o, Doamne. Lama era ascuțită. Asta era bine, din punct de vedere practic, dar pentru mine nu era posibil s-o văd așa în acel moment.

Farmecul mă împingea deja să iau toporul sub braț și să continui să merg ca o păpușică bine-crescută, ceea ce cred că și eram. Chiar stupid să mă gândesc la farmec ca la o *persoană*, dar așa îl simțeam.

Mi-am pus palma pe buturugă și am ridicat toporul – o, numai ca să verific că nu se tocise tăișul, desigur. Mai bine să-l ridic puțin mai sus ca să reflecte lumina lunii.

Am continuat așa până în ultimul moment, când mi-am aruncat voința împotriva farmecului cu toată puterea mea.

O fracțiune de secundă am fost liberă. M-am gândit că farmecul a

fost surprins, dar probabil era numai închipuirea mea. Știam că nu aveam mai mult de o secundă – cu siguranță n-avea să-mi permită o a doua șansă – și am aruncat toporul spre degetul meu.

Am făcut așa cum m-a învățat Lilja – mi-am fixat ochii pe țintă și am lăsat greutatea toporului să facă treaba. Celelalte degete le-am curbat peste marginea buturugii, ca să le feresc din drum. Eram pe jumătate convinsă că voi rata și voi lovi cu toporul în mână – nu era același lucru cu a ținti în crăpătura unui buștean, indiferent ce încercam să-mi spun –, dar am auzit glasul Liljei în minte, veselia ei degajată, ca și cum nu ar fi existat nimic mai normal pe lume decât ceea ce făceam eu, așa că nu am ezitat. Am țintit bine și deodată mă uitam la degetul care nu se mai afla la capătul mâinii mele.

A fost cea mai ciudată senzație. La început am fost conștientă numai de faptul că farmecul mă părăsea; era ca o cădere, ca acea senzație din vis unde nu există pământ de care să te lovești, ci numai trezirea. M-am trezit și imediat după aceea durerea a năvălit peste mine ca un val roșu.

M-am împleticit, leșinând și revenindu-mi încontinuu. Cred că la un moment dat am vomitat. Dar cumva, când mi-am venit complet în fire, am descoperit că îmi smulsesem mănușa și apăsasem fularul în golul unde fusese degetul meu mijlociu.

Am plâns în zăpadă o clipă sau două, atât de ușurare, cât și de durere. Când m-am eliberat de asta, m-am întors în cabană și mi-am bandajat mâna.

Apoi am pornit din nou spre copacul alb.

Am recitit astea. Sună irațional, dacă nu nebunește, dar vă asigur că mintea mea era destul de limpede.

Bineînțeles că m-am gândit să-l trezesc pe Wendell. Dar asta m-ar fi dat de gol, regele din copac ar fi știut că nu mai eram fermecată dacă soseam cu Wendell în urmă. Ca regulă generală, Poporul nu se poartă frumos cu muritorii care găsesc căi de a-i rupe farmecele, o consideră un afront la priceperea lor, iar a veni acolo nefermecată ar fi fost într-adevăr o perspectivă riscantă.

Presupun că cei mai mulți s-ar întreba de ce doream să merg la rege. Nu pot să dau un răspuns corespunzător fără să ridic și mai multe întrebări. Dacă îi dai unui astronom un telescop prin care să poată vedea o galaxie încă nedescoperită, dar îi permiți numai să arunce o scurtă privire la o singură stea, va fi oare mulțumit? Eliberându-l pe regele din copac aș fi fost martoră nu numai la ascensiunea unui rege al spiridușilor, ci și la sfârșitul unei povești pe care am auzit-o de multe ori în felurite moduri. La urma urmelor, poveștile sunt fundamentale în lumea lor; nu poți spera să înțelegi Poporul fără să le înțelegi poveștile.

Ca motivație secundară, recunosc că îmi făcea plăcere să cred că i-aș putea elibera pe Aud și pe Thora și pe toți ceilalți de teama de cei înalți – pentru că regele interzisese mai înainte răpirea tinerilor muritori și fusese detronat din cauza asta, nu mă îndoiam că o va face din nou odată ce era eliberat, fie și ca să le facă în ciudă. Poporul este, în general, orbit de mândrie și incapabil să învețe din greșeli și, chiar dacă un mod de gândire sau comportament îi bagă iar și iar în necazuri, unul mai rău decât precedentul, ei vor continua pur și simplu să facă așa cum făcuseră întotdeauna, lucru care poate explică puțin din haosul și absurditatea specifică multor povești cu spiriduși și chiar târâmurile lor.

Măcar i-am lăsat lui Wendell un bilet, în care îl informam că plecasem să-l eliberez pe regele din copac, că rupsesem farmecul sub care căzusem (nu i-am oferit detalii despre cum am făcut-o, în caz că îl apuca vreuna dintre furiile lui ucigașe și începea să decapiteze oi sau ceva), dar mă prefăceam că eram încă fermecată, iar dacă lipseam când avea să se trezească, ar fi bine să nu facă ceva care să-mi trădeze jocul.

Mai întâi m-am dus să-l văd pe Poe. Am mers repede, sau cât de repede am fost în stare prin zăpada înaltă până la genunchi, cu pachetul care sosise recent la cabană înghesuit sub braț.

S-a târât prudent din copac, cu nedumerirea întipărită pe toată fața lui mică și ascuțită – până atunci nu mai venisem să-l vizitez noaptea. Izvorul și crângul arătau acum ca un loc diferit, plin cu mici luminițe care ar fi putut fi stelele reflectate în apa curgătoare sau în gheața care poleia zăpada. Dar nu cred că asta erau, pentru că, atunci când m-am apropiat de izvor, s-au stins și au reapărut mult mai adânc în pădure.

— Am venit pentru a treia întrebare a mea, am spus.

A dat din cap, deși ochii îi tot alunecau spre pachetul de sub brațul meu. Ca să-l scutesc de suspans, l-am așezat în fața lui. A fost puțin nedumerit de ambalajul de hârtie, până când i-am spus că trebuie rupt – ceea ce a și făcut cu un deget tăios și silențios. A exclamat la vederea blănii negre de urs pe care în sfârșit fratele meu – posomorât și exprimându-și în multe feluri disprețul față de orice nonsens spiridușesc în care mă amestecasem de data asta, pentru că nu avea cum să creadă că voiam un asemenea veșmânt pentru folosința proprie – mi-o trimisese de la unul dintre atelierele blănarilor din Londra.

— Asta o s-o încânte pe doamna mea, fiindcă va avea mare efect asupra frumuseții și demnității ei, a spus Poe.

Și apoi a adăugat, în felul tipic Poporului, care împarte informații așa cum un zgârcit împarte monede, cu excepția ocaziilor când oferă mai multe lămuriri decât ai avea nevoie:

— Cu toate că ea preferă pieile muritorilor.

Am ales să îmi păstrez gândurile despre ultima parte a caracterizării lui.

— Doamna ta?

A roșit și și-a lăsat ochii în pământ.

— Înălțimea Sa m-a binecuvântat cu o casă minunată. Poporul a bătut la ușa mea zi și noapte, cerându-mi să mă căsătoresc. Am ales-o pe cea mai frumoasă, desigur.

— Felicitări, am zis, sincer mulțumită. Pot s-o cunosc?

S-a auzit o mișcare șoptită la marginea izvorului. Iubita lui Poe fusese acolo tot timpul, urmărindu-mă. Nu exista nimic care s-o deosebească de Poe, cu toate că era poate puțin mai înaltă și purta o robă ciudată, palidă și subțire, pe care nu m-am interesat să o studiez.

M-a ocolit, venind lângă Poe, unde a mângâiat cu degetele blana de urs. Cei doi au purtat o conversație în șoaptă.

— Ce vrei pentru un asemenea dar? a întrebat Poe.

— Deocamdată nimic. Îmi voi cere plata mai târziu.

Soția lui Poe m-a privit neliniștită, fără îndoială temându-se că voi veni iar să bat la ușa lor cu vreo cerință împovărătoare, dar Poe i-a șoptit ceva și a părut să se relaxeze.

— I-am spus că tu ești *fjolskylda*, a zis. A înțeles asta. Și ea avea *fjolskylda* în alt sat, înainte de a veni aici, care făceau întotdeauna schimburi cinstite cu ea și neamul ei. Și tu vei fi cinstită.

A spus asta fără vreo căldură anume, aproape ca și cum ar fi declarat ceva evident de la sine. Am simțit oricum lacrimi în ochi. Mai făcusem și înainte târguri cu Poporul și nu pot spune de ce m-au afectat așa de mult cuvintele lui, dar așa s-a întâmplat.

— O să plec de pe țărmul ăsta înainte să se încheie iarna, am spus. N-ar fi mai bine pentru tine să-ți găsești o... *fjolskylda* printre Ijoslandezi?

— Nu contează unde te afli, a spus simplu.

Am strâns în pumn blana de urs, apoi am lăsat-o pe femeia brownie s-o ia. S-a topit în pădure la fel de ușor ca un urs viu.

— Cum a fost întemnițat regele în copac? am întrebat.

Poe a încremenit.

— A fost cu mult timp în urmă, a spus cu voce șoptită. Pe atunci eu nu eram decât un țințur pe o creangă.²¹

— Ah, am făcut, dezamăgită. Deci nu-ți amintești.

— O, ba da, îmi amintesc, de ce nu mi-aș aminti? Și chiar dacă nu, nu e ca și cum pădurea sau zăpezile ar păstra tăcerea pe tema asta. Au fost destul de supărate când Maiestatea Sa a fost prins – desigur, zăpada are o memorie îngrozitoare și a uitat aproape totul până anul următor, în afară de faptul că a fost mânioasă, și astfel a acoperit totul cu o

²¹ Ce comentariu interesant. Inițial l-am luat ca un punct în favoarea lui Blythe, să aud un spiriduș comun legându-și existența de lumea naturală (în cazul de față, un țințur de gheață). Însă după ce am mai reflectat, consider interpretarea asta nefondată. Poporul vorbește adesea în metafore. De fapt, în urmă cu câțiva ani am avut o conversație cu un kobold german în care se referea la sine ca la un „mugur”, însemnând copil. Cu toate acestea, știu că nu provenea dintr-o asemenea formă, i-am cunoscut părinții câteva zile mai târziu. Și, într-adevăr, Poe mai pomenise de mama lui de multe ori în discuțiile noastre (n. a.).

lapoviță neplăcută în loc de fulgi cumsecade. Totul s-a transformat în noroi și mâl cenușiu; a fost oribil.

Poe vorbea mai mult cu mine acum decât când ne cunoscuserăm și, oricât de educativă mi se părea de obicei pălăvrăgeala lui, acum nu aveam timp. N-aveam cum să-l conving pe rege că eram încă fermecată dacă întârziem prea mult.

— Cum s-a făcut? am insistat. Vreun farmec complicat, presupun.

Pentru că, bineînțeles, aveam nevoie să știu cum să-l prind din nou dacă se dovedea cu totul nebun și rău, nu numai nebun și rău, după standardele Poporului.

— Nu tocmai, a spus Poe gânditor. Prima regină i-a dat o mantie țesută din toate anotimpurile, iar când el a adormit într-o noapte lângă Lacul Stelelor Dansatoare, cum făcea adeseori, ea a furat de acolo iarna și a cusut totul la loc. Apoi l-a înfășurat strâns în mantie și a închis toți nasturii. Vezi, asta l-a prins într-o capcană – nimeni nu poate să scape dintr-un an fără iarnă, nici măcar regele. A îngropat picioarele regelui în pădure și a transformat mătasea, lâna și firele de aur pe care le folosisese ca să țeasă pelerina în coajă de copac și frunze. De atunci, copacul a crescut foarte înalt și el e încă înăuntrul lui, prins pentru totdeauna.

— Of, am oftat slab. Atâta tot.

Când am ajuns la copac, mâna îmi pulsa feroce, fiecare pas trimițându-mi un fulger de foc prin braț. Bandajul era plin de sânge, dar nu puteam face nimic în sensul ăsta, decât să-mi țin mâna înfășurată în mânășă și să mă rog ca regele să nu observe.

Am stat în fața copacului, care foșnea și murmură melodios ca pentru sine. Nu mai eram fermecată, dar nu conta prea mult, deoarece copacul dădea pe dinafară de farmece – remarcasem asta și mai înainte, cu Wendell. Cred că regele dormea; probabil fusese adormit tot timpul, dar nu mă îndoiam că era totuși conștient de prezența mea, în vis.

Tremuram de entuziasm și teroare. Îmi țineam mâna ferm strânsă pe monedă, dar am permis ca un pic din farmec să se scurgă în mintea mea – relaxându-mă doar puțin, ceea ce nu era ușor, pentru că mă obișnuisem să resping farmecele spiridușilor, nu să le invit în mine. Însă era necesar, pentru că nu aveam nici cea mai vagă idee despre cum să-l scot pe rege de acolo. Inelului fermecat nu-i pășase dacă luam

sau nu toporul, așa că trebuia să existe o altă cale.

Magia îmi murmură să-mi mișc picioarele. Așa am făcut. M-a făcut să mă plimb prin crâng, să adun o grămadă de zăpadă și apoi s-o modelez cu mâinile. Am coborât la pârâu, am spart gheața, apoi am găsit o coajă de copac curbată și am umplut-o cu apă. Am turnat-o peste omul de zăpadă – da, regele mă pusese să construiesc un om de zăpadă, lucru de care probabil aveam să râd mai târziu, dar pe moment era destul de tulburător, amestecând amintiri din copilăria lipsită de griji cu ceva magie uriașă și îngrozitoare – și am privit cum îngheață în panglici argintii ca o alegorie a părului.

Am stat privind omul de zăpadă urât pe care îl făcusem, simțindu-mă cam aiurea și întrebându-mă dacă regele din copac dorea cu adevărat să intre în omul de zăpadă și să-l folosească drept recipient. Wendell spusese că trupul regelui se descompusese, așa că trebuia să folosească *ceva*, dar nu prea îmi puteam imagina asta. Desigur, regele era încă prizonier, așa că în ce trup dorea să intre era irelevant.

Am început să mă întreb dacă nu era o greșeală. Poate regele nu voise decât să-l farmece pe Wendell, dar fiindcă apărusem eu în schimb, se hotărâse să se distreze puțin cu mine. Să târăști un muritor afară din pat ca să construiască oameni de zăpadă în toiul nopții mi se părea o distracție destul de jalnică, însă bănuiesc că a fi prizonier într-un copac timp de secole nu-ți lasă prea multe ocazii de distracție. În timp ce mă gândeam la toate acestea, un corb a venit dintre copaci bătând din aripi și s-a oprit pe umărul omului de zăpadă.

L-au urmat alți doi. S-au rotit în jurul omului de zăpadă, ciupindu-l cu ciocurile și cu ghearele. Când au terminat, semăna mai mult a om – ceva mai mult. Era încă ciudat, dar nu hidos. Apoi, spre oroarea mea, păsările au căzut moarte la pământ, cu sânge curgând pe zăpadă din răni pe care nu le puteam vedea. Au pătat picioarele omului de zăpadă ca o ofrandă, ceea ce am presupus că și era.

Copacul a murmurat și magia m-a îmboldit din nou. Dar nu ca să mă mișc, ci *în minte*. Și atunci mi-am dat seama – regele nu știa cum să se elibereze. Se aștepta ca eu să vin cu o soluție.

Ei bine, asta mi-a pus gândurile în mișcare. Cu toate că de fapt înotau deja printre povești și lucrări academice, comparându-le cu ceea ce știam eu despre Cei Ascunși și regii lor căzuți în dizgrație.

Cuvântul.

Inutilul, ridicolul Cuvânt care aduna nasturi, pe care îl considerasem

multă vreme un fleac ezoteric, o notă de subsol poate într-o lucrare pe care aveam s-o scriu cândva. Notele de subsol din driadologie sunt uneori ca Poporul însuși, repezindu-se la tine de nicăieri.

M-a străbătut un fior. Privind în urmă, acela ar fi fost un moment foarte bun să mă opresc și să mă gândesc dacă era înțelept ce făceam, însă eram prea încântată de descoperirea științifică (și, bănuiesc, de propria trufie) ca să mă opresc. M-am întors către copacul alb și am rostit Cuvântul.

Și ce să vezi? Un nasture a apărut de undeva dintre crengi. L-am luat în palmă și l-am examinat. Era alb și uscat, ca un os vechi, lăsând o pulbere fină pe pielea mea, și pe o parte avea gravată o ghindă. Nasturele a început să mi se topească în palmă și i-am dat drumul în zăpadă. Copacul se cutremurase când eliberase nasturele, dar acum era din nou nemișcat.

Am rostit iarăși Cuvântul și a mai zburat un nasture. Acesta avea o floare. Pe următorul era o corabie visând pe valuri blânde.

În total, am rostit Cuvântul de nouă ori, iar când s-a eliberat al nouălea nasture, trunchiul copacului s-a desfăcut ca partea din față a unei mantii și scoarța s-a umflat, a devenit pentru o clipă mătase și lână fină învolburându-se în vântul din crâng, apoi s-a potolit. Copacul a oftat și frunzele, mugurii și fructele i-au căzut în zăpadă cu o bufnitură foșnitoare.

Am privit în scorbura care se deschisese, cu inima bătând ca a unui iepure, așteptând. Când am auzit pași în spatele meu am ȳipat.

— Nu e cazul, s-a auzit o voce. Totuși nu mă deranjează. A trecut multă vreme de când nu s-a mai speriat cineva de mine.

Regele Ascuns era ȳngenuncheat pe zăpadă, ȳtȳind deasupra pȳsarilor moarte. Iniȳial pȳrea sȳ semene cu silueta din zăpadă și gheaȳă pe care o construisem cu ajutorul lor, dar cu fiecare respiraȳie viaȳa ȳi revenea ȳn corp, iar el semȳna din ce ȳn ce mai mult cu un muritor. Era oarecum ca și cȳnd ai privi pe cineva care se ridicȳ la suprafaȳa unei ape tulburi; ȳntr-o clipȳ, faȳa nu era mai mult decȳt niȳte suprafeȳe neclare de gheaȳă, ȳn urmȳtoarea, clipea cu ochii albastru-deschis spre mine și ȳmi zȳmbea. Bineȳȳteles cȳ era frumos, mai e necesar s-o spun? Avea pȳr negru cu sclipiri de alb, pomeȳi ascuȳȳi deasupra unei guri mari cu un surȳs natural. Albul din pȳrul lui s-a dovedit a fi mici cristale de opal, iar hainele erau de un albastru-ȳnchis cu un strat de gheaȳă deasupra, ȳesut delicat ȳntr-un model dantelat;

purta coroană albă și șiruri de coliere de nestemate care sclipeau atrăgător în lumina slabă. Tot ceea ce purta era atât de bun-gust, cât și frumos, exact cantitatea de podoabe la care te-ai aștepta de la un rege, nici mai mult, nici mai puțin.

— Bietele de ele, a zis. Lumea asta este teribil de lipsită de bunăvoință cu animalele, nu-i așa? Ia uite!

I-a atins și corbii au prins viață – oarecum. Mișcările lor erau smucite și erau încă acoperiți de sânge; unul avea gâtul frânt și capul îi stătea aplecat într-un unghi neplăcut. Acela s-a urcat pe umărul regelui și i-a ciupit degetul când l-a mângâiat, făcându-l să-i dea sângele. El a râs.

— Bună, iubirea mea, a rostit pășind spre mine. Draga mea salvatoare, cea care mi-a dat înapoi trupul și tronul și m-a eliberat din captivitatea eternă.

Înainte să-mi pot reveni din uluire, m-a sărutat. A fost ca și cum mi-aș fi lipit o sticlă înghețată de buze, ca și cum aș fi respirat iarna pură. M-am împleticit un pas în spate, tușind, și mult timp după aceea am simțit că am gheață în plămâni.

— Eu... am început. Eu nu sunt iubirea ta. Eu nu sunt nimeni.

— O, nu-ți face griji, știu cine ești. Cu ani în urmă, când eram copil, o clarvăzătoare mi-a spus că într-o zi voi fi întemnițat de propriul popor și numai un mic șoricel savant mă va putea elibera. Mă voi căsători cu șoricelul – formează un contrast foarte poetic, nu crezi? Și împreună vom conduce regatul meu.

S-a întins.

— Ei bine! Mă bucur că am ieșit de acolo. Primul lucru pe lista mea, cred, va fi o baie bună și un ospăț cu prune sărate și caviar. Îți plac prunele sărate, draga mea?

Nu-mi era ușor, în acel moment, să gândesc iar ca un savant. Să gândesc orice, de fapt. Cum ajunsesem dintr-odată ca regi ai spiridușilor, la plural, să-mi ceară să mă mărit cu ei? Dar m-am silit să fiu rațională și să răspund așa cum bănuiam că i-ar fi plăcut – da, îmi plăceau prunele sărate, mulțumesc – și să mă interesez de clarvăzătoare.

— Nu știu nimic mai mult, a spus regele. Nu m-am uitat bine la ea, era îmbrăcată toată în zdrențe. Nu era de pe aici, ci una din Poporul rătăcitor, care merge peste tot.

M-am gândit atent înainte să spun:

— E amabil să te oferi să te căsătorești cu mine, Înălțimea Ta. Dar eu nu-ți sunt egală, nici măcar pe aproape.

M-a privit cu indulgență, ca pe un copil care numărase corect până la zece.

— Dar trebuie să-ți îndeplinesc toate dorințele, draga mea, începând chiar cu căsătoria noastră. Modestia te onorează, însă eu iubesc foarte mult modestia. Dar asta ce e?

Mi-a atins mâna rănită, învelită într-un bandaj din care acum se scurgea sânge întunecat pe zăpadă.

M-a cuprins teroarea. Acum nu mai aveam cum să pretind că eram încă sub farmecul lui.

— Eu... am dorit să te dezleg din propria voință, Înălțimea Ta. Ca semn de respect.

A părut nedumerit auzindu-mă, dar, din fericire, nu s-a arătat interesat să-mi chestioneze motivele. Ridicând din umeri, mi-a desfăcut bandajul – am icnit când durerea mi s-a împrăștiat în braț – și apoi, ca un magician care scoate flori dintr-o batistă, mi-a arătat mâna, pe deplin vindecată și fără pată. Degetul tot lipsea și absența lui era ca o durere, dar o simțeam ca pe o durere veche. M-am întrebat dacă nu cumva și el avea puterea de a manipula timpul.

— Nu doresc să mă mărit, m-am bâlbâit. Cum am spus, Înălțimea Ta, te-am eliberat din respect, nu pentru că îmi doream ceva în schimb. Vezi, eu am un logodnic.

— O, bine, asta nu e o problemă, a zis el, fluturând din mâna cu inele. O să ne îngrijim să primească o zestre adecvată. Atunci n-o să-i mai pară rău, pentru că va fi liber să se căsătorească cu una mai frumoasă decât tine.

Îmi dădeam seama că ideea că aș putea prefera să nu mă mărit cu el era total de neînțeles. Presupun că exista ceva logică aici, dat fiind că i-o spusese o clarvăzătoare; totuși știu destule despre obsesia de sine a Poporului ca să bănuiesc că oricum ar fi luat de la sine înțeles devotamentul meu. Așa că am abandonat abordarea.

— După cum spui, nu sunt frumoasă.

Era o obiecție solidă, fiindcă Poporul nu ia niciodată în căsătorie muritori care nu sunt frumoși, decât dacă au fost siliți s-o facă printr-o înșelătorie (și, chiar și atunci, muritorii se dovedesc în final frumoși, fiind de fapt fermecați să arate urât). El nu putea găsi nimic atrăgător în banalitatea mea, mai ales acum, cu hainele mele simple pătate de

sânge și transpirație și părul exagerat de dezordonat, chiar și pentru mine, cea mai mare parte din el atârându-mi liber pe spate.

— Asta e destul de adevărat, a zis privindu-mă de sus până jos cu o expresie îndurerată; după aceea s-a uitat la el, ca și cum ar fi simțit nevoia să-și aline ochii cu propria frumusețe. Dar hai să vedem ce putem face.

Înainte să pot spune ceva, îmbrăcămintea mea a foșnit și o rochie și o pelerină noi s-au revărsat de pe umerii mei ca o apă. Totul era albastru-închis ca să se asorteze cu el, pelerina fiind cea mai întunecată, cu aceeași dantelă de gheață și opale ca niște constelații rotitoare. Ghetele mi s-au ridicat până peste genunchi, devenind din piele de miel de un alb pur cu catarama de jais.

Am început imediat să tremur – nu se ostenise să-mi facă ceva călduros; pelerina era de blană, dar era subțire și potrivită mai degrabă pentru o zi de primăvară decât pentru o noapte de iarnă. Nu s-a grăbit, rotindu-se în jurul meu ca să mă vadă din spate și să plaseze perle în plus pe pelerină sau încă o pereche de cercei – purtam două, unii lungi cu smaralde atârănătoare și unii din perle, în formă de pescăruș.

A declarat treaba terminată, părând mulțumit.

— Uite, acum ești aproape drăguță.

— Aproape nu e suficient de bine, nu-i așa? am spus printre dinții clănțănind, cu mintea alergându-mi. Un rege atât de frumos ca tine nu ar trebui să se căsătorească cu una ca mine.

— O, nu! Vezi tu, frumusețea minții și a sufletului contează cel mai mult pentru mine la o soție. Ador poezia, iar poezii spun că acest gen de frumusețe este cea mai importantă. Bunătatea. Generozitatea. Iertarea.

Mi-a făcut cu ochiul.

— Recunosc, eu însumi mă lupt cu lucrurile astea. Chiar și în clipa asta sunt cuprins de dorința de a mă răzbuna din plin pe cei care m-au băgat în copac, inclusiv pe prima mea soție, cu al cărei sânge mi-ar plăcea tare mult să-mi hrănesc lupii, cupă după cupă. Dar...

Mi-a adresat un zâmbet care i-a luminat întreaga față.

— ...Voi rezista. Fiindcă urăsc cruzimea și toate formele de urățenie și nu le voi tolera la mine.

În spatele lui, unul dintre corbii pe care îi reanimase începuse să sâcăie un iepure care chirăia alarmat; corbul nu părea interesat să-l

ucidă, ci doar se amuza smulgând fire din blana iepurelui. Nu văzusem niciodată o pasăre să se comporte astfel, însă regele nu a remarcat.

— Ce fel de palat ți-ar plăcea, iubirea mea? a întrebat, luându-mă de mână. Ne trebuie un loc în care să ne primim curtenii. Vor ști că sunt liber și vor veni să-și prezinte omagiile.

Nu cred că aș fi putut să răspund nici dacă mi s-ar fi pus o sabie la gât. Îmi imaginasem multe posibilități după ce îl eliberam din captivitate, iar asta nu fusese una dintre ele. Simțeam teroare, dar amestecată cu ceva care semăna ridicol de mult cu exultarea. Nu era vorba că aș fi vrut să fiu regină sau orice altceva. Dar încercați să vă dedicați viața unui domeniu de studiu atât de înșelător, bazat aproape în întregime pe zvonuri și speculații, și apoi să apară cineva care să vă spună firesc, în regulă, acum o să vă dau o carte care va răspunde la orice întrebare ați avea, și vedeți dacă nu o să simțiți la fel.

Mă simțeam rău. Începeam să mă întreb dacă a mă băga în pericol nu devenise un fel de dependență.

Regele Ascuns mi-a mângâiat mâna cu indulgență, considerându-mă fie prea umilă, fie prea proastă ca să răspund. S-a întors spre munții care își arătau fețele dungate cu zăpadă printre copacii iernatici și-a lăsat capul într-o parte.

S-a pornit un vuiet puternic și apoi a urmat o serie de trosnituri așa de zgomotoase, că aproape m-am aruncat la pământ, de teama fulgerelor. O ceață de cristale de gheață a coborât de pe muntele cel mai apropiat și, în interiorul ei, a apărut un castel. Pentru o clipă, a părut o fantomă, o fantomă uriașă și întinsă, compusă din gheață sclipitoare, și era construit în trepte ca să se potrivească pe pantă, iar când ceața s-a îndepărtat, era real.

Ocupa aproape jumătate de versant. Regele a scos un sunet nemulțumit, privindu-l cu ochii mijiiți, și câteva turnulețe s-au rearanjat și un șir de clădiri adiacente au apărut unde nu fusese niciuna. A mai strâns o dată din ochi și deodată a apărut un drum până la castel, larg și pavat cu dale imense de gheață, fiecare cu o floare diferită prinsă în interior. Puteam să văd florile, pentru că el adusesse drumul până la picioarele noastre, trântind copacii din pădure. Impactul a zguduit pământul și aproape că am căzut și curând tușeam din cauza vârtejului de zăpadă ridicat de copacii prăbușiți. Bulevardul era străjuit de felinare, luminând toate cu aceeași strălucire de lună precum cele de la bâlciul de iarnă.

Nu mă uitam numai la castelul care se înălța din nimic – mă uitam și la rege, îngrozită și fascinată. Când nu vorbea și nu se mișca, devenea perfect imobil. Vorbesc serios – *perfect*. Presupun că, în acele momente, revenea la ceea ce era el, o bucată întrupată din iarnă. Era aceeași imobilitate pe care o găsești la un lac înghețat sau la copacii încărcăți de omătul greu.

Ca un ultim gest de extravaganță, a ridicat mâna și, cu un fel de mișcare de măturare, a dat la o parte bruma de nori de pe cer. Aurora strălucea dincolo de ei, în acea noapte în mare parte verde, sau poate că o invocase el împreună cu restul, nu știu.

— Da, a zis examinând spectacolul monstruos din fața noastră. Da, e un început, presupun.

Vocea lui părea îndepărtată; auzul meu fusese afectat de tumultul

Cumva am fost abătută de la jurnal, fără să-mi termin ultima propoziție, ceea ce nu-mi stă în fire. Nu-mi amintesc când m-am decis să mă opresc. Sunt atât de înspăimântată că într-o zi aş putea uita cu totul de jurnal, încât am hotărât să-l port cu mine oriunde merg.

Orice înclinație simțisem spre a mă scălda în entuziasmul față de situația mea s-a stins rapid. Asta fiindcă mi-am dat curând seama că palatul invocat de regele Ascuns provocase o avalanșă care îngropase câteva ferme îndepărtate de la marginea unui sat învecinat.

— Ce regretabil! a spus el compătimator când i-am atras atenția. Bun, o să ofer muritorilor un ospăț măreț ca să mă revanșez. O să țină zile în șir, până o să ajungă prea grași ca să se miște. Ar fi de folos?

— Aș zice că nu, dat fiind că probabil sunt morți.

— O, vai!

O clipă a părut că regretă, dar apoi unul dintre servitori a venit cu un trio de lupi albi într-o lesă făcută din oase și lumină de lună (un dar trimis de un lord de pe domeniile spiridușilor de pe coasta nordică) și a uitat de orice altceva, inclusiv de mine, când au sărit pe el și l-au lins pe față.

Am încercat să nu mă gândesc prea mult la cât de repede sosiseră servitorii spiriduși. Mă temeam pe jumătate că îi invocase din zăpadă și, din nu știu ce motiv, asta m-a tulburat mai mult ca orice. Cu toate că existau o mulțime de lucruri care să mă tulbure, palatul nefiind cel mai însemnat dintre ele.

Nu am fost nevoiți să parcurgem pe jos lungul bulevard până la palat, cel pavat cu flori prinse în gheață. Apăruse o caleașcă din lemn negru acoperit cu gheață alunecoasă și trasă de doi cai spiriduși frumoși, unul alb și unul negru, care păreau să se schimbe ușor de la o clipă la alta – jur, la un moment dat chiar și-au inversat culorile. Vizitiul și lacheul au sărit din caleașcă și s-au aruncat la picioarele regelui cu atâta grabă, încât unul dintre ei s-a tăiat în gheață.

— Brethilde, Deminsfall, a rostit regele încet, parcă savurându-le numele. Unde ați fost? Nu mi-ați îngrijit copacul după ce regina m-a închis, asta e sigur. O, câțiva servitori au rămas, dar numărul lor a scăzut și mult timp am fost singur.

Servitorii și-au deschis și închis gurile, tremurând, dar el doar a

zâmbit și a pus o mână pe capetele lor.

— Vă iert, a spus cu căldură, apoi m-a ajutat să mă urc în caleașcă.

— Cum au știut servitorii că ești liber? am întrebat după ce caii au pornit repede la drum.

M-a privit mirat.

— Muritorii cum știu când vine iarna?

S-a întors cu fața spre castel și ochii lui palizi au strălucit. Corbii reînsuflețiți zburau înaintea noastră, coborând din când în când să-i ciupească pe servitori, în ciuda admonestărilor regelui (cu toate că acestea erau puține și rare).

— Curtenii mei vor sosi în curând, abia aștept să-i prezint logodnicei mele.

Mi-a sărutat mâna.

Deși eram speriată, o parte din mine era fascinată.

— Deci tu nu crezi că vreunii dintre supușii tăi vor rămâne loiali actualei regine?

— Pretinsa? Nu.

Nu părea deranjat de întrebarea mea și nici nu am remarcat vreo urmă de amărăciune care să-i contrazică spusele.

— Iarna mă cunoaște, munții și ghețarii, aurora și păsările. Pot fi închis temporar, dar nu pot fi detronat, nu în felul în care se gândesc muritorii.

Am observat că nu spusese că nu poate fi ucis – căci cu siguranță poveștile sugerează că monarhii spiridușilor pot fi eliminați în acest fel, nu că nu ar fi o sarcină dificilă. Am spus repede:

— Iartă-mi ignoranța, Înălțimea Ta. Crezusem că supușii tăi ar putea s-o prefere pe regină. Doar pentru că am fost informată că le-ai interzis un anume gen de distracție cu muritorii și mulți din Popor îți poartă pică pentru asta.

— Sunt sigur că îmi poartă pică pentru o duzină de motive diferite. Scopul unui rege nu este de a fi *plăcut*. Este de a demonstra o noblețe de caracter pe care supușii tăi să o ia drept șablon după care să-și modeleze propriul comportament.

Am asimilat asta.

— Atunci o să le interzici din nou să răpească muritorii din casele lor?

Mi-a oferit zâmbetul lui radios.

— O să fac mai mult decât atât, draga mea. O să-i pun să-i elibereze

pe toți muritorii care sunt în prezent în posesia lor. Bieții de ei! Muritorii sunt teribil de slabi și e ceva dezonorant pentru cei puternici să-i atace pe cei slabi, așa am simțit întotdeauna.

Mi-a strâns mâna.

— Asta te face fericită?

L-am asigurat că da, iar el m-a sărutat din nou și a zis:

— Ai o fire generoasă dacă mă întrebi asta înainte de a-mi cere bijuterii sau alte daruri. Voi fi fericit să fii soția mea.

Acel schimb de idei m-a ușurat întrucâtva, cu toate că în mintea mea auzeam glasul lui Wendell bătându-și joc de filantropia mea. Iar în situația în care mă aflam acum, amortită de frig și pusă în fața unei captivități eterne în Lumea Spiridușilor, presupusa mea faptă bună mi s-a părut greu de apreciat.

Caii ne-au trecut prin superbe porți albe ale palatului într-o curte înconjurată cu galerii din piatră neagră. Palatul era ceva foarte tulburător – am constatat că îl puteam vedea numai cu coada ochiului; dacă mă uitam direct, liniile lui se dizolvau în peisajul montan crestat din zăpadă și piatră. Din fericire, odată intrați, vederea mea s-a stabilizat puțin.

Palatul în sine era surprinzător de simplu ca arhitectură; anticipasem un labirint de scări monumentale și coridoare pe care să le pot localiza doar o dată și apoi niciodată din nou. Însă era ca iarna din Ljosland, aspru și minimalist decorat, dar dureros de frumos. Dimensiunile lui însă erau gigantice. Curtea, pavată cu gheață, ar fi putut cuprinde întregul Hrafnsvik, iar galeria opusă era atât de departe, încât contururile ei erau împlânzite de cristalele de gheață din aer. Erau acolo câțiva din Popor veniți să ne întâmpine, ca niște flori plutind pe o mare vastă.

Aici memoria mea începe să se zăpăcească. Îmi amintesc cum m-a prezentat regele, numai zâmbet, în timp ce Poporul îi aducea omagii cu o politețe fragilă, slugarnică. Apoi, brusc, mă aflam în camerele pe care mi le dăduse regele, privind peste vale, fără să-mi amintesc cum ajunsesem acolo. Vederea e magnifică, dar terifiantă, fiindcă apartamentul meu se găsește în galeria de sud care dă spre o întindere deschisă de cer și cețuri între munte și fundul văii, departe în jos. Pot vedea sclipirea înzăpezită a pădurii și, undeva dincolo de ea, o pată cenușie ca vopseaua udă pe o pânză, care bănuiesc că e marea. Muntele îmi întoarce privirea, sumbru și nepăsător.

Nu cred că sunt vreodată fără servitori. Se pare că mereu mi se pune câte ceva în mâini, fie mâncare, fie băutură, fie blănuri călduroase, cu toate că a încetat să-mi mai fie frig din clipa în care am pășit în palatul spiridușilor, unde știu cu certitudine că sunt cuprinsă de farmecele care leagă lumea lor.

Firește, am avut mai multe tentative de evadare. Încerc să fiu sistematică, lucru dificil când mintea îți e constant aburită de magie. Dar mă agăț de moneda mea mereu, ceea ce ajută, la fel ca scrisul în acest jurnal.

La început am încercat pur și simplii să ies pe poartă, nu pentru că aș fi crezut că ar fi atât de simplu, ci din dorința de meticulozitate, de a epuiza toate posibilitățile. Imediat ce am făcut asta, m-am pomenit iar în camera mea și nu numai atât, ci instalată într-o baie de la un izvor fierbinte care nu fusese acolo înainte, scobită în podea într-o serie de trepte largi, pavate cu cochilii de scoici. Două femei-spiriduș stăteau lângă mine, una împletindu-mi șuvițe de alge opalescente în păr, care se unduiau ca șerpii, cealaltă bolborosind ceva despre niște barzi aroganți care învățau zăpada să le intoneze cântecele, ceea ce făcea acum la orice oră. Aveam mușchii moi, ca și cum aș fi stat acolo de mult timp.

Am încercat să le cer servitorilor să mă ducă pe munte sau în pădure – oriunde în afara palatului. Nu au protestat niciodată, dar nu am vreo amintire că m-ar fi ascultat; părea că, imediat ce le ceream ceva, mă pomeneam din nou în baie sau la micul-dejun cu regele care îmi povestea vesel despre progresul lui în îmbunătățirile din palat.

Regele trimite un șir constant de meșteșugari la mine pentru pregătirea nunții noastre. Am fost întrebată despre meniu de doi spiriduși grăbiți care miroseau a prăjituri și aveau țurțuri de gheață drept bărbii – dacă preferam, de exemplu, vinul cu anason sau berea condimentată cu sare din marea de sub mare și alte întrebări similare fără sens.

Mi-am păstrat calmul cât de bine am putut, știind că panica era cel mai sigur mod de a-ți pierde mințile în oricare tăram al spiridușilor, dar recunosc că mi-am pierdut răbdarea de câteva ori.

— Disprețuiesc vinul! m-am răstit la unul dintre bieții bucătari

spiriduși, care s-a dat înapoi de parcă aş fi suflat foc spre el. O să servești bere din orz care crește numai pe lună nouă, fermentat împreună cu oase de pește cântător, hrănit exclusiv cu miere.

— Da, Înălțimea Ta, a șoptit spiridușul iar și iar, făcându-mi plecăciuni adânci, și a luat-o din loc plângând.

Am refuzat să vorbesc cu croitorii care au intrat după plecarea lui și le-am poruncit să iasă înainte să-mi poată lua vreo măsură.

Astăzi mi-am dat seama, în timp ce stăteam privind pe fereastra care ocupa întregul perete sudic al camerei mele, că pădurea era aproape îngropată sub zăpadă. Din loc în loc, nămeții ajungeau până la vârfurile copacilor.

— A fost o avalanșă? am întrebat mica armată de florari care îmi umpleau camera, oferindu-mi tot felul de mostre de flori.

Florăreasa-șefă, o femeie micuță cu ochi ca de cerneală neagră și o rochie țesută în totalitate din petale înghețate, a privit încruntându-se în jos spre copaci.

— E iarnă, Înălțimea Ta.

— Da, am rostit printre dinți. Dar se pare că e *și mai* iarnă decât înainte.

A schimbat o privire nervoasă cu alt florar, un bărbat subțire care ducea un braț de trandafiri negri și gri.

— S-a întors regele, a spus el rar, ca și cum nu ar fi înțeles întrebarea mea și arunca niște vorbe la întâmplare.

O picătură de teamă mi-a alunecat pe spate. Când l-am văzut data următoare pe rege – cred că era la cină, cu toate că era foarte posibil să-l mai fi văzut și înainte – am deschis subiectul.

— Da, o să fie o iarnă cum nu s-a mai văzut vreodată în Ljosland, a spus vesel, servindu-se cu pește.

Poporul își lua peștele dintr-un lac înghețat de munte și îl consuma crud pe pat de gheață sau înotând într-un sos dulce și cremos care avea un gust vag de mere. În fața noastră erau întinse câteva feluri, cei mai mici, în dungi gri și verzi sclipitoare, păstrându-și capul și oasele care trebuiau mâncate cu totul. Eram așezați într-o sală de bal ca o peșteră, cu pereți din piatră neagră și podea tot din dale de gheață, de data asta cu frunze și ramuri de brad prinse în interior, astfel că te simțeai ca și cum ai merge pe deasupra unei păduri. Masa era înconjurată de Popor – părea un amestec de spiriduși comuni și curteni, cu toate că fețele li se amestecau adesea într-o lumină de culoarea osului. Surprindeam din loc în loc câte un rânjel sau o privire stăruitoare; menestrellii cântau la flaute și, cu toate că regele poruncise să nu mă farmece, cântecele lor îmi făceau adesea capul să plutească.

— Dar ce se va întâmpla cu satele muritorilor? am zis. Nu le poți

Îngropa sub zăpadă!

Mi-a atins mâna liniștitor și fața lui fermecătoare era încărcată de adorație.

— Muritorii sunt obișnuiți cu iarna, draga mea.

— Nu sunt obișnuiți cu nămeți de un metru jumătate depozitați la ușa casei lor, am răspuns, cu pumnii încheștați pe fuste.

— Va dura numai cât vor ține festivitățile pentru încoronarea mea, a promis el, iar asta m-a îngrijorat *cu adevărat*, fiindcă sugera că planificase să prelungească iarna până când avea să termine să se bucure de triumf – și oricine știe cât de cât ceva despre Popor ar ghici cu siguranță că e vorba de o perioadă substanțială.

— Trebuie să retragi zăpezile din lumea muritorilor, i-am spus. Animalele lor o să moară. Copiii lor vor flămânzi.

Asculta doar pe jumătate; a făcut semn unui menestrel, care a schimbat cântecul cu unul care îi plăcea mai mult.

— Copiii! a zis, zâmbind. Mă bucur că ai pomenit de ei. Copiii adoră iarna; știi că obișnuiau să ne lase ofrande în mijlocul lacurilor înghețate la solstițiu, ca să ne ceară grămezi de zăpadă de Crăciun? Ca și cum noi am ști ceva despre Crăciun, dragii de ei. Mă întreb dacă mai fac asta.

Volumul muzicii a crescut și am uitat despre ce vorbiserăm.

Cea mai neplăcută parte din zi este cea în care regele primește vizite. Cei mai mulți vin cu rugăminți, atât spiriduși curteni, cât și comuni, care aduc daruri și felicitări exprimate în diferite grade de disperare. Ocazional, asemenea daruri includ capete ale dușmanilor regelui, cei care au conspirat să-l închidă în copac sau care s-au făcut că nu văd manevrele reginei. Capetele nu sângerează – cel puțin de asta sunt scutită –, dar se topesc, imagine care ar putea părea mai ușor de suportat, dar dacă ați fi văzut vreodată un cadavru ai cărui ochi și nas s-au topit pur și simplu, ați ști ce nonsens e asta.

De fiecare dată regele se plânge de cruzime. Odată, exclamațiile lui au durat atât de mult, încât mai mulți servitori au început să se foiască, cu ochi sticloși de plictiseală. Lorzii și doamnele îi suportă neplăcerea remarcabil de bine, plecându-și umili capetele și murmurând scuze, în tot acest timp arătând foarte mulțumiți de sine. Mereu descopăr capul transformat într-o decorațiune sinistră pe undeva, de obicei așezat pe un pedestal și decorat cu pietre prețioase ca să fie frumos, în timp ce lordul sau doamna care îl înfuriase așa de mult pe rege cu barbaria sa este subit invitat să cineze la masa lui și i se oferă dovezi ale favorurilor sale, sub formă de blănuri, menestreli sau farmece neînsemnate. Când i-am atras atenția că asta nu prea e un exemplu bun, a clătinat din cap și mi-a zâmbit.

— Capacitatea de a ierta este o mare virtute, a zis. În realitate, puține calități există care să fie mai rafinate sau mai rare.

De asemenea, era predispus să expună pe larg pedepsele crunte pe care i le-ar oferi fostei sale soții, regina acum detronată, despre care înțelesesem că se ascunde pe undeva, dacă firea lui nu ar fi atât de generoasă. Însă, spunea el, nu dorea decât ca ea să-i fie adusă în față ca să o poată ierta public și să-i dea în dar un mic domeniu, pentru a vindeca rănilile dintre ei. Ajunsesem să mă tem de sosirea oricărui mesager, convinsă că vor aduce vestea că fosta regină fusese înlăturată în moduri care să-mi întoarcă stomacul pe dos, poate chiar aducând ca dovadă ceva mai rău decât un cap tăiat – nu știu ce ar putea fi mai rău ca asta, dar nu mă îndoiam că s-ar fi descurcat curtenii regelui. Am fost foarte ușurată când a venit vestea că fusese sfâșiată de lupii regelui, care scăpaseră în mod misterios din cușca lor într-o noapte fără stele.

Regele a plâns mai mult de o oră, apoi, la banchetul următor, doamna care îi dăruise lupii era așezată în dreapta lui, zâmbind îngâmfată și victorioasă oaspeților, dintre care mulți o fixau cu îngruntări, trădând o admirație plină de invidie.

Încerc să vin cât pot de des cu motive pentru care nu se poate căsători cu mine. Am încercat să-i spun că sunt prea proastă, că nu cunosc poezie și am un glas îngrozitor pentru cântat; am explicat că nu știu nimic despre rânduielele lumii lui și cu siguranță aș încurca lucrurile.

— Chibzuința ta nu are limite, draga mea, a răspuns el. Dar pentru mine nu contează dacă ești proastă sau ignorantă, fiindcă voi, muritorii, nu trăiți foarte mult; cum întorci capul, cum constăți că s-a dus. Intenționez ca tu să te bucuri de scurtul timp pe care îl ai pe această lume, apoi mă voi căsători cu o femeie de rangul meu. Nu trebuie să-ți faci griji.

Sunt din ce în ce mai disperată. Cu toate că nu știu cât timp a trecut pe tărâmul muritorilor, știu că data nunții mele se apropie. Nu că Poporul ar da prea multă atenție *datelor* – ei se mișcă în fluxul și refluxul anotimpurilor. Odată ce sunt hotărâte detaliile și totul e gata, vom fi căsătoriți și deja totul este aproape gata. Poporul se adună din toate colțurile tărâmului ca să asiste la ceremonia noastră de nuntă și palatul răsună de râsete și muzică la orice oră din zi și din noapte.

Dar mai am o singură idee pe care s-o încerc. Îmi doresc să mă fi putut gândi și la altceva decât să fug – la o cale de a limita iarna asta grea în care a cufundat pământul –, dar realitatea este că mintea mea e din ce în ce mai greoaie pe zi ce trece. Știu că trebuie să găsesc o cale să desfac ceea ce a făcut regele – ce am făcut *eu* –, dar, de asemenea, știu și că, dacă mai stau mult timp aici, mă voi pierde complet.

Asta e data.

Știi ce dată e. Mă simt ca și când aș fi pășit prima dată pe teren solid după ani pe mare.

Când au sosit croitorii de dimineață, după ce eu și regele luaserăm micul-dejun și el mă părăsise cu un sărut inocent, mi-am pus planul în mișcare.

Observasem că, spre deosebire de servitorii care mă urmau peste tot, meșteșugarii trimiși să construiască nunta mea absurdă nu erau din palat. Veneau de departe și din multe locuri, unii nici măcar nu erau din Ljosland, ci din insulele arctice îndepărtate de pe coasta prinsă în ghețuri a nordului. Acest Popor este mai scund și vorbește cu accente ciudate. Dat fiind că nu fac parte din palat și din nenumăratele lui fermece, m-am gândit că poate există posibilitatea ca unul dintre ei să mă poată ajuta să ies de aici.

— Nu sunteți de la curtea regelui? am întrebat.

— Nici vorbă, doamna mea, a răspuns croitorul. Noi suntem... mult prea umili pentru așa ceva.

Erau doi, dar numai unul vorbea – bărbatul, care acum se aplecase să-mi măsoare picioarele. Era mic, cu ochi negri exagerat de mari pe o față ascuțită, păr de culoarea prafului și degete cu multe articulații și mult prea lungi. Tovarășa lui, o femeie împiedicată al cărei comportament era un amestec continuu de stânjenală și ursuzenie, i-a întins o pereche de pantofi de argint. I-am împins într-o parte.

— Înălțimea Sa face dificil să i se determine măsura, a spus croitorul cu voce seacă.

— Înălțimea Sa are o solicitare, am răspuns rece.

— Serios? Ei bine, Înălțimea Sa nu trebuie să-și bată capul cu solicitări, ci numai cu porunci, cum fără îndoială este obișnuită.

În timp ce vorbea, a făcut semn servitorilor mei, care roiau ca de obicei, s-o ajute pe femeia mută să aducă înăuntru metri întregi de materiale. A ales un cupon care, slavă Domnului, nu era nici negru, nici alb-albăstrui, ci verde cu broderie în alb și negru.

— Îmi doresc un vâl foarte special, am spus. Doresc să fie țesut din blana albă a unui iepure pe care să-l fi împușcat chiar eu. O să mi-l țeseți acolo în pădure, cât sângele este încă proaspăt pe mâinile mele,

fiindcă doresc să fac din vălul meu o ofrandă dragului meu soț.

Îmi calculasem cu grijă cerința și știam că era una rezonabilă pentru Popor, care are astfel de înclinații înfiorătoare. Însă croitorul m-a privit în tăcere, cu fața lui ascuțită de necitit.

— Ei? Vă depășește posibilitățile?

— Nu, doamna mea.

— Atunci du-mă în pădure. Vreau să vânez chiar acum.

Am încercat să aproximez impetuositatea nechibzuită a logodnicului meu, cu toate că nu aveam buna lui dispoziție la care să se potrivească.

Croitorul le-a aruncat o privire scurtă servitorilor mei, care scosese o bucată de material ca s-o analizeze el. A luat-o și a început s-o prindă cu ace de cămașa mea.

— Înălțimea Sa o prețuiește mult pe doamna mea, a spus, trecând în spatele meu ca să mai adauge ace. Și ceea ce prețuiește el trebuie păzit bine, protejat cu farmece ca niște lanțuri de aur.

Mi s-a strâns inima și am întins mâna spre stâlpul patului ca să mă sprijin. Înțelegeam cuvintele atente ale croitorului, cu toate că n-ar fi vorbit deschis, în caz că vorbele lui ar fi putut fi interpretate drept critică la adresa regelui.

Regele își folosisese magia ca să mă închidă în palat. De fiecare dată când încercam să evaderez, planurile mele erau dejucate, iar dacă încercam din nou, rezultatul n-ar fi fost diferit.

— Dacă doamna mea va ierta îndrăzneala umilului său servitor, a rostit croitorul, am o altă propunere.

— Care anume?

Abia dacă îl ascultam. Camera părea să fie rece și ca un vis, la fel ca anii care se întindeau înaintea mea, închisă în acel palat de gheață.

— Înălțimea Sa a declarat mâine o zi pentru oferirea de daruri.

Acul de cusut al croitorului sclipea în lumină în timp ce adăuga o mânecă la rochie, imposibil de rapid.

— Popor și muritori au fost invitați de pretutindeni să-și prezinte omagiile regelui și noii sale mirese. Mi-ar face plăcere să-ți ofer un văl cu un model la fel cu cel pe care l-a purtat mama mea în propria noapte a nunții. Cred că ți-ar plăcea mai mult.

— Foarte amabil din partea ta, am început, apoi m-am oprit.

Acul de cusut era neobișnuit de mic și de delicat, forjat din argint pur, și intra și ieșea din material ca un pește dintr-un pârau.

Am tresărit subit, involuntar, și mi-am înțepat brațul în ac. Am şuierat de durere. Când am făcut asta, cealaltă croitoreasă-spiriduș, care ținuse trusa de cusut și foarfeca tovarășului ei într-o tăcere abătută, a scos un mârâit.

— Gura, corcitură fără creier, a şuierat croitorul la ea. A fost doar o înțepătură. E teafără.

Servitorii mei nu observaseră ciudatul schimb de cuvinte. Continuau să roiască prin jur, în general inutil, desfășurând și mai mult material din sul și întinzându-l pe podea în falduri urâte. M-am întors spre ei.

— Lăsați-ne! am poruncit cu cea mai bună imitație a aroganței unei regine.

Au schimbat priviri mirate și au dat înapoi câțiva pași.

Croitorul a privit în tavan, apoi s-a întors spre ei cu un zâmbet care reușea să fie cumva fermecător, în ciuda urâteniei lui.

— Înălțimea Sa e rușinoasă, a zis. Acum trebuie să o dezbrac și ar prefera puțină intimitate.

O, Doamne! Dacă n-aș fi știut dinainte că era Bambleby, aflu acum. Cu tot șocul și confuzia mea, nu m-am putut abține să nu mă uit urât la el.

Servitorii au chicotit și s-au retras, mai puțin șefa lor, care a răspuns etalându-și loialitatea:

— Eu trebuie să rămân, fiindcă regele a poruncit ca doamna să aibă mereu pe cineva care să-i îndeplinească orice dorință.

— Oricât de bine gândit ar fi asta, a spus croitorul, dorințele doamnei noastre sunt adesea lipsite de sens, iar în momentul de față ea dorește să *nu* i le îndeplinești.

Și-a trecut mâna peste fața servitoarei și expresia ei a devenit visătoare și pierdută. Cu un oftat, s-a prăbușit pe spate în pat.

— Wendell! am exclamat, repezindu-mă la ea. Nu-mi poți omorî servitorii! Regele va...

— Oricât mi-ar fi lipsit să fiu certat de tine, Em, nu e decât adormită. Nu trebuie să ne facem griji din cauza mâniei regelui tău.

Am constatat că servitoarea era așa cum spusese el, picotea cu ochii pe jumătate închiși. Eram atât de ușurată și fericită și uluită, un vârtej de sentimente amestecate, încât aș fi putut să-l îmbrățișez. De fapt, aproape că am făcut-o, dar, dintr-un motiv pervers, am simțit în schimb nevoia să mă cert cu el. Sincer, uneori mă întreb dacă nu

funcționează cumva vreun farmec care să-l facă pe Bambleby cât mai dezagreabil posibil.

— Nu e regele meu, am zis.

— Nu? Dar tu l-ai eliberat.

A clătinat din cap.

— Cum de știi cum să te împrietenești cu câinii spiriduși și să rostești Cuvinte de Putere, însă ți-a scăpat una dintre regulile fundamentale ale driadologiei – și anume să nu scoți regii răi din copaci?

— Mi-am învățat lecția, mulțumesc! m-am răstit. Dacă o să ajungi captiv într-unul, n-o să te eliberez!

— Va trebui s-o faci. Te cunosc prea bine, Em. N-ai putea supraviețui fără cineva prin jur la care să mârâi.

Cealaltă croitoreasă se lăsase în patru labe și adulmeca pe la picioarele mele. Pe ea am îmbrățișat-o – sau mai degrabă *pe el*, fiindcă sub acea vrajă de acoperire se afla Shadow. M-a lins, o experiență neplăcută, și eu i-am împins capul ca să evit tentativele ulterioare.

M-am holbat la Wendell. Nu arăta deloc ca el, nici măcar nu *sună* ca el, avea glasul îngroșat și aspru. Numai că acum, că îl priveam cu mai multă atenție, am observat familiara lui expresie lipsită de griji, felul în care se uita la mine cu un amestec de nedumerire și îngrijorare. Acum era cu câțiva centimetri mai scund decât mine și, cu aspectul lui modest și paleta de griuri în care era îmbrăcat, s-ar fi putut pierde în fundalul oricărei încăperi.

— Of, am icnit, înțelegând deodată. Te-ai transformat într-o *oíche sidhe*.

— Firește. Prin venele mele curge sângele bunicii, așa că pot lua înfățișarea lor dacă vreau, cu toate că procesul e destul de neplăcut.

A coborât ochii la degetele lui cândva grațioase, acum uscate și cu articulații suplimentare, și s-a strâmbat.

— Mai mult, trebuie să mă *privesc* în fiecare zi.

— Nu puteai folosi o vrajă de acoperire?

— Mda, poate, dar m-am gândit că farmecele regelui nostru de zăpadă ar putea s-o sfâșie. Locul ăsta e încărcat de ele. Am riscat să pun una pe Shadow, pentru că, dacă îl descoperea cineva, n-ar fi contat prea mult. Nu e dușmanul nimănui.

M-am uitat la el.

— Și tu ești?

— Am încercat de mai multe ori să te eliberez prin forță, ceea ce nu a mers prea bine. Totuși am ucis câțiva lorzi și doamne ai regelui.

Am rămas cu gura căscată.

— Nu mi-a spus niciodată asta.

— De ce ți-ar fi spus? Oricum, în final am avut ideea asta – a făcut un semn antipatic spre sinele inestetic – și, după ce am stat de vorbă cu Aud, am decis...

— Aud! aproape că am țipat. Și Aud lucrează la... la *salvarea* mea?

— Întregul sat lucrează la salvarea ta, dragă. Ne-am distrat destul de bine punând totul la cale.

Am încercat să mi-i închipui pe Aud, Thora, Krystjan și ceilalți la tavernă, schimbând idei ca să mă elibereze din Lumea Spiridușilor, dar imaginația nu m-a ajutat deloc – în principal pentru că nu-mi puteam închipui că le pasă.

— De ce? am spus încet.

— De ce?

Ochii i s-au încrețit de amuzament.

— Tu ai salvat trei copii de-ai lor și vor fi salvați și mai mulți, neîndoindu-ți, acum, când copilul schimbat a fost alungat.

— Am eliberat de asemenea un rege al spiridușilor care e perfect mulțumit să-i condamne la o iarnă veșnică.

— Da, dar am reușit să-i conving că intențiile tale în această privință au fost nobile.

A spus-o cu nonșalanță, fără să-i pese dacă era adevărat sau nu. M-am înfiorat, cu toate că de zile întregi nu mai simțisem frigul.

— N-au fost. În cea mai mare parte nu. Am vrut...

M-am uitat în jos la mine, la rochia mea ridicolă.

— Voiam să înțeleg povestea. Presupun că m-am gândit să-i ajut pe Aud și pe ceilalți, dar n-o să mint susținând că nu m-am gândit în primul rând la știință. Nu ar trebui să-și riște viețile ca să mă ajute pe mine.

— Emily, Emily. Sunt surprins în mod plăcut că ai hotărât să-i ajuți pe acești oameni, chiar dacă în mintea ta vin pe locul doi, trei sau paisprezece. Ai mai făcut vreodată așa ceva înainte? Adică te-ai mai gândit și la altcineva în afară de tine și de cercetarea ta?

M-am uitat urât la el.

— Acum mă faci egoistă? Tocmai tu?

A ridicat din umeri, deloc deranjat din cauza a ceva căruia nu-i

dădea mare valoare, anume caracterul lui.

— În orice caz, ei sunt oameni practici și le pasă mai mult de *ce* ai făcut tu decât de motivul *pentru care* ai făcut-o. Ar fi trebuit să vezi fața Thorei când le-am spus că ai fost răpită. Lilja și Margret erau gata să declare război pentru tine. Ca să nu mai pomenesc de Aud – îl iubește pe băiețelul pe care l-ai salvat ca pe propriul copil. Cât despre Ulfar, a jurat pe mormântul mamei lui că te vor aduce înapoi – abia dacă a scos șase cuvinte în total înainte să revină la moaca lui sumbră, dar tot e mai mult decât am auzit de la el săptămâni întregi.

Am simțit o încordare neașteptată în spatele ochilor, imaginându-mi tabloul prezentat. Mă închipuisem singură în palatul de gheață, numai cu mintea mea între mine și fermecarea veșnică, însă ei stăteau în tavernă, în timp ce tocana lui Ulfar bolborosea în spate și vântul șuiera prin crăpătura din pervaz pe care Aud nu mai ajungea s-o peticească, dezbătând ce cale ar fi mai bună să mă salveze. La fel ca atunci când am plâns văzându-l pe Wendell rănit, reacția mea m-a alarmat. Nu-mi amintesc când plânsesem ultima dată înainte de a veni în Hrafnsvik – cel mai probabil fusesem copil mic. N-o să fiu sentimentală, dar nu puteam să nu simt că ceva în interiorul meu slăbise; ceva mic, dar deranjant, ca o pietricică într-un pantof.

— Și... și ce ați hotărât?

— Aud și ceilalți îi vor face mâine o vizită regelui, cu ocazia oferirii de daruri. Au fost invitați și muritori, așa că regele va ridica temporar vâlul de pe tărâmul lui. Ei îi vor dăruia lui și viitoarei mirese un dar de nuntă conținând o otravă care să-l paralizeze. După asta, lucrurile vor deveni destul de urâte, dar nu te îngrijora, ne vom folosi de haos ca să ne acoperim fuga.

M-am așezat greoi pe pat, alături de servitoarea mea fermecată care visa atât de profund, încât părea să saliveze.

— Și iarna se va sfârși. E rău acolo, în Hrafnsvik?

— De-a dreptul îngrozitor.

A rostogolit-o pe spiridușă într-o parte și s-a așezat lângă mine.

— Ninge zi și noapte, ceea ce e foarte obositor. Propriile haine nu-mi mai sunt de ajuns, așa că a trebuit să împrumut o manta din piele de focă de la Ulfar. E destul de călduroasă, iar eu am croit-o pe măsură, dar nu pot să scot din ea mirosul de tocană de pește. Și, bineînțeles, mai sunt și ghetete.

Nu mă îndoiesc că mi-ar fi povestit pe larg despre degradarea

garderobei lui dacă nu l-aș fi întrerupt.

— Dar otrava aia n-o să-l omoare pe rege?

— Hmm? Nu.

Mi-a adresat un zâmbet nepotrivit cu o discuție despre regicid.

— Să strecurăm o otravă printre daruri a fost ideea lui Aud. Facem o echipă bună. Am dat de urma fostei regine, care se ascundea în munți împreună cu primul ei născut. Aliații ei de la curte i-au înscenat moartea.

— I-ai dat de urmă? am repetat slab.

— Da. Mă rog, am căutat-o încă de când regele te-a fermecat în timpul minunatei noastre expediții la copacul închisoare.

— Știi! am exclamat.

— Sigur că știam. Ai puțină încredere în mine. În orice caz, m-am gândit că regina ar putea ști cum să rupă puterea fostului soț asupra ta, așa că am început să caut o poartă spre curtea ei. Am găsit o poartă străveche, îngustă, sus pe un vârf pustiu, care nu s-ar fi deschis pentru mine, dar, printr-o coincidență, era aceeași poartă prin care fugise ea după ce l-ai eliberat pe rege. M-am gândit că ar putea s-o folosească și, într-adevăr, am găsit-o ascunzându-se în apropiere.

— Ai fi putut să-mi spui că știai că sunt fermecată, m-am răstit. Ai fi putut să spui ceva chiar în noaptea aia, de fapt, când ne-am întors de la copac. Sau oricând – ne-am petrecut împreună toate zilele.

— Ce rost ar fi avut? Tu ai fi negat oricum, farmecul te-ar fi silit s-o faci. Am aruncat o mulțime de aluzii în nenorocitul ăla de jurnal al tău.

Mi-am amintit cum farmecul mă derutase de fiecare dată când deschiseseam gura să vorbesc despre el, cât de des uitam chiar eu că sunt fermecată. Trebuia să recunosc că probabil avea dreptate – mă rog, nu, nu trebuia să *o recunosc*.

Mi-am strâns mâna pumn. Era acoperită cu o mânăușă albă, meșteșugit croită în pliuri și cute sofisticate ca să mascheze absența degetului mijlociu. Simțeam durerea-fantomă, care deja îmi era familiară.

— Și ce rol va avea regina în asta? am întrebat.

— Regele n-o să-și facă griji din cauza ei, fiindcă el crede că a fost sfâșiată de lupi, așa că se va strecura deghizată la ceremonia de oferire a darurilor. Când va fi năucit de otravă, ea îl va ucide, cu ajutorul aliaților din rândurile nobilimii, care nu sunt puțini, cu toate că s-au supus pe moment regelui lor.

Mi s-a uscat gura.

— Cum?

A ridicat din umeri.

— Am lăsat asta în seama imaginației lor fertile.

Mi-am lăsat capul în mâini. Mintea încetase să mi se mai învârtă de la sosirea lui Wendell – mă întrebam dacă nu făcea ceva care să contracareze farmecele regelui –, dar tot mă simțeam amețită, ca și cum aș fi putut leșina în orice moment.

— Ei bine, n-o să mă mai las vreodată păcălită de tine.

— Poftim?

— N-o să mai cred vreodată că ai fi incapabil de muncă grea.

A ridicat din umeri.

— A fi *capabil* nu e același lucru cu a fi predispus, Em.

— Nu mă puteți elibera fără să-l ucideți? Nu-l puteți întemnița din nou?

— Nu, a zis el după o pauză de nedumerire.

— Poți da timpul înapoi, am spus frustrată.

A scuturat din cap.

— Încrederea ta în mine mă flatează. Dar, la vârsta mea, cei mai mulți din Popor abia încep să cunoască întinderea puterilor lor. Regele ăsta e mai bătrân decât munții. Și, mai rău, ne aflăm pe tărâmul lui, nu al meu. Ce importanță are? Doar nu ți-e milă de el. Știi că i-ar face să moară de foame pe toți cei din Hrafnsvik, i-ar îngropa pe ei și câmpurile lor sub zăpezi chiar și în toiul verii, dacă ar fi să facă ce vrea.

Am clătinat încet din cap.

— Bătrâna regină și curtea ei vor răpi din nou muritori. Aud și ceilalți vor auzi iarăși muzica atrăgându-i în nopțile de vară.

— Bănuiesc că s-au obișnuit.

Am abandonat repede direcția asta; era o prostie din partea mea să mă aștept ca pe el să-l deranjeze răutatea Poporului, când propriile neamuri se fac vinovate de lucruri mai rele decât Cei Ascunși, dacă e să credem poveștile. Am tras de o șuviță dezordonată de păr – servitorii mi-l prinseseră într-o construcție de panglici și ace, dar se pare că nici măcar magia spiridușilor nu reușea să-l îmblânzească.

— Au planificat *cu adevărat* asta... salvarea asta?

El a zâmbit.

— Știam eu că n-o să crezi. Numai pentru că *tu* ai o inimă umplută cu praful a mii de biblioteci nu înseamnă că toată lumea e așa. Uite!

Mi-a dat o carte mică învelită în piele, simplă în lucrătura ei luxoasă. Jurnalul lui.

— Nu mă obolesc să scriu prea des în el, a început.

— Mi-ar prinde bine din când în când o mână în plus, am zis. Dacă mi-ar lipsi jumătate din degete.

M-a ignorat.

— Dar am făcut eforturi să documentez lucrurile mai consistent decât tine după ce ai fugit cu regele. Ești atât de obsedată să înregistrezi totul despre timpul petrecut aici; m-am gândit că ai aprecia. Am pus semne la conversațiile mele cu sătenii.

Am fost tentată să fac o remarcă drept răspuns la comentariul cu praful bibliotecilor, dar în realitate eram cam umilită de grija lui.

— Mulțumesc, am spus în cele din urmă. O să... o să-mi limitez lectura la pasajele indicate.

Mă asculta doar parțial, atenția fiindu-i absorbită de oglinda atârnată lângă patul meu, încruntându-se la reflecția lui și trăgând în fel și chip de pelerină.

— Credeam că ai doar *puțină* ascendență dinspre spiridușii comuni, am zis încercând să-mi ascund amuzamentul, cu toate că nu prea mult, recunosc.

S-a încruntat.

— *Este puțină*. Mai am alți trei bunici, toți născuți nobili, inclusiv un rege și o regină.

Am dat din cap, prefăcându-mă că reflectez. Apoi am spus:

— Ai o umflătură pe nas.

S-a uitat urât la mine.

— Ba *nu*.

— Ai gura strâmbă.

A deschis gura să protesteze, dar nu a scos decât un geamăt obosit.

— Ce rost are? Sunt hidos. Abia aștept să mă schimb la loc.

— Nu. Te prefer așa.

A părut surprins, apoi a început să zâmbească.

— Serios?

— Da. Te amesteci în peisaj. Aproape că pot să uit complet de tine. E atât de reconfortant.

Firește, a reușit să transforme asta într-un compliment.

— Deci de obicei te distrag, Em?

S-a ridicat să plece, fluturând din degete către servitoare, care a

mormăit și a început să se foiască.

— Paznicii tăi o să devină suspicioși dacă întârzii prea mult, a zis. O să-ți trimit un bilet odată cu vâlul, ca să-ți lămurim rolul în evenimentele de mâine. Poate vei fi mai ușurată să afli că e unul mic.

Când s-a retras, a părut să se topească în umbrele luminii cenușii a zilei și am simțit o împunsătură de teroare. Nu voiam să plece.

De fapt, voiam să rămână, ceea ce era aproape același lucru, dar nu întocmai. Mi-am dat seama cu un fel de claritate înspăimântătoare că îmi fusese dor de el.

— Ce dată e? am întrebat.

A făcut o pauză, apoi mi-a spus.

— O lună, am murmurat. Am lipsit o lună.

A înălțat din sprâncene.

— Nu e așa de rău. Majoritatea muritorilor pot să petreacă ani în Lumea Spiridușilor și să li se pară zile.

— Wendell. Ar trebui... adică tot ce ai făcut pentru mine...

— Of, draga mea. Așa îmi dau seama că ai fost cu adevărat fermecată – devii sentimentală. O să mă omori mai târziu dacă mă bucur de momentul ăsta, așa că o să te las să-ți adresezi gratitudinea pereților. Și, oricum, trebuie să-ți termin rochia.

Nu am văzut când el și Shadow au părăsit camera, cu toate că am știut că au dispărut. Servitoarea s-a ridicat într-un cot, clipind confuză din genele înghețate. Înainte să aibă posibilitatea să deschidă gura, am certat-o că a adormit și am trimis-o să-l aducă pe următorul vizitator.

30 IANUARIE – MAI TÂRZIU (PROBABIL)

A trecut ceva timp înainte să reușesc să scap de vizitatori și interminabilele lor întrebări despre nuntă – la care nu-mi amintesc să fi răspuns, cu toate că presupun că trebuie s-o fi făcut. Apoi am alungat servitorii dincolo de ușa dormitorului și m-am așezat la fereastră într-un fotoliu alb, exagerat de moale, care semăna cu o prăjitură înghețată, și am citit jurnalul lui Wendell.

Jurnalul avea, firește, atașată de cotor o panglică de mătase cu care el marcase pagina. Cu toate că promisesem să-mi limitez citirea la pasajele relevante, nu m-am putut abține să nu frunzăresc și paginile precedente. Nu-l subestimase, existau acolo puține lucruri demne de menționat: câteva descrieri la întâmplare ale copacului-casă al lui Poe și ale diverselor formațiuni de roci pe care i le indicaseră sătenii și despre care scrisese numai pentru că ei stăteau lângă, privindu-l curioși; câteva pasaje pe care le copiasse după notele mele de teren, poate ca să-și amintească să le includă în lucrarea noastră; o mână de povești locale despre spiriduși, pe care îmi aduceam aminte că le culesese de la Thora. Se ostenise să descrie doar puține zile pe la începutul șederii noastre și mă așteptam întrucâtva să le găsesc pline de plângeri la adresa pretențiilor mele tiranice sau a privațiunilor din locuința noastră, dar presupun că el considerase obiecțiile în scris un efort fără sens, fiindcă acele însemnări erau faptice, chiar dacă extrem de abreviate. Avea obiceiul să mâzgălească, adnotări pe care am fost înclinată să le ignor, dat fiind că mai mult de jumătate din acele schițe erau cu mine, inclusiv una care m-a făcut să mă opresc. În schiță, eram aplecată peste caietul meu, cu părul căzut pe umeri, așa cum se întâmplă adeseori seara, cu bărbia sprijinită în palmă și un mic zâmbet pe buze. Era un desen detaliat, fiecare linie atent aleasă. Puteam vedea locurile în care întinsese cerneala cu degetul ca să creeze umbre: curbura gâtului meu, adâncitura de la claviculă.

Am dat pagina – aveam fața încinsă și mici fiori treceau peste mine ca niște urme de peniță. M-am concentrat asupra celorlalte schițe, dintre care unele reprezentau copaci fantomatici, uriași și lacomi, însă desenați cu o mână iubitoare, iar altele reprezentau o creatură care în cele din urmă am înțeles că era o pisică. Deducția nu a fost ușoară; o desenase numai prin aluzii, câteva linii de cerneală neagră, ca și cum

nu ar fi fost pe de-a-ntregul o ființă materială. Însă era ceva în acele aluzii care mă nelinișteau. Nu-mi puteam da seama dacă era groaznic la desenat pisici sau pur și simplu avea o pisică groaznică.

Am ajuns în sfârșit la însemnarea pe care o marcase, din ziua în care descoperise că lipseam. Spre uluirea mea (îndoiala de sine nefiind o calitate pe care să i-o fi atribuit vreodată lui Wendell Bumbleby), începea cu multe tăieturi, cuvintele fiind acum invizibile, cu toate că am sesizat forma numelui meu de mai multe ori sub tăieturi.

27/11/09

Bine. O să încep simplu. Vrei să fiu științific în problema asta, nu-i așa? Să-ți tratez dispariția ca pe o nenorocită de anexă.

O să sar peste descoperirea scrisorii tale. E suficient să spun că nu-l voi lăsa pe Krystjan să intre înainte să fac curat. Lucrurile sunt cam întortocheate, fiindcă în furia mea am făcut un pliu în vâlul dintre Lumea Spiridușilor și tărâmul muritorilor. Bietul Shadow! A fost așa de speriat, că a fugit la tavernă. Nu te teme, i-am oferit multe mângâieri și un castron de sos de la Ulfar și cred că m-a iertat.

(În acest punct părea să fi înțepat de mai multe ori pagina.)

În fine. Asta n-a fost prea științific, nu? Doar că nu pot să nu mi te imaginez citind asta. Bănuiesc că trebuie să mi te imaginez citind asta, altfel aș înnebuni. Dar hai să încerc din nou.

După ce ți-am terminat de citit scrisoarea – mulțumesc că ai fost atât de obiectivă în privința misiunii tale sinucigașe; nu e ca și când tocmai te implorasem să te căsătorești cu mine și, prin urmare, să fii înclinată spre ceva emotivitate – și după ce m-am calmat ulterior, firește că am plecat la tavernă, să cer ajutorul localnicilor. Mai degrabă am încercat să plec; când am deschis ușa, a căzut o mică avalanșă de zăpadă care m-a făcut să dau înapoi. Minunat: peste noapte fusese viscol, așa că un nămete împins de vânt se ridicase până la jumătatea ușii. M-am adunat și am alergat pe trepte prea repede, m-am împiedicat și am căzut cu fața în zăpada de pe pajiște. Vântul era aspru, rece

cum nu-l mai simțisem până atunci, nici măcar în Ljosland. Mi-a luat un sfert de oră doar ca să ajung la drum, iar când am ajuns la tavernă, adunasem atâta zăpadă în ghetete și în mâneci, că eram tot ud și tremuram. Încântător loc.

Din fericire, Aud și Thora erau amândouă prezente, împreună cu niște tineri din sat care fuseseră smulși din paturi ca să dezgroape satul. Aud a părut îngrijorată de înfățișarea mea, spunând ceva despre culoare, și abia atunci mi-am dat seama că uitasem să-mi îmbrac pelerina înainte să ies afară în frigul arctic. Aud și Thora tot încercau să mă ducă lângă foc și vorbeau la nesfârșit despre ceai și micul-dejun, ignorându-mi protestele, care erau mai degrabă bolboroseli, fiindcă buzele mi se prefăcuseră în gheață, până când în final am luat tava cu micul-dejun și am izbit-o de perete, unde s-a spart într-un nor de frunze și conuri de brad (nu intenționasem să fac asta, doar că magia mea exploda neregulat). Acum mă simt cam prost din cauza asta; cred că le-am speriat, cu toate că Aud nu a arătat-o, ci doar m-a împins în scaunul de lângă foc cu mai multă forță decât era necesar.

— Nu vreau ceai, am informat-o când mi-a pus o cană în mâini.

— Fie îl bei, fie ți-l torn în cap, spiriduș nebun, a răspuns ea, aruncându-mi o pătură în față.

Era un chin să țin cana și atunci mi-am dat seama în ce stare eram. Sunt atât de departe de pădurile și lacurile mele în ținutul ăsta al iernii, încât sunt teribil de slăbit. Vârfurile degetelor mele erau vinete, probabil și nasul. Aud trebuie să se fi gândit că sunt pe moarte. Shadow a venit la mine și și-a pus capul pe genunchiul meu, tot numai iertare, cum sunt câinii întotdeauna. Dacă mi-aș fi speriat pisica așa cum îl speriasem pe Shadow, m-ar fi ignorat zile în șir sau poate chiar m-ar fi blestemat, dar pisicile au respect de sine.

În cele din urmă, am fost în stare să vorbesc coerent. Deja jumătate din Hrafnsvik se adunase la tavernă, populația simțind că se întâmplă ceva în acel mod osmotic al oamenilor de la sate.

— Acum, a zis Aud, ia-o de la început.

Puteai auzi ninsoarea lovind în ferestre cât timp le-am

povestit eu ce făcuseși. Când am terminat, m-am așteptat la o pauză lungă, cu sătenii încremeniți de uimire. Dar, după o mică ezitare, Aud a spus:

— Atunci trebuie să o scoatem de acolo.

Lilja a izbucnit în lacrimi, îngropându-și fața în umărul lui Margret. M-am lăsat pe spate în scaun, copleșit de ușurare. Fiindcă nu știu dacă te-aș fi putut scoate de unul singur, Em – nu mai am decât o umbră a puterilor mele în lumea asta. Dar cu ajutorul sătenilor am un sentiment de speranță.

Finn era palid, dar hotărât, și a înclinat din cap.

— O să adun fructele de pădure, a zis și a ieșit afară în furtună ca și cum n-ar fi fost mare lucru.

— Despre ce e vorba? am întrebat.

— O tradiție veche, a zis Aud. Antică. În vremurile când regele din copac domnea peste Poporul din Ljosland, noi, muritorii, îl invocam arzând fructe de pădure uscate în vetre.

Ideea că un monarh din Lumea Spiridușilor ar răspunde la chemările muritorilor mi s-a părut extrem de amuzantă, mai ales pentru așa un fleac ca fumul parfumat, dar Aud a insistat.

— Nu ascultă întotdeauna, a zis. Dar uneori da. Merită să încercăm. Dacă nu îi putem atrage atenția așa, vom încerca să sacrificăm un miel.

Asta părea mai promițător. Eu nu m-aș fi deranjat niciodată pentru așa o prostie, dar unora din Popor le place ca muritorii să facă mare caz de ei și să-i trateze ca pe niște zei păgâni.

— Foarte bine. În timp ce faceți asta, eu o să încerc să o eliberez prin forță.

Aud a clipit nedumerită.

— Cum o să-i găsești curtea?

— Asta e ușor de făcut.

Într-adevăr, aveam idee unde se afla, apăsând pe peisajul muritorilor ca o sămânță înfiptă între doi dinți.

Au schimbat priviri între ei, dar nu m-au presat să le dau mai multe detalii plicticoase.

— Ar trebui mai întâi să încercăm să vorbim cu regele din... cu regele, a spus Aud. Poate că nu intenționează s-o țină mult timp.

Am râs amar.

— *Intenționează s-o facă soția lui.*

Aud a tresărit.

— *De unde știi?*

M-am simțit dintr-odată obosit.

— *Așa e corect. Ea l-a eliberat. Ce altă recompensă i-ar putea oferi? Ce altă recompensă ar fi suficientă?*

— *Ce nebunie, a mormăit Ulfar.*

Aud a ridicat mâna, fiindcă sătenii începuseră să discute în șoptă între ei.

— *Și crezi că o poți elibera tu din mâinile regelui?*

— *Pot încerca.*

S-au uitat la mine, îndoindu-se. Presupun că nu făceam o impresie prea grozavă stând acolo lângă foc cu pătura și ceaiul ca un bunic bătrân și suflându-mi mereu nasul. Consumasem deja două batiste de la Aud.

— *Noi o să ajutăm oricum putem, a spus ea.*

Presupun că se gândea să nu-mi rănească sentimentele. Nu era cazul să-și facă griji. Cum am zis, nu sunt prea optimist în privința șanselor de succes. Am nevoie disperată de acești săteni.

Aud a început să distribuie sarcini, cu o eficiență rece. Fructele de pădure trebuiau adunate și arse în fiecare vatră și câțiva tineri au fost trimiși în satul vecin să se consulte cu bardul lor, căci acolo au un bard și el a adunat multe povești care ar putea să ne dea ceva idei despre cum să tratăm cu regele. Eu am fost desemnat să arăt unui grup de bărbați drumul spre curtea regelui zăpezilor, dar, nu, a spus Aud, nu înainte de a căpăta din nou o culoare normală – vârfurile degetelor arătau încă puțin spre vânt. A încercat să mă îndoape cu pâine prăjită și pește afumat, dar n-am putut să înghit nimic.

Parțial ca să mă încălzesc, dar mai mult ca să-mi distrag mintea, m-am plimbat de câteva ori prin tavernă, ducându-mă chiar și în spate, unde Ulfar pregătea o cantitate imensă de tocană pentru ședința noastră strategică. O, Doamne, bucătăria aia. Niciodată n-am mai văzut așa o harababură. M-am întors la foc, în timp ce toată lumea se holba la mine ca și când și-ar fi făcut griji că o să înnebunesc, dar mă gândeam întruna la

bucătăria aia. Era plăcut să te gândești și la altceva decât la tine silită să dansezi până cazi din picioare sau îmbrăcată într-o rochie din țurțuri de gheață, așa că am început să rearanjez oalele și în general să pun totul în ordine. Până să se întoarcă Ulfar să mestece în tocană, eu curățasem cea mai mare parte a spațiului, cu toate că era încă departe de a fi satisfăcător. Categoric era foarte departe de standardele tatălui meu.

— Cum reușește cineva să atașeze pâinea de tavan? am întrebat.

Nu era cel mai ofensator exemplu al dezordinii din bucătărie, dar era cel care mă lăsa perplex.

Ulfar nu a părut să mă audă. Se holba la bucătărie, cu sprâncenele alea blonde ale lui aproape dispărând la spatele cheliei. Mă mâncau degetele să mă ocup și de șorțul lui, care era murdar și rupt, una dintre bretele fiind prinsă cu un ac, dar m-am abținut. Aud a venit și ea o clipă mai târziu și s-a oprit holbându-se. Ai fi zis că niciunul nu-și mai recunoștea bucătăria.

În final, Aud apărut să-și vină în fire.

— Arăți destul de bine acum, a zis puțin nervoasă, ca și cum aș fi speriat-o sincer, ceea ce era de-a dreptul ridicol.

Dacă vrei cu adevărat să sperii o persoană, Aud, arată-i bucătăria voastră.

În fine. M-a ajutat să împachetez câteva lucruri de la Ulfar, iar eu m-am pregătit pentru încă o expediție îngrozitoare, de data asta ca să le arăt sătenilor cum să ajungă la curtea regelui. Măcar încetase să mai ningă.

În punctul ăsta deja citeam pe sărite, frunzărind încet paginile. Se părea că în fiecare zi sătenii încercaseră altceva. După ce focurile cu fructe de pădure nu aduseseră niciun rezultat, sacrificaseră o duzină de miei și câteva femei țesuseră o pătură din blană de urs-polar, deoarece, conform unei povești străvechi, regele acceptase odată una la schimb pentru o fată răpită din sat. După asta au urmat o serie de tentative de a se strecura la curtea regelui împreună cu Wendell, o schemă elaborată de a-l captura pe unul dintre spiridușii curteni în speranța unui schimb de prizonieri – asta fiind inspirată de o poveste similară împărtășită de bard – și apoi, când ultima se dovedise

dezastruoasă, urmaseră câteva discuții cu spiridușii comuni, ca să obțină informații care ar putea fi folosite pentru eliberarea mea. Continua tot așa.

O picătură mi-a aterizat pe dosul mâinii și mi-am dat seama cu dispreț că *plângeam*. Niciodată în viața mea de adult nu avusesem pe cineva care să aibă grijă de mine. Tot ce doream sau aveam nevoie să fac făcusem de una singură.

Și de ce nu? Înainte nu fusese niciodată nevoie să fiu salvată. Presupun că mereu gândisem că dacă ar fi nevoie aş avea două opțiuni: să mă salvez singură sau să pier.

Un sat întreg, lucrând timp de săptămâni. Lăsându-și deoparte propriile vieți și interese ca să mă ajute pe mine. La început m-am simțit teribil de jenată. Dar dincolo de asta exista ceva ce mă încălzea până în adâncul sufletului, chiar și în acest palat de gheață.

Ei vin să mă salveze.

Nu sunt singură.

Mi-am petrecut ultimul sfert de oră pur și simplu privind pagina asta. Trebuie să descriu ceea ce s-a întâmplat atunci în palatul regelui, dar totul este așa o încâlcitură de orori și imposibilități, încât mi se pare aproape inutil să încerc.

Ca scenă a unui asasinat sângeros, ceremonia de oferire de daruri a fost o treabă remarcabil de neinteresantă. Mă întreb dacă acesta este contextul în care se desfășoară asemenea evenimente, dacă toate marile crime și intrigi din istorie au fost precedate de o serie de momente în care persoane plictisitoare au vorbit îndelung despre nimic sau în care grupuri mari de persoane pur și simplu așteptau, jucându-se cu părul sau pigulind scame de pe haine.

Am stat foindu-mă pe tronul meu lângă rege în timp ce o lungă procesiune se apropia să lase darurile la picioarele noastre, apoi se alăturau mulțimii de spectatori. Tronul era construit din așchii delicate de gheață, lipite împreună astfel încât să semene cu coastele unui animal uriaș și acoperite cu blănuri pentru ca eu să stau comod. Regele stătea pe un tron identic, deși fără blănuri, cu mâinile adunate politicos în poală. Ne aflam într-o sală a tronului care nu era o sală, ci vasta curte din inima palatului, unde uneori existau două tronuri, un podium și o alee lungă mărginită cu statui sclipitoare ale Poporului, însă alteori toate acestea nu existau.

Vremea era un amestec straniu și plăcut de nori de zăpadă și cer de iarnă; ori de câte ori se despărțeau norii care continuau să împrăștie fulgi, curcubeie se întindeau peste crestele munților. Lumina soarelui transforma totul în argint și perle.

Am purtat rochia verde pe care mi-o făcuse Wendell; mi-o trimisese în acea dimineață cu un bilet în care spunea că decisese că nu era potrivită pentru o nuntă, așa că de ce n-aș purta-o azi? Mai erau și alte lucruri în bilet, desigur, dar eu l-am rupt bucăți și l-am aruncat afară pe munte după ce am terminat de citit. Rochia era perfectă, în toate detaliile, acoperindu-mă în falduri verde-smarald care curgeau ca ramurile unei sălcii plângătoare, corsajul fiind ornat cu spărturi de perle care scoteau un sunet ca o șoaptă când mă mișcam. Avea și un vâl asortat, pe care îl purtam pe spate. Părul îmi fusese pieptănat de câteva servitoare și împletit cu bijuterii, dar câteva dintre ele deja îmi

cădeau în ochi, dovedind încă o dată că nici măcar magia nu e suficientă ca să mă păstreze ordonată. Perlele de la marginea vălului mi se frecau de frunte, reci și dure.

O femeie-spiriduș, înaltă și subțire ca o umbră de seară, a pus o cușcă la picioarele regelui. A făcut semn unui servitor, care a deschis ușa cuștii și dinăuntru a țâșnit un corb alb.

— Un albinos! a exclamat regele, aplecându-se în față, cu coatele pe genunchi.

În astfel de momente avea un comportament copilăros, care mă făcea să mă mir de descrierea pe care i-o făcuse Wendell – *mai bătrân decât munții*. Dar nu m-am mirat mult. Acele momente erau doar străfulgerări, picături de soare strecurate prin cele mai adânci și mai întunecate păduri. S-a instalat din nou pe tron, redevenind mult prea nemișcat, și magia lui ne-a învăluit ca un vânt. Este mai mult magie decât persoană, asta e adevărul. Oare asta se întâmplă cu toți cei din Popor când îmbătrânesc, când puterea lor îi scobește ca niște fisuri într-un ghețar străvechi?

Multe dintre daruri erau pentru mine. Erau bijuterii și rochiile, blănuri, tablouri pictate pe pânze de gheață, care făceau ca totul să se amestece mult mai mult decât acuarelele, și o cutie stranie, goală, cu un suport dintr-o catifea palidă, din care spiridușul pretindea că ar răsa trandafiri albi cu diamante în ei, dacă e lăsată afară la amiază, și trandafiri albaștri cu rubine, dacă e lăsată afară la miezul nopții. Mai erau și alte cadouri absurde, printre care o șă din piele gri fără formă, care mi-ar permite să călăresc ceața muntelui, fără vreo explicație despre *de ce* aș dori să fac așa ceva. Singurele daruri pe care le-am apreciat cu adevărat au fost cele sub formă de înghețată, de care Cei Ascunși sunt obsedați și pe care le acoperă cu sare de mare și nectar din flori de iarnă.

Regele se întorcea să mă privească drăgăstos la fiecare câteva clipe, iar eu mă sileam să-i zâmbesc drept răspuns în timp ce mâinile, ascunse în mâneci, le țineam strânse pumni. Momentul scurt de limpezime pe care îl avusesem în timpul vizitei lui Wendell dispăruse și gândurile mele erau încețoșate. Întotdeauna mă simțeam mai rău în prezența regelui și prin asta vreau să spun că îmi era mai greu să nu fiu năucită și să evit acele situații neliniștitoare în care mă pierdeam perioade întregi. Avea sens, presupun; el era sursa farmecelor care țineau la un loc acel palat, care îi ascundeau lumea de ochii muritorilor

și fără îndoială care alterau timpul conform fanteziilor lui. Eu eram ca o mică planetă care, ajungând prea aproape de o stea impunătoare, începea să se sfărâme.

Cu cât mă gândeam mai mult la planul nostru, cu atât mi se părea mai greșit, iar acea senzație de *greșeală* se încheaga înăuntrul meu. Nu numai că ar fi însemnat să înlocuim un rege rău al spiridușilor cu o regină și mai rea, dar nu părea absolut deloc finalul potrivit pentru o astfel de poveste. Fecioarele muritoare silite să se mărite cu regi ai spiridușilor nu le taie pur și simplu capul și pleacă – sunt mai deștepte. M-am gândit la povestea din Gottland cu coafeza care și-a împletit blesteme în cozi, pentru ca de fiecare dată când o atinge soțul ei, unul dintre câinii lui îndrăgiți de vânătoare, care îi amenințau pe țăranii din regiune, să se transforme în vulpe sau ceva asemănător (transformările deveneau din ce în ce mai ridicole pe parcursul poveștii, culminând cu un greiere); la fel și la epopeea lungă și întortocheată care se spune la gura sobei în Yorkshire, despre păstorița care a primit ajutorul spiridușului comun al pășunilor pentru a-l chinui pe soțul ei rău, torcând resturile de lână în niște păpuși atât de bizare, încât în cele din urmă el a înnebunit.

Planul pe care îl făcuse Wendell împreună cu ceilalți mi se părea ca și cum ar fi luat povestea în care nimerisem eu și ar fi întors-o astfel încât să mi se potrivească, lăsând în centru faldurile urâte. Totuși, oricât aș fi fost de convinsă că mai exista pe undeva o altă ieșire din poveste, nu o puteam vedea.

Privirea mi-a plutit peste Poporul adunat; sclipeau ca un lac în lumina soarelui, cu formă chiar și mai schimbătoare când erau împreună decât luați individual. Unde era regina?

Era și Popor din altă parte, de dincolo de Ljosland, ceea ce nu părea să surprindă pe nimeni. Pentru ochii mei păreau și mai puțin distincți decât Cei Ascunși, abia mai mult decât niște umbre în rochii frumoase și mantii de blană, însă nu știam dacă era vorba despre slăbiciunea vederii mele de muritor sau ceva ce făcuse regele ca să scoată în evidență splendoarea propriilor supuși.

Sufeream de lipsa carnețelului meu. Dacă Poporul făcea afaceri în mod regulat cu Popoare din alte țărâmură, este genul de problemă pe tema căreia savanții discută ore în șir la conferințe și iată-mă pe mine privind liniștită cum răspunsul vine să mă salute și să-mi ofere daruri.

Următorul musafir mi-a alungat asemenea gânduri din minte.

Wendell a înaintat spre podium, scund, șters și neclar, plecându-se în fața mea și a regelui. Lorzii și doamnele care urmăreau ceremonia au revenit la bârfa lor șoptită, neluându-l în seamă. Am văzut cum regele se încruntă scurt, ca și cum și-ar fi adus aminte de ceva. Wendell părea perfect în largul lui, chiar puțin plictisit, și mi-a pus la picioare o pereche de pantofi.

Am tras aer în piept. Pantofii erau din piele albă și blană, cu niște tocuri atât de incomode, că mi-ar fi adăugat o palmă la înălțime, dar, spre deosebire de orice altă podoabă care îmi fusese dăruită, ei nu sclipeau de la gheață sau de la diamante incrustate. Aveau blana întrețesută cu petale de flori de cireș, ca și cum fiara albă căreia îi aparținuse pielea se frecase de un copac. Când i-am atins, o boare de primăvară mi-a fluturat pe degete și am simțit miros de ploaie și verdeață, de creștere.

— Îmi permiți această onoare, Înălțimea Ta? a zis Wendell.

Printr-o mișcare rapidă și grațioasă, mi-a scos ghetele din picioare și le-a înlocuit cu pantofii. Mi se potriveau perfect și, da, erau așa de calzi! Am fost uimită că nu-mi dădusem seama cât de reci îmi fuseseră picioarele până atunci.

— Mulțumesc, am rostit, încercând să citesc semnificația acestui cadou pe fața nefamiliară.

Însă el nu m-a ajutat, ci doar a zâmbit, s-a plecat din nou în fața regelui și s-a topit în umbră.

Regele mă privea cu ochii lui albaștri frumoși, încruntându-se.

— Ești bine, draga mea? Inima îți bate ca și cum ar vrea să-ți scape din piept.

Am înghițit în sec; ar fi puțin spus să-i numesc cunoștințele despre ritmul inimii mele o surpriză neplăcută.

— Pantofii sunt frumoși.

— Ah, a făcut el zâmbind.

Nu-l consideram idiot, numai că așteptările lui în ceea ce mă privește erau atât de limitate, încât nu mi-a venit niciodată greu să-l mint. Aveam senzația că îi privea pe toți muritorii la fel ca pe corbii săi de casă, ale căror vieți se învârt în jurul recompenselor pe care le aruncă, iar asta mă făcea să mă întreb dacă mai primise vreodată înainte ceea ce merita, și nu mă refer numai din partea unui alt monarh. La urma urmelor, literatura este încărcată cu exemple de lorzi spiriduși aroganți, pedepsiți de fecioare ignorante și de țărani

pragmatici.

— Ar fi trebuit să ghicesc, a spus. Am făcut rău că te-am răsfătat cu bijuterii și servitori, nu-i așa? Nu te teme. După nuntă îi voi pune pe cizmarii mei să-ți umple camerele până la refuz cu ghetete din piele de vițel și blană de iepure, acoperite cu diamante, flori și gheață; vei avea câte o pereche diferită pentru fiecare zi din viața ta.

Nu m-a deranjat modul în care a spus-o, ca și cum viața unui muritor, măsurată în ridicolii pantofi, era un lucru atât de mic, încât un astfel de cadou nu era deloc extravagant. Și-a îndreptat atenția spre cei trei oaspeți care se apropiau de tron.

Dacă inima mea n-ar fi bătut suficient de tare deja, acum era ca un cal de curse care trece la galop. Muritorii ieșeau în evidență din adunarea ca o acuarelă a Poporului, precum niște pete accidentale de cerneală pe o pânză. Aud, Finn și Aslaug pășeau ferm, privind înainte, cu toate că, pe măsură ce se apropiau de tronuri, puteam vedea cum hotărârea le slăbește.

Aud era cea mai curajoasă. Mergea puțin înaintea celorlalți, îmbrăcată simplu, dar bine, în blănurile ei, cu codițe complicat împletite. Fiind mică, era cu atât mai impresionantă și am putut vedea că regele începe să zâmbească. Finn era palid, dar îmi dădeam seama că pe lângă frică era și amuzament, ca și cum nu ar fi putut găsi un alt fel în care să reacționeze la o asemenea situație imposibilă.

Aslaug m-a surprins cel mai mult. Se îngrășase și privirea ei își pierduse tulburarea – părea o persoană cu totul diferită. Când mi-a întâlnit privirea mi-a zâmbit, ceva rapid și înverșunat, care era în același timp o promisiune.

— Îi cunoști? a întrebat regele, dând politicos din cap către sătenii care făceau plecăciuni și reverențe.

— Da, am spus, pentru că nu aveam motiv să mint. Sunt... prieteni de-ai mei.

— Ne onorezi, Înălțimea Ta, a spus Aud făcându-mi încă o reverență perfectă. Și noi ne simțim onorați să fim invitați ca să ne aducem omagiile Maiestății Sale și viitoarei lui mirese și în același timp să întâmpinăm cu bucurie ceea ce sperăm să fie o nouă eră de prietenie între muritori și Popor. A trecut prea mult timp de când n-am mai fost onorați cu o invitație în țărâmul vostru.

— Sunt de acord, a zis regele. Și ai vorbit frumos; știu foarte bine că în intervalul dintre domniile mele nu au avut loc invitații, ci numai

răpiri. Fiți siguri că asemenea fapte nu vor mai fi tolerate.

I-a adresat unul dintre zâmbetele lui frumoase, amabile, și mi-am dat seama că Finn și Aslaug erau amețiți; Aud i-a întors zâmbetul, cu toate că acum o cunoșteam destul de bine ca să detectez în el o anume opacitate.

— Aș putea să îndrăznesc să-i ofer Înălțimii Sale un simbol al tărâmului muritorilor! a rostit Aud. Nu e ceva atât de delicat precum darurile primite până acum.

— Atunci sunt convins că îmi va plăcea cu atât mai mult, a răspuns el cu o condescendență atât de grațioasă, încât câteva doamne din audiență au leșinat.

Aud a ridicat sticla pe care o ducea.

— Este cel mai bun hidromel al nostru, care a stat la maturat aproape un secol în anii noștri. Pot garanta că nu există un vin vechi mai bun în lumea muritorilor.

Regele a părut plăcut impresionat de un asemenea dar umil. Servitorii spiriduși au adus pahare și Aud le-a umplut pe toate, golind sticla între cei mai apropiați curteni ai regelui. Au băut politicos și nu au arătat niciun efect rău în afară de câteva grimase – și de ce ar fi făcut-o? Vinul din sticlă nu era otrăvit.

Aud a înaintat să-i ofere regelui un pahar, s-a oprit, a zâmbit și mi l-a dat mie mai întâi. Mâna mi-a tremurat când am apucat paharul de picior, stropindu-mi mânăca cu vin. Atunci *greșeala* a ceea ce făceam m-a copleșit, amețindu-mă. Toate celelalte povești mi-au zburat prin minte ca niște păsări negre.

Trebuia să fiu hotărâtă. Dacă nu continuam cu scenariul nostru, aveam să fiu închisă pe vecie, încet-încet pierzându-mă tot mai mult, în timp ce Hrafnsvik și alte sate și-ar fi văzut animalele murind și cazmalele rupându-se în pământul înghețat al fermelor.

Am luat o înghițitură, ținând paharul cu degete albe, și când am făcut asta mi-am dat părul pe spate. Un gest obișnuit ca să-l țin departe de băutură – părul meu, bineînțeles, flutură mereu peste tot. Dar am atins și vâlul pe care mi-l făcuse Wendell, slăbind o anumită perlă. Perla a căzut în vin cu un pleoscăit vag și s-a dizolvat.

Ar fi trebuit să simt ușurare. Asta era, îmi jucasem rolul. Nu mai trebuia decât să-i dau vinul otrăvit logodnicului meu. Să aștept să se prăbușească în convulsii, pentru ca regina și fiul ei și orice aliați ar mai fi avut printre curteni să poată să se repeadă și să termine cu el.

Wendell se mișca deja – se plimba pe la marginea mulțimii, apropiindu-se de tronuri ca să vadă mai bine. Avea să mă ia imediat ce regele murea, fugind cu Aud și ceilalți în haosul care urma.

Totuși eu stăteam încremenită, cu vinul în mână.

Finn și Aslaug începeau să pară îngrijorați. Numai Aud era în largul ei, cu un zâmbet cald plutindu-i încă pe buze. Dar nu era zâmbetul ei obișnuit, știam, acela era răcoros și vioi; zâmbetul de acum era un spectacol.

M-am aplecat, prefăcându-mă că-i ofer lui Aud un sărut de recunoștință. Ea mi-a răspuns, apăsându-și calm obrazul de al meu, cu toate că am simțit-o înțepenind ușor din cauza neliniștii.

— Nu pot s-o fac, am murmurat.

Gândurile mele se amestecau și am fost nevoită să-mi înfig unghiile în palmă ca să nu mai alunec iar prin timp.

— Nu așa trebuie să se termine.

Cred că am mai bălăjit ceva, despre povești și tipare și mai știu eu ce, dar memoria mea are goluri. Știu că Aud m-a sărutat și i-am simțit buzele tremurând. I-am susținut privirea, încercând să-i transmit că îmi doream să îmi spună ce să fac, să mă ajute. Dar ea doar s-a holbat la mine într-o tăcere nedumerită. Și de ce nu? Plănuise întreaga schemă complicată împreună cu Wendell, iar acum eu amenințam să distrug totul.

Aud și-a recăpătat repede stăpânirea, ascunzându-și șocul printr-o surprindere politicoasă.

— Laudele Înălțimii Sale sunt mult prea binevoitoare.

Întregul incident – ezitarea mea, îmbrățișarea lui Aud – a durat doar câteva secunde. Regele încă zâmbea, complet nebănuitor, și șoptea ceva unui curtean. S-a întors spre mine, întinzând o mână grațioasă – avea unghiile foarte albe și se îngustau spre capete, ca și cum ar fi format vârfuri ascuțite dacă n-ar fi fost tăiate – ca să primească vinul.

Aud m-a sfredelit cu privirea. Mi-am dat seama că nu înțelesese niciun cuvânt din ce îi spusese; nu mă surprindea, la cum mă bâlbâisem. Fără îndoială credea că am înnebunit. Și probabil chiar așa era, fiind atât timp închisă în acea lume a iernii, prinsă în farmece ca în straturi de vise. Totuși, în acel moment am știut – am *știut* – că, dacă aș continua cu complotul, s-ar ajunge la ruina noastră, a tuturor. Nu aveam nicio dovadă în acest sens, însă convingerea mea își avea cumva rădăcinile în rațiune; nu în ceva anume, ci în cunoștințele acumulate de

mine despre Popor, în semnificațiile a sute de povești. Această crimă era nepotrivită; o coardă ruptă.

Am făcut o mișcare cu paharul de vin, nu știu ce anume. Probabil aș fi scăpat paharul din mână, spărgându-l, sau poate în încordarea mea aș fi avut suficientă motivație pentru un gest dramatic și l-aș fi aruncat. Dar sesizând acea mișcare ușoară, Aud s-a repezit la mine, răsturnându-mi paharul din mână.

Surpriza când mi-a aterizat la picioare, strigătul nearticulat de pe buzele mele – au fost ca o trezire din somn și uriașa teroare a ceea ce fusesem pe punctul să fac a crescut în sufletul meu. Regele s-a uitat la mine, apoi la Aud, apoi la vinul care se scurgea pe gheață. Bolborosea și spumega, apoi s-a înălțat un fir de fum, ca și când vinul ar fi căutat o flacăra pe care o stinsese.

Un murmur de oroare a trecut printre curteni.

— Iertare, Înălțimea Ta, a rostit Aud cu calmul ei rece obișnuit. Dar când Înălțimea Sa a adus paharul în lumină, am observat că vinul căpătase o culoare ciudată, iar eu îmi cunosc bine vinul vechi. Cred că paharul însuși a fost captușit cu otravă. Fără îndoială este un complot pus la cale de aliații fostei regine.

A făcut o pauză, ca și când ar fi vrut să treacă peste șoc, dar vedeam roțițele mișcându-se în mintea ei.

— Ce noroc că logodnica ta e muritoare, fără îndoială sângele ei este prea cald ca să fi fost afectată.

Aud mi-a aruncat o scurtă privire tăioasă, iar eu m-am prăbușit înapoi pe tron, încă holbându-mă la ea. Nu înțelesese ezitarea mea, vedeam asta clar pe chipul ei. Dar, departe de a mă considera nebună, își pusese toată încrederea în mine și acționase, dând o nouă formă poveștii. Am scos un sunet nearticulat, apropiat de un suspin.

Totuși aproape că nu a funcționat.

Regele s-a uitat de la Aud la vinul vărsat care încă fumega, apoi privirea i-a măturat adunarea de curteni și oaspeți, al căror șoc se transforma rapid în groază. Toți s-au îndepărtat de el, împingându-se unul în altul. Nu-i condamn, regele avea o expresie contorsionată și toată lumina soarelui și curcubeiele jucăuse se dizolvaseră într-un vârtej de cristale de gheață. S-a uitat la mine și am știut că șocul mi se citea pe deplin pe față și rămăsesem cu gura căscată ca o idioată – neintenționat, dar, gândind retrospectiv, era cel mai bun alibi posibil pe care i-l puteam da. Chipul i s-a împlânzit și mi-a strâns mâna.

— Gata, gata, iubirea mea, a zis. Sunt teafăr. Nu trebuie să-ți faci griji.

Atunci au început să se desfășoare lucrurile. S-au auzit o serie de țipete și o femeie-spiriduș ștearsă, cu părul negru, a fost împinsă prin mulțime și aruncată la picioarele regelui.

— Regina trădătoare, Înălțimea Ta, a declarat unul dintre cei care o prinseseră. Se deghizase!

Regele a făcut un gest smucit și deodată femeia căzută nu mai era ștearsă, ci nespus de frumoasă, numai linii bine definite, piele sclipind ca gheața și păr alb care curgea până la pământ. La sold purta o sabie aproape la fel de înaltă ca ea și minunat de incriminantă. M-a izbit faptul că cei doi spiriduși care o târâseră pe regină în fața regelui nu ar fi trebuit să fie capabili s-o identifice prin deghizarea ei, dacă nici regele nu reușise, și de asemenea am remarcat modul în care tonul lor ultragiatic contrasta cu felul în care înghițeau în sec și îi aruncau regelui priviri piezișe. Dar nu se uita la ei. Ochii lui nu se dezlipeau de regină.

— Crezusem că te-am omorât, draga mea, i-a șoptit el reginei, cu un glas care era aproape ca o mângâiere.

Eu m-am ferit de lângă el, fără să mă intereseze cum păream.

— Crezuseși, crezuseși, a scuipat ea; vocea îi era la fel de frumoasă ca și chipul, chiar și furioasă. Puterea ta nu e egalată decât de prostia ta, soț al meu. De două ori te-am jucat pe degete până acum. Mă voi ridica și te voi păcăli și a treia oară.

Nu puteam să nu-i admir stăpânirea de sine, deși amenințarea ei părea improbabilă, mai ales că dintr-odată o mulțime de mâini se întindeau spre regină, lovind-o și îmbrâncind-o, luându-i sabia și înmânându-i-o regelui.

În acel moment, mult Popor deja fugea spre ușă. Unii dintre gardienii regelui îi secerau cu săbiile lor de gheață, cu toate că era imposibil de știut dacă fuga lor se datora vinovăției sau pur și simplu panicii. Oaspeții țipau și se auzeau sunete intermitente de arme lovindu-se. Era haos – partea asta din plan, cel puțin, reușise.

Deodată Wendell a ajuns lângă mine cu unul dintre gardienii regelui.

— Trebuie s-o ducem pe Înălțimea Sa într-un loc sigur, i-a spus el regelui.

Putea foarte bine să nu fi vorbit, pentru că regele nu i-a dat nicio atenție, și nici mie. Stătea în fața reginei, lovind cu sabia în podea,

savurând momentul.

— Spectacolul s-a terminat, Înălțimea Ta, a murmurat Wendell, trăgându-mă de pe tron și aruncându-mi o pelerină peste umeri. E timpul să lăsăm carnetul de însemnări.

Aud, Aslaug și Finn ne-au urmat fugind. La un moment dat, Wendell l-a tras pe gardianul regelui după un perete, unde i-a atins fața cu degetele, așa cum făcuse cu servitoarea mea, și gardianul s-a prăbușit aproape comic, ca o marionetă cu sforile tăiate.

M-am oprit brusc. Tocmai trecusem în fugă prin primele uși, dincolo de care se afla un coridor care ar fi trebuit să ne ducă la porțile exterioare ale palatului. În schimb, ne aflam în oribil de familiara mea cameră.

— Încă mai sunt prinsă în farmecul regelui, i-am spus lui Wendell. Ia-i pe ceilalți, o să puteți scăpa dacă nu sunt cu voi.

— Taci, a zis Aud și m-a cuprins într-o îmbrățișare scurtă și dureroasă.

S-a uitat la Wendell.

— Poți face ceva?

— Posibil. Da, încă ești prinsă, iar lucrurile ar fi mult mai ușoare dacă el ar fi mort.

S-a uitat posomorât la mine și la Aud.

— Dar e destul de distras acum, ceea ce înseamnă că farmecele lui se clatină. S-ar putea să fiu capabil să găsesc o cale de ieșire.

— Uite!

Abia am recunoscut vocea lui Aslaug. M-a dezbrăcat de pelerină, a întors-o pe dos și a pus-o din nou pe mine.

— E un mare lord, știi asta, dar poate o să fie un pic de ajutor.

Wendell a dat din cap aprobator. Se plimba înainte și înapoi prin fața ușii, examinând-o ca și cum ar fi fost... mă rog, altceva decât o întindere goală de aer. M-am uitat la Aslaug.

— Bănuiesc că acum îți dorești să nu fi venit, am spus.

Ea a pufnit.

— Mi-am dorit-o încă de când am văzut creatura aia oribil de frumoasă pe tronul său. Cum de ai reușit să-ți ții mâinile departe de el?

Mi-a aruncat o privire poznașă pe care nu mi-aș fi imaginat-o pe fața ei.

— Sau nu?

— Vă rog, a zis Wendell. Doresc să mă scutiți de orice detalii ale

intimității maritale. Toată treaba asta nu e cinstită: eu te-am cerut primul de nevastă.

— O, asta-i bună! am exclamat și eram pe punctul să-i reamintesc de multele lui aventuri, pe care niciodată nu ezitase să mi le arate *mie*, însă a părut să simtă apropierea furtunii.

— Nu trebuie să mai întârziem. Haideți, cred că am găsit o poartă.

M-a tras afară din cameră și ceilalți ne-au urmat îndeaproape. Am ieșit într-o peșteră vastă, plină cu mici bazine cu apă termală de izvor, unde curtenilor le plăcea să facă baie. Wendell a mormăit ceva pentru sine și am alergat până am lăsat în urmă peștera și am ajuns într-o încăpere pe care n-o mai văzusem, plină cu statui de gheață.

— Credeam că ai găsit o poartă! am strigat gâfâind.

— Am găsit, a zis el peste umăr. Dar e una foarte îngustă, o spărtură între mai multe straturi de farmece și e nevoie de ceva manevre. Haideți!

Am ajuns lângă o ușă laterală care ne-a dus înapoi în curte, unde gheața era acum roșie de sânge, apoi ne-a pus să sărim printr-o fereastră care dădea într-o grădină de iarnă, plină cu flori de culoarea apusului, scoase în evidență de garduri vii nestăpânite, cu frunze negre și țepi și cu fructe strălucind de otravă. O altă ușă ne-a scos în sala de bal, în care mai dădeau o duzină de uși. Wendell a ezitat o fracțiune de secundă, apoi am alergat spre a treia ușă pe stânga. Eu m-am împiedicat în zăpadă și m-aș fi rostogolit pe versantul muntelui dacă nu m-ar fi ținut Wendell.

— Așa, a făcut el îngâmfat și satisfăcut. Acum să-ți explic ce e cu darul meu?

Am vrut să-i spun să-și îndese darul pe gât, fiindcă ne aflam pe un prag îngust, înconjuțați numai de vântul furios și panta muntelui, iar eu nu vedeam nicio cale de a coborî, dar dinții îmi clănțăneau prea tare ca să mai scot vreun cuvânt.

A zâmbit și mi-a ridicat poalele fustei. Pantofii pe care mi-i dăduse el se transformaseră – acum erau niște cizme până la genunchi, cu blană așa de groasă și de călduroasă, că îmi dublau diametrul pulpelor, terminându-se cu rachete solide din lemn.

Acum arăta așa de plin de el, că-mi venea să-l îmbrâncesc în josul muntelui, însă am spus „Mulțumesc” și i-am sărutat gura strâmbă. Asta a avut efectul de a-l reduce la tăcere, ceea ce m-a bucurat aproape la fel de mult.

— Pe aici, a zis, părând tulburat, prima dată de când îl cunoșteam, și apoi ne-a condus în vale.

Am citit ultimele mele însemnări, cugetând dacă să le șterg și s-o iau de la capăt, dintr-o dorință prost înțeleasă de a face totul să sune mai plauzibil. Dar Wendell și cu mine vom ajunge mâine la Londra și o zi nu este suficientă pentru a realiza asta – și un an ar fi insuficient, bănuiesc.

Amintirile mele despre întoarcerea în Hrafnsvik sunt neclare. Zăpada pe care o răscoleam când coboram panta muntelui formând o ceață de gheață părea să se amestece cumva cu farmecul care mă lega de rege. Într-un colț al memoriei, călătoria a durat ore; în altul, am fost prinși zile în șir pe munte, rătăcind la întâmplare. Mi-l amintesc pe Wendell înjurând în irlandeză și spiridușa când încerca să mă descâlcească; cu toate că reușiserăm să ieșim din palat, resturi de farmec încă mai rămăseseră lipite de mine ca niște fire rupte dintr-o pânză de păianjen. Nu-mi amintesc deloc de prezența celorlalți, iar mai târziu Aslaug mi-a spus că Wendell apărea și dispărea, conducându-i pe ei prin târâmul muritorilor, în timp ce mă scotea pe mine treptat din cel al spiridușilor. Presupun că au mers alături de mine tot timpul, la o lume distanță.

Prima mea amintire limpede este trezirea în cabană, zăceam lângă foc într-o oază moale de pături. La început am fost nedumerită, fiindcă patul meu ar fi fost mai confortabil, până când mi-am dat seama că, în ciuda focului puternic și a straturilor de blănuri, încă mai tremuram ușor. Era un frig care nu avea să mă părăsească timp de câteva zile și pe care încă îl mai simt uneori când vântul mării își face loc printre crăpăturile din cabina mea.

Shadow stătuse ghemuit lângă mine și s-a ridicat cu un pufnet încântat când a simțit că mă trezesc. Și-a împins botul enorm în fața mea și m-a lins, iar eu l-am mângâiat și l-am alungat deopotrivă. Mă tem că răsuflarea lui e imună la deghizări și miroase exact așa cum te-ai aștepta să miroasă răsuflarea unui Câine Negru – letal.

— la te uită, a zis Wendell apărând deasupra micului meu cuib de pături; părea vesel și extrem de plin de el. Cum ne simțim?

— Ca și cum aș putea dormi până la primăvară.

— Mă tem că n-avem timp pentru asta. Plecăm mâine-dimineață devreme spre Loabær.

— Măine?

— Ai vrea să mai fii pe aici să vezi urmările a ceea ce s-a întâmplat ieri la palat?

Wendell a scuturat din cap.

— Nu, e mult mai sigur să ne facem dispăruți. În Loabær o să căutăm loc pe o navă comercială către Londra, al cărei căpitan este fratele lui Ulfar – mă tem că de obicei nu e o navă pentru pasageri, așa că vom avea condiții spartane, însă este singura noastră opțiune, fiindcă am pierdut cargobotul. Ulfar o să ne însoțească la Loabær ca să aranjeze lucrurile.

— Ce... am rostit împleticit.

O sută de gânduri înotau prin mintea mea derutată și eu l-am agățat pe cel mai familiar:

— Ce e cu lucrarea?

— Sunt bine, a zis el relaxându-se pe cel mai apropiat fotoliu, cu brațele încrucișate. Puțin obosit după cât te-am târât pe muntele ăla, dar în afară de asta sunt pur și simplu bucuros să părăsim această țară de gheață. Aud, Aslaug și Finn sunt toți teferi.

M-am uitat urât la el.

— Aveam de gând să...

— Sunt convins.

Nu părea supărat totuși; zâmbetul lui, când mă privea, avea o nuanță pe care nu o puteam interpreta.

— Aud s-a întors la palat ca să-i ceară regelui o favoare, a spus Wendell. Se întoarce la căderea nopții, dacă totul merge bine.

— O *favoare*, am repetat, nevenindu-mi să cred.

Apoi m-am gândit mai bine:

— O! Desigur. O să-i ceară să oprească zăpezile.

A încuviințat.

— Îi e dator, așa că bănuiesc că o să-i dea orice dorește, cu toate că nu poți ști niciodată cu siguranță. Poate o s-o arunce pe tron în locul tău.

— Drăguț, am zis. Deci eu sunt cea cu inimă rece?

A ridicat din umeri.

— Eu am sfătuit-o să n-o facă. În fine! Îți aduc un ceai.

Mi-am dat seama că îmi era sete și foame. Mi-a adus o cană aburindă și o farfurie cu pâine de la Poe, moale, proaspătă și unsă cu marmeladă. După ce am devorat totul, s-a ridicat, am auzit un foșnet, apoi mi-a

aruncat ceva în poală. Un teanc de hârtii, legate îngrijit și acoperite cu elegantul lui scris de mână.

— O să plătim pe cineva s-o bată la mașină când ajungem la Paris, a spus fluturând din mână.

— Nu poți să folosești o mașină de scris? am mormăit distant, holbându-mă la titlu.

— Există niște limite, Em.

Titlul era:

DESPRE GHEAȚĂ ȘI FOC: UN STUDIU EMPIRIC ASUPRA POPORULUI DIN LJOSLAND

Emily Wilde, PhD, MPhil, BSc, DDe, și Wendell Bambleby,
PhD, MSc. Hons.

— Ai terminat-o, am spus după ce mi-am recâștigat vocea.

— Citește-o, a zis, reușind cumva să pară și mai plin de el.

— Cu siguranță o s-o fac, am răspuns atât de apăsător, încât a râs.

— Bibliografia e puțin amestecată, dar ăsta este punctul tău forte, nu? Și întreaga secțiune de mijloc despre obiceiurile spiridușilor comuni este copiată aproape cuvânt cu cuvânt după notele tale. Dar ai putea spune, a adăugat examinându-și mâinile, că eu am făcut cea mai mare parte a muncii.

— Categorie *nu* o să spun asta.

M-a ignorat și a început un lung discurs despre eforturile lui, în timp ce eu frunzeam paginile, ascultând doar pe jumătate. Fusese sincer mărturisind că se bazase pe notele mele – cea mai mare parte era reprezentată de ele. Însă expusese totul într-un mod neașteptat, plin de speculații vii și fraze scrise inteligent și fără efort, așa cum nu aș fi putut spera să reușesc. Efectul era științific, însă strălucitor, mai serios decât produsele obișnuite ale lui Bambleby, dar mai atrăgător decât scrierile mele.

— Se pare că va trebui să rămân așa un timp, a spus apăsător, frecându-și fața cu mâna. Procesul de schimbare a formei e lung și obositor și eu nu sunt sigur că am răbdarea să-l încep azi. Dar îmi voi reveni la timp pentru conferință.

— Ce? am făcut, privindu-l nedumerită.

Apoi am clipit, remarcând înfățișarea lui banală, neschimbată față de mai înainte.

— O, da, desigur.

S-a holbat la mine.

— N-ai observat?

Am spus că nu, iar el a tropăit până în bucătărie extrem de indignat. În realitate, *observasem*, într-un fel moleșit, când mă trezisem inițial, că părul lui nu revenise la buclele aurii și simțisem un ghimpe de dezamăgire. Dar de ce i-aș fi spus asta?

Enciclopedia mea era exact acolo unde o lăsasem, aranjată ordonat pe masă sub piatra zânelor, ca și cum și ea și-ar fi petrecut ultimele săptămâni într-un buzunar separat al timpului. Am pus mâna pe teanc, apăsând ușor și bucurându-mă de foșnetul familiar al hârtiei. Atunci am observat ceva.

Am dat la o parte piatra. Pe marginea primei pagini se vedea scrisul cunoscut al lui Wendell. Am răsfoit și restul manuscrisului, căscând ușor gura. Nu numai că își adăugase opiniile pe fiecare pagină, ci o și citise de la cap la coadă. Își luase libertatea să rearanjeze anumite secțiuni și să le șteargă pe altele.

Am deschis gura să-l chem înapoi în cameră, cu intenția de a-mi face cunoscută neplăcerea – fiindcă nu aveam nevoie de un coautor la ceva la care lucrasem întreaga mea viață de adult. Însă am închis-o la loc în timp ce frunzeau paginile. Unele idei erau destul de bune. În fine, nu era nimic rău la puțin feedback, chiar dacă era de soiul despot.

S-a auzit o bătaie în ușă și m-am dus să deschid, înfășurată într-o pătură. În prag stăteau Lilja și Margret și mai jos pe potecă erau Mord, Aslaug și Finn. Am clipit, speriată să văd atâtea fețe la ușa mea.

Lilja m-a îmbrățișat scurt și ușor.

— Știu că plecați de dimineață și nu aveți timp de petreceri de rămas-bun. Așa că ne-am gândit să venim cu niște mâncare și să vă ajutăm să împachetați.

— Minunat, a zis Wendell, căzând la loc în scaun cu o ceașcă de ceai. Urăsc să fac bagaje. Intrați!

Mi-am dat seama că ar fi trebuit să spun asta până acum și m-am dat la o parte ca să le fac loc tuturor să intre, scuturându-și zăpada de pe ghețe. Mord și Aslaug aduseseră o prăjitură cu migdale numită *hvitkag*, iar Finn avea o pâine neagră ljoslandeză, coaptă în pământ fierbinte, și niște ciocolată cu sare.

Mord s-a uitat prin cabană.

— Krystjan a reparat locul ăsta de ultima oară de când l-am văzut

eu. Pe atunci ar fi fost generos s-o numim cocioabă.

S-a oprit în fața oglinzii-pădure, privind cu gura căscată verdeața legănându-se.

— Seamănă cu pădurea prin care mă jucam când eram mic, la marginea Loabæruului. Uite! Asta e salcia cu un chip pe trunchi.

— Unde e serviciul de ceai, Wendell? a întrebat Aslaug. Am adus și o sticlă de vin roșu, în caz că vrea cineva ceva mai tare.

— Eu încep cu cărțile, a zis Finn.

Și asta a fost – dintr-odată locul a devenit zgomotos și aglomerat ca o gară. Finn s-a întors acasă să aducă geamantane în plus, revenind cu Krystjan și câteva cufer de lemn. Eu și Wendell acumulaserăm o mulțime de lucruri în decursul șederii noastre, de la darurile lui Aud la pelerina spiridușilor, care a atras multă curiozitate și discuții. Wendell plutea prin cameră, vorbind cu unii și cu alții, dând impresia că ar contribui, când de fapt nu făcea nimic.

Tot timpul mi-am făcut griji că Aslaug sau Mord vor izbucni în lacrimi de recunoștință sau îmi vor oferi cine știe ce dar extravagant drept mulțumire și am încercat să găsesc o strategie pentru cum aș putea reacționa. Din fericire, nu au făcut așa ceva, ci doar s-au învățit prin jur împreună cu ceilalți, împăturind, împachetând și punându-ne întrebări mie și lui Wendell. În cele din urmă, am început să-mi fac griji că poate *eu* ar trebui să fac vreun gest măreț de mulțumire. La urma urmelor, ei mă salvaseră, la fel cum eu și Wendell îl salvaserăm pe Ari.

— Ce-i cu tine? mi-a șoptit Lilja în timp ce așezam oglinda fermecată într-o ladă umplută cu lână. Wendell nu te-a vindecat?

— Nu, eu...

M-am oprit. Oare mă vindecase Wendell? Mă simțeam perfect, cu excepția frigului.

— Nu e vorba de asta. Nu știu ce aș putea să vă spun.

— De ce trebuie să spui ceva?

— Păi...

Nu mă așteptasem la asta.

— Pentru că voi m-ați salvat. Voi toți, dar în special Finn și Aslaug...

— Ce e?

Aslaug venise în spatele meu fără să-mi dau seama.

— M-ai chemat?

— Emily se simte prost pentru că dorește să ne mulțumească, dar nu știe cum, a spus Lilja, iar eu m-am înroșit și am început să mă bâlbâi

auzind totul expus atât de direct.

— O, nu fi prostuță, a spus Aslaug simplu și m-a îmbrățișat. Acum suntem ca o familie.

Apoi s-a întors la treburile ei, ca și cum nimic nu s-ar fi schimbat. Ca și cum ceea ce spusese ar fi fost nimic.

Lilja a zâmbit și mi-a strâns brațul.

— Vrei prăjitură?

Am aprobat mută. Lilja m-a împins pe un scaun și mi-a pasat o farfurie cu prăjitură, pe care am mâncat-o. Era foarte bună.

Sticla de vin o curățase Mord, care își petrecuse cea mai mare parte a serii privind tăcut la toată lumea, în special când era întrebat despre fiul lui, și povestise iar și iar același lucru, cum Ari luase obiceiul să bage în gură lucruri neașteptate, inclusiv coada pisicii lor răbdătoare. Nimeni nu părea să se supere.

Când tot *hvitkag*-ul s-a terminat, eram destul de obosită și zarva atâtor oameni nu era de ajutor. Spre ușurarea mea, Wendell a ales exact momentul acela să înceapă să-i conducă pe toți afară din cabană și ei au plecat unul câte unul, punându-și pelerinele și ghetetele și ieșind veseli în viscol, aducând vârtejuri de fulgi în cabană în urma lor. Wendell s-a încruntat la zăpadă și a închis ușa cu o grimasă.

— Încă o zi, a spus posomorât, dar nu a fost nevoie să întreb la ce se referea.

Cu toate acestea, nu eram la fel de ușurată ca el să plec din Ljosland; ceea ce simțeam eu era o încurcătură complicată de lucruri, dintre care principalul era melancolia. Aveau să-mi lipsească Lilja și Margret și ceilalți. Când se mai întâmplase așa ceva? Începeam să mă întreb dacă regele spiridușilor nu mă schimbase cumva.

— Wendell, am spus în timp ce aranja obsesiv preșul de la ușă, cred că știu de ce farmecul regelui... de ce *s-a prins* exact atunci.

A ridicat din sprâncene. Interesant, nu era cu totul neatrăgător în forma aceea, dacă încetai să-i analizezi aspectul. Era mai ales din cauză că *amuțise*, dar asta nu părea să-i fi afectat grația naturală sau egoul.

— Ei bine...

Am bâlbâit cuvintele, reamintindu-mi acea seară:

— Aveam de gând să... După ce mi-ai cerut... în fine...

— După ce te-am cerut de soție, a spus el cu un glas pe care l-am considerat mai tare decât necesar.

— Da, am aprobat, încercând să-mi păstrez vocea obișnuită, ca și

cum am fi vorbit despre cercetarea noastră.

Mă simțeam ridicol. Orice persoană sănătoasă la cap i-ar fi refuzat deja propunerea. Dacă există ceva în legătură cu care poveștile, indiferent de origine, sunt de acord, este că a te căsători cu cineva din Popor este o idee foarte proastă. Idilele sunt în general o idee proastă în ceea ce-i privește; arareori se termină bine. Și unde era obiectivitatea mea științifică? În ultima vreme părea cam șifonată.

— Eu... în noaptea respectivă... mă gândeam la asta. Și presupun că asta e răspunsul meu. Că mi-ar plăcea să... ei bine, să continui să mă gândesc.

S-a uitat la mine cu o expresie indescifrabilă. Apoi, spre uimirea mea, a zâmbit.

— Ce e? am întrebat, suspicioasă.

— Mă gândeam pur și simplu că faptul că nu m-ai prăjit de viu pentru impertinența mea și nici nu m-ai respins direct este ceva de mirare.

— Dacă ai de gând să mă tachinezi din cauza asta... am mormăit, întorcându-mă cu spatele.

Am fost surprinsă să-i simt mâna atingând-o pe a mea – traversase camera fără niciun sunet – și mă strângea ușor ca o pană.

Am încremenit, dându-mi seama că avea să mă sărute, la numai o secundă după ce îmi dădusem seama că eu aveam să-l sărut *pe el*. M-am întins, dar mi-a pus o mână pe obraz, foarte blând, degetele lui mângâindu-mi rădăcina părului. M-a străbătut un mic fior. Degetul lui mare era la colțul gurii mele și m-a făcut să mă gândesc la momentul când eu îl atinsesem acolo, când crezusem că va muri din cauza pierderii de sânge. Pentru o clipă, toate celelalte momente pe care le împărtășiserăm s-au șters, lăsându-le în urmă numai pe cele câteva în care fuseserăm așa de aproape, cumva legați ca o constelație luminoasă. Mi-a atins obrazul cu buzele și am simțit căldura până în oase, alungând toată gheața și zăpada de la curtea regelui.

— Noapte bună, Em, a șoptit, și răsuflarea lui a trecut pe lângă urechea mea, trimițându-mi un râu de fiori pe ceafă.

Apoi s-a dus în camera lui și a închis ușa.

M-am uitat un timp la ea, ca și cum aș fi așteptat ca ușa să-mi ofere o explicație. Mi-am venit în fire cu o tresărire și am adunat păturile de pe podea, apoi am mers ca prin vis până în dormitorul meu.

Firește, l-am găsit ridicol de curat.

În dimineața următoare, eu și Wendell stăteam tremurând pe docuri, privind cum era priponit la mal vasul de pescuit al cărui căpitan era unul dintre nenumărații nepoți ai Thorei, iar doi marinari îl pregăteau pentru călătoria noastră la Loabær. Shadow era trântit lângă mine, lăsând câteva căscaturi mari și câinești să-i scape, nu foarte mulțumit că fusese scos din patul lui cald la asemenea oră. Lumea era o ceață de umbre și gheață, de la marea unduind la munții înfrunțați care încadrau satul. Aud ne spusese că vremea era destul de bună ca să călătorim în siguranță și că vânturile vor scădea în intensitate de cealaltă parte a promontoriului, declarație pe care intelectul meu o accepta, în timp ce toate instinctele mă asigurau că aveam să ne înecăm.

Aud, care se întorsese conform planului seara trecută, striga instrucțiuni marinarilor în Ijoslandeză, plină de veselie. Era și cazul, pentru că Aud salvase satul, în realitate întreaga țară. Regele, care tocmai terminase să se scalde în gloria răzbunării pe care i-o lăsaserăm noi drept dar de nuntă și care era într-o dispoziție excepțional de bună, îi acceptase imediat cererea de a pune capăt iernii aspre și de a aduce o primăvară timpurie.

Cât despre mine, Aud îi dăduse regelui puține indicii, în afară de faptul că mă văzuse fugind din palat în direcția văii, panicată de gândul că voi fi urmărită de supușii reginei. Clătinând din cap, remarcase că, dacă aș fi fost omorâtă de vitregiile naturii sau aș fi căzut de pe o stâncă, copil neîndemânatic cum eram, ar fi fost încă o crimă de pus pe seama ambițiilor trădătoare ale reginei. Regele păruse că abia își putea stăpâni bucuria auzind asta și se folosisese imediat de moartea mea drept justificare pentru încă o serie de execuții, care fără îndoială împinsese și mai mulți nobili – cei care mai erau încă în posesia propriilor capete – să se ascundă în codri. În ceea ce mă privește, eram mai mult decât fericită ca moartea mea să fie considerată un avantaj de către logodnicul meu, în special pentru că îi dădea multe motive să renunțe la căutarea mea. Oricum, era bine că plecam repede, doream ca niciun indiciu al supraviețuirii mele să nu ajungă la curte.

În pofida orei matinale, întregul sat a venit să ne vadă când ne-am îmbarcat, chiar și micul Ari, care și-a îngropat capul în umărul lui Mord când mi-am luat rămas-bun, timid cum ar fi fost cu orice străin.

— Poftim, a zis Aslaug, dându-mi un coș cu brânza de oaie care

ajunsesse să-mi placă. O prostie de dar, nu-i așa? După tot ce ai făcut.

Am mormăit un *rămas-bun* și un *mulțumesc*, dar nimeni nu părea să mă ia în seamă. Lilja și Margret m-au îmbrățișat strâns.

— Uite!

Lilja mi-a pus un coș în mâini. Am ridicat pânda care îl acoperea și am descoperit cinci tarte cu mere, frumos așezate.

— Finn a spus că îți plac.

— Ah, am început, tresărind puțin – fiecare tartă cântărea cât o cărămidă. Foarte drăguț din partea voastră, dar nu sunt sigură că o să reușesc să...

— Te rog, a spus Lilja cu o sclipire de disperare în ochi. Copacul ăla, pur și simplu... nu se mai oprește. Am deja rezerve cât pentru zece ani. Vecinii sunt atât de sătui de mere, încât se ascund când le bat la ușă.

Am clătinat din cap. Firește, Wendell, într-un fel tipic spiridușilor, îi făcuse Liljei un „dar” care crea mai multe probleme decât rezolvase. Știam că Lilja ar fi îngrozită să risipească fie și un singur măr, de teamă ca el să nu se simtă ofensat.

— Dați surplusul la porci, am sugerat, pentru că o merita, nu-i așa?

Ea a părut atât de oripilată, încât m-am simțit vinovată.

— Sau vindeți-le. Vreunui marinar sau negustor ambulant. S-ar putea să fiți surprinse de ceea ce ați putea lua la schimb.

Într-adevăr, știam vreo șase povești de genul ăsta – bietul și îndelung chinuitul muritor renunță la un dar problematic primit de la spiriduși și îl schimbă pe ceva banal, dar care se dovedește a avea utilizări neașteptate. Uneori, *acel lucru* este schimbat pe ceva și mai extraordinar și așa mai departe. Speram ca Lilja să se aleagă cu o roată de tors care transformă paiele în aur.

Îmbrățișarea lui Aud a fost cea mai lungă, iar când s-a retras avea fața udă de lacrimi. Din fericire, Thora a intervenit înainte ca eu să-mi dau seama cum să răspund. (Cum răspunzi la lacrimi?)

— Două lucruri, a spus apucându-mă de umeri. În primul rând, ai grijă de tine. Oamenii înțelepți fac târguri cu Poporul. Numai idioții se fac prieteni cu ei... sau ce-o fi el pentru tine.

Dumnezeule, m-am înroșit auzind asta.

— Crezi că sunt o idioată?

— Chiar și cei mai inteligenți dintre noi sunt idioți într-un fel sau altul, a zis ea. În al doilea rând, te așteptăm înapoi la primăvară pentru nunta Liljei și a lui Margret. Nepotei mele nu-i place să se bage peste

oameni, dar prezența ta aici ar face-o fericită, așa că vorbesc eu în numele ei.

Am zâmbit.

— Sigur că o să vin.

— Așa, a zis mângâindu-mă. Atunci fugi. O să-ți trimit o scrisoare cu... cum i-ai zis? Opinia colegilor?

— Mulțumesc!

Thora promisese să citească ciorna ultimului capitol din enciclopedia mea și să-mi împărtășească părerile și comentariile ei.

— Și te rog să nu fii politicoasă în critică.

Mi-a făcut cu ochiul, apoi, când un zâmbet mi s-a întins pe față, m-a îmbrâncit surprinzător de puternic.

— Te dai de gol ca unul dintre nepoții mei.

Privirea mi-a plutit peste satul ghemuit pe țărm în noapte și mâna mi s-a dus la micul obiect pe care mi-l dăduse Poe drept cadou de despărțire. El îl numise *cheie*, cu toate că nu arăta ca una, fiind de fapt o mică și imposibilă spirală de os. Într-o anumită lumină părea să se rotească în sensul acelor de ceasornic; în altele, invers. Îl pusesem pe un lăntișor la gât.

Wendell a apărut lângă mine, terminând de dat instrucțiuni marinarilor și strâmbându-și fața asimetrică într-un zâmbet. Își reparase mâinile ciudate și adăugase câțiva centimetri la înălțime, dar tot era departe de fostul lui aspect impresionant.

— Gata?

Sătenii s-au dat puțin în spate. Acceptaseră că acest spiriduș bizar și cenușiu era scripitorul Wendell Bambleby, dar asta nu îi făcea să se teamă mai puțin de el, chiar dacă fața pe care o purta acum era mult mai puțin intimidantă decât cea veche, dureros de frumoasă.

În ceea ce mă privește, abia dacă observam diferența. Nu-mi fusese niciodată de folos frumusețea lui, iar în toate celelalte aspecte era neschimbat, inclusiv capacitatea de a-și atrage ostilitatea – îmi modificase toate rochiile cât timp fusesem blocată în Lumea Spiridușilor.

Am rostit ultimele saluturi și am pășit pe puntea care se legăna. Wendell le-a făcut cu mâna sătenilor pe îndelete și a admirat imaginea Hrafnsvikului pierind în noapte. Eu m-am întors imediat ce am putut și nici n-am făcut cu mâna, nici n-am privit înapoi. Dacă aș fi făcut-o, le-aș fi văzut pe Aud și Lilja ștergându-și lacrimile. Aș fi văzut de asemenea

silueta cabanei noastre, care de obicei avea un fuior de fum ieșind pe coș, dar acum stătea tăcută și întunecată, visând. Shadow a pufnit, uitându-se la mine ca și cum cu siguranță ar fi avut loc o greșeală. Aveam ochii umezi și a trebuit să-i tamponez cu mâneca, întorcându-mă astfel încât Wendell să nu mă poată vedea. *Al naibii vânt*, m-am gândit.

Am strâns la piept tartele cu mere ale Liljei și am privit marea alb-cenușie, strângând în mână pandantivul lui Poe. Corabia s-a îndepărtat, în timp ce soarele își ridica lumina deasupra orizontului.

Am ratat plenara în cele din urmă.

N-a contat prea mult, desigur. Wendell a participat la trei conferințe, și-a făcut loc prin farmecul lui personal la o a patra și mi-a făcut *mie* loc prin farmec la încă una. Am suportat cine interminabile fără să le urăsc prea mult; eram pe teren familiar cu savanții și chiar mi-au făcut plăcere unele conversații, fiindcă erau conversații intelectuale, care nu aveau nimic de-a face cu flecăreala și convențiile sociale. Apoi a venit timpul prezentării noastre. Eu mă plimbam nervoasă prin cămăruța din spatele scenei. Prin ușa pe jumătate deschisă puteam să văd două podiumuri și savanții care intrau în sală în costumele și rochiile lor demodate. Mulți purtau paltoane, fiindcă, dacă există un lucru care îi unește pe savanți, acesta este să se plângă de temperatura din sălile de conferință.

Wendell a intrat în sfârșit, arătând splendid, numai eleganță și grație în costumul lui negru, la fel de simplu ca al celorlalți savanți, însă perfect croit. M-a măsurat cu o privire de laudă politicoasă, deși îmi dădeam seama că își înăbușea un zâmbet. M-am încruntat la el. Purtam una dintre rochiile pe care mi le transformase – din strictă necesitate, fiindcă nu aveam bani să-mi cumpăr unele noi din Paris și nici nu avuseserăm timp să trecem pe la apartamentele noastre din Cambridge.

Îi luase două zile întregi să revină la fosta lui strălucire, zile pe care le petrecuse în mare parte în cabina de pe vapor, privindu-se în oglindă și mormăind în sinea lui, în timp ce își mișca nasul într-un sens sau altul sau își întindea membrele. Era un proces înspăimântător și am petrecut cât mai puțin timp posibil în compania lui în timpul călătoriei spre casă.

— Exponatele sunt pregătite, a spus, iar eu am dat din cap.

În spatele podiumului ne așteptau trei cutii, unul conținând rămășițele pelerinei spiridușilor, acum topite rău, dar încă recognoscibile; unul avea un colier pe care mi-l dăruise regele, o rețea delicată de lăntișoare de gheață care, spre deosebire de pelerină, nu se topea; ultimul, o lance zimțată din rocă vulcanică de pe una dintre pășunile lui Krystjan, în care se găsea o ușă minusculă din lemn care dispărea în lumina directă a soarelui. Mă simțeam ca un magician.

Mi-a întins mâna. Am acceptat-o, înfiorându-mă la atingere, iar el a zâmbit. În ultimul timp era extrem de mulțumit de sine; bănuiam că sursa bucuriei lui era revenirea la cel care fusese înainte.

— O să creăm ceva agitație, a zis, iar asta părea să-l emoționeze. Și gândește-te numai, dacă ai fi terminat de meditat asupra propunerii mele și ai fi acceptat, te-aș fi putut prezenta drept doamna Wendell Bambleby. Comentariile despre noi nu s-ar mai termina.

L-am privit lung, gânditor.

— Ce e?

— Bărbia. Încă mai e puțin strâmbă.

Și-a dus imediat mâna acolo.

— Ba nu e.

Am ridicat din umeri.

— Poate mi se pare mie.

În timp ce își pipăia falca, eu m-am uitat din nou la mulțime, la savanții adunați acolo discutând încet unul cu altul sau stând încăpățânați cu brațele încrucișate, ca și cum deja și-ar fi pregătit în minte criticile. Am inspirat adânc, strângându-mi notițele în mână. Apoi am pășit amândoi pe scenă.

Această poveste este una dintre cele mai vechi din Irlanda și este spusă în toate comitatele din nord-vest, în diferite variante. O adaug aici ca referință. – E.W.

CORBII DE AUR SAU SERVITOAREA ȘI SPIRIDUȘII EI CASNICI

A fost odată un regat în nordul mohorât și muntos al Irlandei, numit Burre, condus de o regină bătrână care avea doisprezece fii și fiice, inclusiv unul care era pe jumătate spiriduș. Acest prinț era cel mai tânăr dintre toți și cel mai puțin probabil să moștenească tronul; astfel, într-o manieră tipică spiridușilor, s-a pornit să-și îmbunătățească șansele pe o cale ocolitoare, care însă s-a dovedit eficientă. Le-a dat drumul în pădure celor trei corbi de aur ai reginei, care îi fuseseră dăruiti de o vrăjitoare puternică pentru a-i purta noroc, și astfel a adus mare tristețe peste ținut. Ceilalți copii ai reginei au început să se certe între ei, ajungând la intrigi trădătoare și asasinate.

După ce corbii de aur au fost eliberați, țăranii de rând din Burre au avut și ei parte de nenorocire după nenorocire. Recoltele se stricau și copiii blestemați deveniseră ceva normal. Unul dintre aceștia era fiica adoptată a unei sărmane servitoare. Aceasta era nefiresc de împiedicată și aducea dezordine oriunde mergea, ceea ce făcea ca munca servitoarei să fie foarte dificilă. Mama și fiica erau date afară din fiecare casă, nefiind capabile să țină o locuință curată, oricât s-ar fi străduit.

Mama a murit într-o iarnă mohorâtă, lăsându-și fiica abia ajunsă la vârsta maturității să se descurce singură. Toată lumea din oraș cunoștea reputația fetei, așa că nu-și putea găsi de lucru. Disperată, s-a aventurat departe în sălbăticia munților albi, până când a dat de un castel aparținând unei ducese, sora reginei. Trăind atât de izolată, ducesa și familia ei duceau mereu lipsă de personal, așa că a angajat-o îndată pe servitoare.

Ducesa i-a dat o sarcină simplă: să curețe podeaua din bucătărie, în special pe la colțuri, unde păianjenii își construiseră cuiburile. Dar sarcina nu era simplă pentru servitoarea blestemată și imediat ce fata a frecat podeaua, făcând-o să strălucească, s-a împiedicat și a răsturnat raftul cu mirodenii. Mirodeniile s-au împrăștiat peste tot, amestecându-se cu umezeala podelei proaspăt spălate și formând un noroi parfumat. Servitoarea s-a apucat repede să curețe totul din nou, dar fără folos: nu părea să reușească decât să mute noroiul dintr-un loc în altul. S-a dus la culcare plângând, sigură că va fi iarăși dată afară.

Însă dimineața, când a intrat în bucătărie, a găsit-o pe ducesă încântată. Bucătăria sclișea cum nu sclișise niciodată, chiar și prin colțuri, până și ultimul păianjen fiind mutat într-o pânză luxoasă și complicată, sus pe grinzi. Ducesa și familia ei au rugat-o pe fată să le spună cum de a făcut podeaua să strălucească așa, ca un lac înghețat în lumina stelelor, și ce anume făcuse cu mirodeniile care umpleau bucătăria cu aroma lor, de parcă ar fi fost proaspăt măcinate.

Servitoarea și-a dat seama că probabil castelul era casa unor *oíche sidhe*, micii spiriduși casnici. Ei culeseră fiecare grăunte de mirodenie unul câte unul cu degetele lor îndemânate și le uscaseră cu răsuflarea lor. Fata și-a ținut gura închisă, copleșită de norocul ei.

Zilele treceau și respectul familiei pentru servitoare creștea. Niciodată nu avuseseră asemenea podele strălucitoare, ferestre atât de limpezi de parcă ar fi fost făcute din aer, asemenea așternuturi de pat imaculate și parfumate. Ei nu știau că aveau parte de lucrurile astea numai pentru că *oíche sidhe* trebuiau să muncească de două ori mai mult ca să curețe dezordinea făcută de servitoare, care nu putea să traverseze o cameră fără să lase în urmă dâre de noroi, nici să deschidă o fereastră fără s-o păteze cu urme de degete sau să pună așternuturile la uscat afară fără să fie suflate de vânt peste câmp, în vreo băltoacă murdară.

Însă au început o serie de evenimente stranii. După ce servitoarea ștergea de praf portretele, reușind cumva să adune și mai mult praf decât fusese înainte, a doua zi portretele nu numai că erau curate, dar aveau și părul pieptănat și hainele periate și călcate. După ce servitoarea spăla câinii ducesei, a doua zi erau găsiți cu blana în bucle sofisticate. Rearanjarea mobilei făcea ca încăperile și ferestrele să-și schimbe forma, căpătând o simetrie rigidă și nefirească. Cu spălatul rufelor era cel mai rău; după ce servitoarea făcea tot ce putea cu

abilitățile ei deplorabile, hainele nu numai că se curățau singure, devenind imaculate, dar căpătau și fire de aur și nasturi de fildeș, iar alteori se transformau în cu totul alte haine, pijamalele devenind rochii de seară și șosetele de lână, ciorapi de mătase. Dacă servitoarea curăța cotețul găinilor, acestea apăreau a doua zi cu ciocurile lustruite și penele pomădate, părând foarte mulțumite de ele. Ducea și soțul ei au început s-o urmărească îngrijorați pe servitoare și s-o încurajeze să facă pauze frecvente pentru ceai și odihnă. Totuși nu au dat-o afară; de fapt, i-au dublat simbria, ca să se asigure că n-o să vrea vreodată să plece.

Servitoarea a început să se teamă că le înnebunea pe *oíche sidhe* cu imposibila ei neîndemânare – știa cât de oripilate de dezordine erau bietele creaturi. Dovezi în plus ale acestui lucru au venit pe neașteptate și neplăcut sub forma unor lovituri ude peste față când lucra, ca și cum ar fi fost lovită cu un mop mic, invizibil. Servitoarea trăia terorizată că într-o zi *oíche sidhe* o vor omorî.

În cele din urmă, s-a furișat în pădure, unde locuia o vrăjitoare bătrână pe care a rugat-o s-o ajute. În schimbul unei găini pomădate, vrăjitoarea a informat-o că blestemul fetei își avea originea în familia regală a tânărului prinț și că numai el îl putea desface.

Din fericire, fata știa că regina și toți copiii ei urmau să-i facă în curând o vizită surorii reginei. În noaptea dinaintea sosirii ei, servitoarea și-a luat cea mai ruptă rochie, pătată proaspăt cu grăsime de la bucătărie, și a sfâșiat-o în zdrențe pe care le-a împrăștiat pe podea.

Când s-a trezit de dimineață, a găsit în locul rochiei ei vechi cel mai minunat și mai excentric veșmânt imaginabil. Era limpede că *oíche sidhe* înnebuniseră într-adevăr, căci rochia era în dezacord cu sine, într-o clipă hotărând să fie verde ca un lac nămolos și în următoarea, albastră ca oceanul sau maronie ca pământul. Era tivită cu globuri și panglici, ca un pom de Crăciun, inclusiv un cristal care arăta străfulgerări din viitorul unor străini și un arici viu care, cu ghearele lui mici, se cățara dintr-un buzunar într-altul, după cum avea chef (rochia avea un număr infinit de buzunare).

Nesigură, fata s-a îmbrăcat și a coborât. Castelul era plin de ajutoarele regale și diverși gură-cască, învârtindu-se plini de importanță, și toți au presupus că era o rudă de-a ducesei, datorită rochiei sale caraghioase. A întrebat o cameristă de-a doamnelor unde

putea fi găsit tânărul prinț și i s-a răspuns: în grădină.

L-a găsit pe prinț plimbându-se prin grădină cu o expresie de neplăcere, fiindcă cei al căror sânge este pe jumătate Popor și pe jumătate muritor trăiesc într-o stare de perpetuă nemulțumire – jocurile obișnuite ale Poporului îi nedumeresc, iar activitățile muritorilor le consideră plictisitoare. În realitate, prințul țesea intrigi pentru a obține tronul, pentru că nu avea altceva mai bun de făcut.

Prințului i-au căzut ochii pe servitoare și s-a îndrăgostit pe loc, exact așa cum sperase ea. Majoritatea tinerilor se îndrăgosteau de ea când nu era îmbrăcată în zdrențe și acoperită de pete, fiindcă fata era frumoasă, cu ochi negri, păr de aur palid și piele de aur mai întunecat, o combinație stranie, dar irezistibilă. Ducea a fost furioasă când prințul și-a exprimat intenția de a se căsători cu îndrăgita ei servitoare, însă nu se putea pune împotriva fiului favorit al reginei.

În ziua nunții ei, servitoarea era în culmea fericirii. Odată căsătoriți, plănuia să-i poruncească prințului să-i dezlege blestemul – dacă nu o făcea, ca soț al ei, ar fi fost silit să-l împartă cu ea și să îndure o viață de murdărie și dezordine. Era convinsă că blestemul care îi umbrise fiecare zi din viață avea să fie rupt în curând.

Într-un fel, servitoarea avea dreptate. *Oíche sidhe* îi croiseră o rochie de mireasă magnifică, cu toate că și aceasta era o nebunie, având nu unul, ci opt arici colindând prin buzunare, un corsaj care devenea un portal spre Lumea Spiridușilor dacă era întors pe dos și o trenă cu o fantomă ascunsă în ea, care întrerupea serviciul religios cu hohote de râs. La banchetul de după nuntă, firește că servitoarea a reușit să verse pe ea întregul conținut al unui castron cu sos și atunci, văzându-și cea mai fină creație a lor ruinată, *oíche sidhe* au ajuns la capătul răbdărilor. Au năvălit la vedere, așa cum nu fac de obicei, bărbați și femei pitice de culoarea prafului, și au început s-o lovească pe servitoare cu mopurile lor spiridușești. Nimeni și nimic nu i-a putut opri și invitații la nuntă au început să se teamă că noua lor prințesă va fi omorâtă în bătaie. Ori de câte ori prințul încerca s-o tragă pe mireasa lui la adăpost, aricii îl mușcau. Pene de aur au început să zboare prin aer și inițial oaspeții nu au înțeles ce era cu ele. *Oíche sidhe* au continuat s-o bată, până când servitoarea s-a spart ca o prună prea coaptă și a redevenit ceea ce fusese demult, cu toate că nici ea, nici mama care o crescuse n-ar fi bănuț – un corb de aur, una dintre cele trei păsări fermecate pe care prințul le eliberase ca să aducă neazuri

în regat.

Servitoarea a zburat pe fereastră, în sfârșit liberă, în timp ce *oíche sidhe* s-au curățat de praful de pe mâini și s-au retras zâmbind în ascunzătoarea lor. Au încetat să mai pomădeze găinile și să transforme pijamalele în îmbrăcăminte de seară, ceea ce în final a fost o ușurare pentru ducesă, care ajunsese la ultima cămașă de noapte.

Cât despre prinț, dispariția servitoarei i-a dat în sfârșit un scop în viață. S-a retras în pădure ca să învețe magie de la vrăjitoare și de la Poporul care era dispus să-l învețe. În final, a reușit să se transforme el însuși în corb și așa a zburat în căutarea iubitei lui. În nord-estul Irlandei se spune că încă își mai caută mireasa de aur până în zilele noastre și, dacă ascuți cu atenție, îi poți auzi numele în croncănitul corbilor.

POVESTEA LUI EMILY WILDE ȘI
A LUI WENDELL BAMBLEBY
VA CONTINUA ÎN AL DOILEA VOLUM.

MULȚUMIRI

Un imens mulțumesc Triciei Narwani, strălucitorul meu redactor, și minunatului meu agent, Brianne Johnson, dar și întregii echipe de la Del Rey. Mulțumesc Nadiei Saward și Orbit, Soumeyei Bendimerad Roberts și tuturor celor de la HG Literary, Anisei de la FairyLoot, lui Jenny Medford, Mandy Johnson, Bree Gary și Becky Maines.

Mulțumesc tuturor profesioniștilor uimitori cu care am lucrat și de la care am învățat atât în trecut, cât și în prezent, incluzându-i aici pe Alexandra Levick, Jessica Berger și echipa de la Writers House, Kristin Rens și Lauri Hornik. Mulțumesc prietenilor și familiei pentru sprijin.

Și, în final, îți mulțumesc ție, cititorule, pentru că ai ales această poveste. Sper că te-ai bucurat de călătorie.

ARMADA // science-fiction / fantasy / thriller

O profesoară călătorește într-o mică localitate din nordul îndepărtat pentru a studia folclorul spiridușilor, dar în această aventură fantasy, plină de căldură și de farmec, descoperă magia, prietenia și dragostea.

Profesoară la Cambridge, Emily Wilde se pricepe la multe lucruri. Savantă genială și cercetătoare meticuloasă, ea scrie prima enciclopedie dedicată spiridușilor. Dar Emily Wilde nu se pricepe la oameni. Niciodată nu ar putea purta conversații lejere la o petrecere, asta în cazul puțin probabil în care s-ar gândi cineva să o invite. Emily preferă compania cărților, a câinelui ei, Shadow, și a poveștilor despre Poporul Fermecat.

Așadar, când ajunge în sărăcăciosul sat Hrafnsvik, Emily nu are nici cea mai mică intenție să își facă prieteni printre localnici. Nu are de gând nici să-și piardă timpul cu celălalt vizitator sosit în Nord, rivalul ei academic, fermecătorul Wendell Bumbleby, care reușește să cucerească sătenii, să se amestece în cercetările lui Emily, să o ametească și să o frustreze cu desăvârșire.

Dar, pe măsură ce Emily se apropie tot mai mult de secretele Celor Ascunși – cei mai greu de găsit dintre toți spiridușii –, ea trebuie să dezlege un alt mister: cine este, de fapt, Wendell Bumbleby și ce își dorește cu adevărat? Pentru a găsi răspunsul, va trebui să dezvăluie cea mai mare taină dintre toate: propria ei inimă.

